

DIREKTIVE

DIREKTIVA (EU) 2015/2366 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 25. novembra 2015

o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽²⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) V zadnjih letih je bil v Uniji dosežen precejšen napredek pri integraciji trga plačil malih vrednosti, zlasti v okviru aktov Unije o plačilih, zlasti z Direktivo 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾, Uredbo (ES) št. 924/2009 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾, Direktivo 2009/110/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾ in Uredbo (EU) št. 260/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁷⁾. Z Direktivo 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁸⁾ je bil pravni okvir za plačilne storitve še dodatno dopolnjen, saj prodajalcem na drobno izrecno in natančno omejuje možnost zaračunavanja doplačil njihovim strankam za uporabo danih plačilnih sredstev.

⁽¹⁾ UL C 224, 15.7.2014, str. 1.

⁽²⁾ UL C 170, 5.6.2014, str. 78.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 8. oktobra 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 16. novembra 2015.

⁽⁴⁾ Direktiva 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o plačilnih storitvah na notranjem trgu in o spremembah direktiv 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES in 2006/48/ES ter o razveljavitvi Direktive 97/5/ES (UL L 319, 5.12.2007, str. 1).

⁽⁵⁾ Uredba (ES) št. 924/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o čezmejnih plačilih v Skupnosti in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 2560/2001 (UL L 266, 9.10.2009, str. 11).

⁽⁶⁾ Direktiva 2009/110/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti ter nadzoru skrbnega in varnega poslovanja institucij za izdajo elektronskega denarja ter o spremembah direktiv 2005/60/ES in 2006/48/ES in razveljavitvi Direktive 2000/46/ES (UL L 267, 10.10.2009, str. 7).

⁽⁷⁾ Uredba (EU) št. 260/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. marca 2012 o uvajanju tehničnih in poslovnih zahtev za kreditne prenose in direktne bremenitve v eurih in o spremembi Uredbe (ES) št. 924/2009 (UL L 94, 30.3.2012, str. 22).

⁽⁸⁾ Direktiva 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 304, 22.11.2011, str. 64).

- (2) Revidirani pravni okvir Unije za plačilne storitve je dopolnjen z Uredbo (EU) 2015/751 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾. V navedeni uredbi so določena zlasti pravila o zaračunavanju medbančnih provizij za kartične transakcije in njen namen je še pospešiti vzpostavljanje učinkovitega integriranega trga za kartična plačila.
- (3) Direktiva 2007/64/ES je bila sprejeta decembra 2007 na podlagi predloga Komisije iz decembra 2005. Od takrat je na trgu plačil malih vrednosti prišlo do pomembnih tehničnih inovacij s hitrim naraščanjem števila elektronskih in mobilnih plačil ter pojavom novih vrst plačilnih storitev na trgu, ki predstavljajo izziv za veljavni okvir.
- (4) Pregled pravnega okvira Unije o plačilnih storitvah ter zlasti analiza učinka Direktive 2007/64/ES in posvetovanja o zeleni knjigi Komisije z dne 11. januarja 2012 z naslovom „Na poti k integriranemu evropskemu trgu za kartična, spletna in mobilna plačila“ so pokazali, da so se zaradi razvoja pojavili pomembni regulativni izzivi. Pomembna področja trga plačil, zlasti kartičnih, spletnih in mobilnih plačil, so zaradi državnih meja še vedno razdrobljena. Mnogi inovativni plačilni produkti ali storitve v veliki meri ali v celoti niso zajeti v področje uporabe Direktive 2007/64/ES. Poleg tega se je področje uporabe Direktive 2007/64/ES in zlasti elementov izvzetih iz njenega področja uporabe, kot so nekatere s plačili povezane dejavnosti, v nekaterih primerih izkazalo za preveč dvoumno, presplošno ali preprosto zastarelo glede na razvoj trga. To povzroča pravno negotovost, morebitna varnostna tveganja v plačilni verigi in pomanjkljivo varstvo potrošnikov na nekaterih področjih. Ponudniki plačilnih storitev so s težavo uveljavljali inovativne in varne digitalne plačilne storitve, ki so preproste za uporabo, ter potrošnikom in prodajalcem na drobno zagotovili učinkovite, priročne in varne načine plačevanja v Uniji. Na tem področju je veliko pozitivnega potenciala, ki ga je treba temeljiteje preučiti.
- (5) Stalni razvoj integriranega notranjega trga za varna elektronska plačila je ključnega pomena, da se podpre rast gospodarstva Unije ter da se potrošnikom, trgovcem in podjetjem omogoči izbira in zagotovi preglednost plačilnih storitev, da bodo lahko v celoti izkoristili vse prednosti notranjega trga.
- (6) Treba bi bilo vzpostaviti nova pravila za zapolnitev regulativnih vrzeli, ob hkratnem zagotavljanju večje pravne jasnosti in dosledne uporabe zakonodajnega okvira po vsej Uniji. Obstoječim in novim udeležencem na trgu bi bilo treba zagotoviti enakovredne pogoje poslovanja, s katerimi bi omogočili, da novi načini plačevanja dosežejo širši trg, ter zagotovili visoko raven varstva potrošnikov pri uporabi teh plačilnih storitev po vsej Uniji. To bi moralo zagotoviti učinkovitost v celotnem plačilnem sistemu ter omogočiti večjo izbiro in preglednost plačilnih storitev, obenem pa okrepiti zaupanje potrošnikov v harmonizirani trg plačil.
- (7) V zadnjih letih so se povečala varnostna tveganja pri elektronskih plačilih. To je posledica naraščajoče tehnične zapletenosti elektronskih plačil, njihovega čedalje večjega obsega na svetovni ravni in pojava novih vrst plačilnih storitev. Varne plačilne storitve so bistven pogoj za dobro delujoč trg plačilnih storitev. Zato bi morali biti uporabniki plačilnih storitev ustrezno zaščiteni pred takšnimi tveganji. Plačilne storitve so bistvenega pomena za delovanje temeljnih gospodarskih in družbenih dejavnosti.
- (8) Da bi se izognili različnim pristopom v državah članicah v škodo potrošnikov, bi se morale, če je to primerno, določbe te direktive o preglednosti in o zahtevah glede informacij za ponudnike plačilnih storitev ter tiste o pravicah in obveznostih v zvezi z opravljanjem in uporabo plačilnih storitev uporabljati tudi za transakcije, pri katerih se eden od ponudnikov plačilnih storitev nahaja zunaj Evropskega gospodarskega prostora (EGP). Kjer je primerno, bi morali navedene določbe razširiti na transakcije v vseh uradnih valutah med ponudniki plačilnih storitev, ki se nahajajo v EGP.
- (9) Denarno nakazilo je enostavna plačilna storitev, običajno na podlagi denarnih sredstev, ki jih plačnik zagotovi ponudniku plačilnih storitev, ki na primer prek komunikacijskega omrežja nakaže ustrezen znesek prejemniku plačila ali drugemu ponudniku plačilnih storitev, ki deluje v imenu prejemnika plačila. V nekaterih državah članicah samopostrežne trgovine, trgovci in drugi prodajalci na drobno javnosti zagotavljajo ustrezno storitev, ki omogoča plačilo javnih storitev in drugih rednih gospodinjskih računov. Te storitve plačevanja računov bi morale biti obravnavane kot denarno nakazilo, razen če pristojni organi menijo, da ta dejavnost sodi pod drugo plačilno storitev.

⁽¹⁾ Uredba (EU) 2015/751 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2015 o medbančnih provizijah za kartične plačilne transakcije (UL L 123, 19.5.2015, str. 1).

- (10) Ta direktiva uvaja nevtralno opredelitev pridobivanja plačilnih transakcij, ki naj bi poleg tradicionalnih modelov pridobivanja na podlagi uporabe plačilnih kartic zajela tudi drugačne poslovne modele, med drugim tiste, ki vključujejo več pridobiteljev. Tako naj bi zagotovili, da bi trgovci uživali enako zaščito ne glede na plačilni instrument, pri katerem gre za enako dejavnost, kot je pridobivanje transakcij s plačilnimi karticami. Tehnične storitve, ki se zagotavljajo ponudnikom plačilnih storitev, kot so zgolj obdelava in hramba podatkov ali obratovanje terminalov, ne bi smele veljati za pridobivanje. Poleg tega nekateri modeli pridobivanja ne predvidevajo dejanskega prenosa sredstev od pridobitelja na prejemnika plačila, saj se lahko stranke dogovorijo o drugih oblikah poravnave.
- (11) Izvzetje plačilnih transakcij s posredovanjem zastopnika v imenu plačnika ali prejemnika plačila iz področja uporabe Direktive 2007/64/ES se v državah članicah uporablja zelo različno. Nekatere države članice dovoljujejo uporabo izvzetja platformam za e-trgovanje, ki delujejo kot posredniki v imenu posameznih kupcev in prodajalcev brez dejanskega manevrskega prostora za pogajanja oziroma sklenitev dogovora o nakupu ali prodaji blaga ali storitev. Takšna uporaba izvzetja presega predvideno področje uporabe iz navedene direktive in lahko poveča tveganja za potrošnike, saj ti ponudniki ostajajo zunaj zaščite pravnega okvira. Različni načini uporabe poleg tega izkrivljajo konkurenco na trgu plačil. Zaradi takšnih pomislekov bi se moralo izvzetje uporabljati za zastopnike, ki delujejo le v imenu plačnika ali le v imenu prejemnika plačila, ne glede na to, ali imajo v lasti sredstva strank. Kadar zastopniki delujejo tako v imenu plačnika kot prejemnika plačila (na primer nekatere platforme za e-trgovanje), bi morali biti izvzeti le, če v nobenem trenutku nimajo v lasti sredstev strank ali nadzora nad njimi.
- (12) Ta direktiva se ne bi smela uporabljati za dejavnosti podjetij za prevoz gotovine in podjetij za upravljanje denarnih sredstev, katerih zadevne dejavnosti so omejene na fizični prevoz bankovcev in kovancev.
- (13) Iz povratnih informacij s trga je razvidno, da plačilne dejavnosti, za katere velja izvzetje omejenih mrež, pogosto zajemajo znatne količine in zneske plačil ter nudijo potrošnikom na stotine ali tisoče različnih proizvodov in storitev. To ni skladno z namenom izvzetja omejenih mrež, kot je določeno v Direktivi 2007/64/ES, in pomeni večja tveganja ter ne predstavlja pravne varnosti za uporabnike plačilnih storitev, zlasti za potrošnike, ter očitno slabši položaj za regulirane udeležence na trgu. Da bi omejili ta tveganja, istega instrumenta ne bi smelo biti mogoče uporabiti v plačilnih transakcijah za nakup blaga in storitev v več kot eni omejeni mreži ali nakup neomejenega izbora blaga in storitev. Veljati bi moralo, da se plačilni instrument uporablja v okviru take omejene mreže, če ga je mogoče uporabljati le v naslednjih okoliščinah: prvič: za nakup blaga in storitev pri določenem trgovcu na drobno ali v določeni maloprodajni verigi trgovin; kadar so sodelujoči subjekti neposredno povezani s poslovno pogodbo, ki na primer omogoča uporabo enotne plačilne blagovne znamke, navedena plačilna blagovna znamka pa se uporablja na prodajnih mestih in je – po možnosti – prikazana na plačilnem instrumentu, ki se lahko uporablja na teh mestih; drugič za nakup zelo omejenega izbora blaga ali storitev, ko je na primer obseg uporabe dejansko omejen na zaključeno število funkcionalno povezanega blaga ali storitev, ne glede na geografsko lokacijo prodajnega mesta; ali tretjič, kadar plačilni instrument ureja nacionalni ali regionalni javni organ za posebne socialne ali davčne namene za nakup posebnega blaga ali storitev.
- (14) Plačilni instrumenti, za katere velja izvzetje omejenih mrež, lahko vključujejo kartice trgovin, kartice za nakup goriva, članske kartice, kartice za javni prevoz, parkirne kartice, bone za prehrano ali bone za različne storitve, za katere včasih velja poseben davek ali pravni okvir na področju dela, ki je namenjen spodbujanju uporabe takšnih instrumentov zaradi uresničevanja ciljev, določenih v socialni zakonodaji. Kadar se tak instrument za posebne namene razvije v instrument za splošne namene, se izvzetje iz področja uporabe te direktive ne bi smelo več uporabljati. Instrumenti, ki jih je mogoče uporabljati za nakupe v trgovinah trgovcev s seznama, ne bi smeli biti izvzeti iz področja uporabe te direktive, ker so praviloma zasnovani za mrežo ponudnikov storitev, ki se nenehno širi. Izvzetje omejenih mrež bi se moralo uporabljati skupaj z obveznostjo potencialnih ponudnikov plačilnih storitev, da priglasijo dejavnosti, ki sodijo v obseg opredelitve.
- (15) Iz področja uporabe Direktive 2007/64/ES so izvzete nekatere plačilne transakcije prek telekomunikacijskih naprav ali naprav informacijske tehnologije, pri katerih operater omrežja ni le posrednik za dobavo digitalnega blaga in storitev prek zadevne naprave, ampak jim tudi dodaja vrednost. To izvzetje zlasti omogoča tako imenovano plačevanje prek operaterja ali neposredne nakupe prek mobilnega naročniškega razmerja, ki začenši z melodijami zvonjenja in premijskimi storitvami SMS prispeva k razvoju novih poslovnih modelov na podlagi prodaje digitalnih vsebin majhne vrednosti in glasovnih storitev. Med temi storitvami so razvedrilo, kot sta klepet in nalaganje, na primer video vsebin, glasbe in igrice, informacije, kot denimo o vremenu, novicah, športnih novostih in delnicah, storitve telefonskih informacij, sodelovanje v televizijskih in radijskih programih, kot so glasovanje, prijave za tekmovanja in posredovanje povratnih informacij v živo. Iz povratnih informacij s trga ni razbrati nobenih dokazov o tem, da so se takšne plačilne transakcije, ki so za potrošnike priročne pri plačilu majhnih vrednosti, razvile v splošno posredniško plačilno storitev. Vendar se to pravilo zaradi dvoumne ubeseditve sedanjega izvzetja

v državah članicah različno izvaja, kar je pripeljalo do pomanjkanja pravne varnosti za operaterje in potrošnike ter občasno omogoča, da se upravičenost do neomejenega izvetja iz področja uporabe Direktive 2007/64/ES zahteva tudi za druge posredniške plačilne storitve. Zato je torej primerno natančneje pojasniti in zožiti področje uporabe navedenega izvetja za take ponudnike storitev, tako da se naštejejo vrste plačilnih transakcij, za katere bi se moralo uporabljati izvetje.

- (16) Izvetje za nekatere plačilne transakcije prek telekomunikacijskih naprav ali naprav informacijske tehnologije bi moralo biti izrecno namenjeno mikroplačilom za digitalne vsebine in glasovne storitve. Uvesti bi bilo treba jasno sklicevanje na plačilne transakcije za nakup elektronskih kart, da bi upoštevali razvoj na področju plačil, zlasti tistih, pri katerih lahko potrošniki naročijo, plačajo, pridobijo in potrdijo elektronske karte s katere koli lokacije in ob katerem koli času z uporabo mobilnega telefona ali drugih naprav. Elektronske karte omogočajo lažje zagotavljanje storitev, ki bi jih lahko potrošniki sicer kupili v obliki papirnatih kart, in zajemajo prevoz, zabavo, parkirišča in vstop na prizorišča, ne zajemajo pa fizičnega blaga. To omogoča zmanjšanje proizvodnih in distribucijskih stroškov, povezanih s tradicionalnimi kanali prodaje papirnatih kart, in prinaša večje ugodnosti potrošnikom, ki so jim na voljo novi in enostavni načini za nakup kart. Zaradi razbremenitve subjektov, ki zbirajo dobrodelne prispevke, bi bilo treba izvesti tudi plačilne transakcije v zvezi s takšnimi dobrodelnimi prispevki. Države članice bi lahko v skladu z nacionalnim pravom izvetje omejile le na prispevke, ki se zbirajo za registrirane dobrodelne organizacije. Izvetje bi se moralo na splošno uporabljati le kadar je vrednost plačilne transakcije pod določenim pragom, da bi izvetje jasno omejili na plačila z manjšim tveganjem.
- (17) Enotno območje plačil v eurih (SEPA) je na ravni Unije omogočilo vzpostavitev centralnih enot za plačilne storitve in centralnih enot za dohodna plačila, kjer so centralizirane vse plačilne transakcije iste skupine. Glede na to je primerno določiti, naj bodo plačilne transakcije med nadrejeno družbo in njeno podrejeno družbo ali med podrejenimi družbami iste nadrejene družbe, ki jih opravlja ponudnik plačilnih storitev, ki pripada isti skupini, izvede iz področja uporabe te direktive. Zbiranje plačilnih nalogov v imenu skupine s strani nadrejene družbe ali njene podrejene družbe za nadaljnji prenos na ponudnika plačilnih storitev ne velja za plačilno storitev za namene te direktive.
- (18) V Direktivi 2007/64/ES so iz področja njene uporabe izvzete plačilne storitve, ki jih nudijo ponudniki storitev na bankomatih, ki so neodvisni od ponudnikov plačilnih storitev, ki vodijo račune. Zaradi tega izvetja se je v številnih državah članicah povečala rast števila storitev na neodvisnih bankomatih, zlasti na manj naseljenih območjih. A popolno izvetje tega hitro rastočega dela trga bankomatov iz področja uporabe te direktive bi lahko vplivalo na jasnost glede provizij za dviganje gotovine. Pri čezmejnih primerih bi to lahko povzročilo dvojno zaračunavanje provizij za isti dvig, ki jo zaračuna tako ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, kot ponudnik storitev na bankomatih. Da bi bilo torej še naprej mogoče zagotavljati storitve na bankomatih ter obenem omogočiti jasnost glede provizij za dvig gotovine, je primerno ohraniti izvetje, od operaterjev bankomatov pa zahtevati, naj upoštevajo posebne določbe o preglednosti iz te direktive. Poleg tega provizije, ki jih zaračunavajo operaterji bankomatov, ne bi smele posegati v Uredbo (ES) št. 924/2009.
- (19) Ponudniki storitev, ki so želeli izkoristiti izvetje iz področja uporabe Direktive 2007/64/ES, se o tem, ali so njihove dejavnosti zajete v področje uporabe navedene direktive ali ne, pogosto niso posvetovali z organi, ampak so se zanašali na lastno presojo. To je bil vzrok za različno uporabo nekaterih izvetij v državah članicah. Zdi se tudi, da so ponudniki plačilnih storitev nekatera izvetja morda uporabili za spremembo svojih poslovnih modelov, da plačilne storitve, ki jih ponujajo, ne bi spadale v področje uporabe navedene direktive. To bi lahko privedlo do povečanih tveganj za uporabnike plačilnih storitev in različnih pogojev za ponudnike plačilnih storitev na notranjem trgu. Zato bi morali biti ponudniki storitev dolžni priglasiti zadevne dejavnosti pristojnim organom, da bi pristojni organi lahko ocenili, ali so izpolnjene zahteve iz ustreznih določb, in da bi zagotovili enotno razlago pravil na celotnem notranjem trgu. Postopek priglasitve bi moral biti predviden zlasti za vsa izvetja, ki temeljijo na upoštevanju praga, da bi zagotovili izpolnjevanje posebnih zahtev.
- (20) Poleg tega je pomembno vključiti zahtevo, da morajo potencialni ponudniki plačilnih storitev pristojnim organom priglasiti dejavnosti, ki jih opravljajo v okviru omejene mreže na podlagi meril iz te direktive, če je vrednost plačilnih transakcij nad določenim pragom. Pristojni organi bi morali oceniti, ali se lahko priglašene dejavnosti štejejo za dejavnosti, zagotovljene v okviru omejene mreže.
- (21) Opredelitev plačilnih storitev bi morala biti tehnološko nevtralna in bi morala omogočati razvoj novih vrst plačilnih storitev, hkrati pa zagotavljati enake pogoje poslovanja tako za obstoječe kot nove ponudnike plačilnih storitev.

- (22) Ta direktiva bi morala uporabiti pristop iz Direktive 2007/64/ES, ki zajema vse vrste elektronskih plačilnih storitev. Zato ne bi bilo primerno, da bi se nova pravila uporabljala za storitve, pri katerih se prenos sredstev od plačnika na prejemnika plačila ali njihov prevoz izvrši samo v bankovcih in kovancih ali pri katerih prenos temelji na papirnih čekih, papirnih menicah, zadolžnicah ali drugih instrumentih, papirnih potrdilih ali karticah, ki so izdani na ponudnika plačilnih storitev ali drugo stranko, da bi se sredstva dala na razpolago prejemniku plačila.
- (23) Ta direktiva se ne bi smela uporabljati za gotovinske plačilne transakcije, ker enotni trg za gotovinska plačila že obstaja. Ta direktiva se tudi ne bi smela uporabljati za plačilne transakcije, ki temeljijo na papirnih čekih, saj jih zaradi njihove narave ni mogoče obdelovati tako učinkovito kot druga plačilna sredstva. Dobra praksa na navedenem področju pa bi morala kljub temu temeljiti na načelih, določenih v tej direktivi.
- (24) Navedi je treba kategorije ponudnikov plačilnih storitev, ki lahko zakonito opravljajo plačilne storitve po vsej Uniji, in sicer kreditne institucije, ki od uporabnikov sprejemajo vloge, ki se lahko uporabijo za financiranje plačilnih transakcij, in za katere bi morale še naprej izpolnjevati zahteve skrbnega in varnega poslovanja iz Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, institucije za izdajo elektronskega denarja, ki se lahko uporabi za financiranje plačilnih transakcij, ki bi morale še naprej izpolnjevati zahteve skrbnega in varnega poslovanja iz Direktive 2009/110/ES, plačilne institucije in poštne institucije za opravljanje storitev brezgotovinskega poslovanja, ki opravljajo te storitve na podlagi nacionalne zakonodaje. Uporabo navedenega pravnega okvira bi bilo treba omejiti na ponudnike storitev, ki opravljajo plačilnih storitev kot redno poslovno dejavnost v skladu s to direktivo.
- (25) Ta direktiva določa pravila za izvrševanje plačilnih transakcij, pri katerih so sredstva v obliki elektronskega denarja, kot je opredeljeno v Direktivi 2009/110/ES. Ta direktiva ne ureja izdajanja elektronskega denarja kot je določeno v Direktivi 2009/110/ES. Zato plačilne institucije ne bi smele izdajati elektronskega denarja.
- (26) Z Direktivo 2007/64/ES je bil uveden nadzorni režim, in sicer z uvedbo enotnega dovoljenja za vse ponudnike plačilnih storitev, ki niso povezani s sprejemanjem vlog ali izdajanjem elektronskega denarja. Zato je bila v Direktivo 2007/64/ES vključena nova kategorija ponudnikov plačilnih storitev, in sicer „plačilne institucije“, za katero je bilo predpisano izdajanje dovoljenj pravnim osebam zunaj obstoječih kategorij za opravljanje plačilnih storitev po vsej Uniji ob upoštevanju vrste strogih in obsežnih pogojev. Zato bi se morali za tovrstne storitve uporabljati enaki pogoji po vsej Uniji.
- (27) Od sprejetja Direktive 2007/64/ES so se pojavile nove vrste plačilnih storitev, zlasti na področju spletnih plačil. Napredovale so zlasti storitve odreditve plačil na področju e-trgovanja. Te plačilne storitve omogočajo plačevanje v okviru e-trgovanja z vzpostavitvijo programske povezave med spletnim mestom trgovca in spletno bančno platformo plačnikovega ponudnika plačilnih storitev, ki vodi račune, za odrejanje spletnih plačil na podlagi kreditnih plačil.
- (28) Poleg tega se je s tehnološkim razvojem v zadnjih letih pojavila tudi vrsta dopolnilnih storitev, kot so storitve zagotavljanja informacij o računih. S temi storitvami se uporabniku plačilnih storitev zagotavljajo spletne informacije v zbirni obliki o enem ali več plačilnih računih, ki jih ima pri enem ali več drugih ponudnikih plačilnih storitev in ki so dostopne prek spletnih vmesnikov ponudnika plačilnih storitev, ki vodi račune. S tem je uporabniku plačilnih storitev omogočeno, da ima v danem trenutku takoj celovit pregled nad svojim finančnim položajem. Tudi te storitve bi morale biti zajete v tej direktivi, da bi bili potrošnikom zagotovljeni ustrezna zaščita njihovih podatkov o plačilu in o računu ter pravna varnost glede statusa ponudnikov storitve zagotavljanja informacij o računih.
- (29) Na podlagi storitve odreditve plačil lahko ponudnik storitev odreditve plačil prejemniku plačila jamči, da je bilo plačilo odrejeno z namenom spodbuditi prejemnika plačila, da nemudoma sprostijo blago ali opravi storitev. Take storitve trgovcem in potrošnikom nudijo poceni rešitve ter zagotavljajo možnost spletnega nakupovanja tudi potrošnikom brez plačilnih kartic. Ker za storitve odreditve plačil Direktiva 2007/64/ES trenutno ne velja, ni nujno, da jih nadzira pristojni organ in da so v skladu z zahtevami iz Direktive 2007/64/ES. To sproža vrsto

⁽¹⁾ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

pravnih vprašanj s področij varstva potrošnikov, varnosti in odgovornosti ter konkurence in varstva podatkov, zlasti kar zadeva varstvo podatkov uporabnikov plačilnih storitev v skladu s pravili Unije o varstvu podatkov. Zato bi se morali z novimi pravili odzvati na ta vprašanja.

- (30) Osebni varnostni elementi, ki jih za varno avtentikacijo strank uporablja uporabnik plačilnih storitev ali ponudnik storitev odreditve plačil, so običajno elementi, ki jih izdajo ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune. Ni nujno, da ponudniki storitev odreditve plačil sklenejo pogodbeno razmerje s ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune. Ne glede na poslovni model, ki ga uporabljajo ponudniki storitev odreditve plačil, bi morali ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, ponudnikom storitev odreditve plačil omogočiti, da se lahko pri odreditvi posameznega plačila v imenu plačnika zaneajo na postopke avtentikacije, ki jih opravljajo ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune.
- (31) Ponudnik storitev odreditve plačil, ki opravlja izključno storitve odreditve plačil, na nobeni stopnji plačilne verige ne razpolaga s sredstvi uporabnika. Ko ima ponudnik storitev odreditve plačil namen opravljati plačilne storitve, pri katerih razpolaga s sredstvi uporabnika, bi moral pridobiti polno dovoljenje za te storitve.
- (32) Storitve odreditve plačil temeljijo na neposrednem ali posrednem dostopu ponudnika storitev odreditve plačil do računov plačnika. Ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun in zagotavlja mehanizem za posredni dostop, bi moral ponudnikom storitev odreditve plačil omogočiti tudi neposredni dostop.
- (33) Namen te direktive bi moral biti zagotoviti kontinuiteto na trgu, saj bi obstoječim in novim ponudnikom storitev tako omogočili opravljanje storitev v jasnem in harmoniziranem regulativnem okviru, ne glede na poslovni model, ki ga uporabljajo ti ponudniki plačilnih storitev. Pred začetkom uporabe teh pravil bi morale države članice, Komisija, Evropska centralna banka (ECB) in Evropski nadzorni organ (Evropski bančni organ), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta⁽¹⁾ (EBA) brez poseganja v potrebo po zagotovitvi varnosti plačilnih transakcij in varstva potrošnikov pred očitnim tveganjem goljufije zagotoviti pošteno konkurenco na tem trgu in preprečiti neupravičeno diskriminacijo katerega koli obstoječega udeleženca na trgu. Vsak ponudnik plačilnih storitev, vključno s ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun uporabnika plačilnih storitev, bi moral imeti možnost ponuditi storitve odreditve plačil.
- (34) Ta direktiva ne spreminja bistveno pogojev za izdajanje in ohranjanje dovoljenj za plačilne institucije. Tako kot v Direktivi 2007/64/ES vključujejo zahteve skrbnega in varnega poslovanja, sorazmerne z operativnimi in finančnimi tveganji, s katerimi se taki subjekti soočajo pri svojem poslovanju. V zvezi s tem so potrebne jasne zahteve za ustanovni kapital v povezavi s tekočim kapitalom, ki bi jih lahko naknadno natančneje opredelili glede na potrebe trga. Zaradi raznolikosti na področju plačilnih storitev bi morale biti v tej direktivi dovoljene različne metode, povezane z določeno diskrecijsko pravico nadzornih organov, s čimer bi zagotovili, da bi bila enaka tveganja enako obravnavana pri vseh ponudnikih plačilnih storitev. Zahteve za plačilne institucije bi morale odražati dejstvo, da se plačilne institucije ukvarjajo z bolj specializiranimi in omejenimi dejavnostmi, pri čemer nastajajo tveganja, ki so manjša ter jih je lažje spremljati in nadzirati kot tista, ki nastanejo pri širšem spektru dejavnosti kreditnih institucij. Plačilnim institucijam bi bilo treba zlasti prepovedati sprejemanje vlog od uporabnikov in jim dovoliti, da sredstva, ki jih prejmejo od uporabnikov, uporabljajo le za opravljanje plačilnih storitev. Zahtevana pravila skrbnega in varnega poslovanja, vključno z ustanovnim kapitalom, bi morala biti prilagojena tveganju, povezanemu s posamezno plačilno storitvijo, ki jo opravlja plačilna institucija. Ponudniki plačilnih storitev, ki zagotavljajo zgolj storitev odreditve plačil, bi se morali obravnavati kot srednje tvegani glede na ustanovni kapital.
- (35) Kadar ponudniki storitev odreditve plačil in ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih opravljajo izključno storitve odreditve plačil, ne razpolagajo s sredstvi stranke. Zato bi bila določitev kapitalskih zahtev za te nove udeležence na trgu nesorazmerna. Kljub temu je pomembno, da lahko krijejo svoje obveznosti, povezane z njihovimi dejavnostmi. Zato bi bilo treba od njih zahtevati, da imajo sklenjeno zavarovanje poklicne odgovornosti ali primerljivo jamstvo. EBA bi moral v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 pripraviti smernice glede meril, na podlagi katerih bi države članice določile najnižji denarni znesek zavarovanja poklicne odgovornosti ali primerljivega jamstva. EBA ne bi smel razlikovati med zavarovanjem poklicne odgovornosti in primerljivim jamstvom, saj bi morala biti izmenljiva.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

- (36) Da bi preprečili zlorabe pravice do ustanavljanja, je treba zahtevati, da plačilna institucija, ki zaprosi za dovoljenje v državi članici, v navedeni državi članici opravlja vsaj del svojih plačilnih storitev.
- (37) Določiti bi bilo treba, da se sredstva uporabnika plačilnih storitev vodijo ločeno od sredstev, ki jih ima plačilna institucija. Zahteve glede varstva denarnih sredstev so nujne, kadar ima plačilna institucija v lasti sredstva uporabnika plačilnih storitev. Kadar ista plačilna institucija izvršuje plačilno transakcijo tako za plačnika kot prejemnika plačila in je plačniku zagotovljena kreditna linija, je morda primerno zavarovati sredstva v korist prejemnika plačila, takoj ko predstavljajo terjatev prejemnika plačila do plačilne institucije. Za plačilne institucije bi morale veljati tudi učinkovite zahteve za preprečevanje pranja denarja in preprečevanje financiranja terorizma.
- (38) Ta direktiva ne spreminja obveznosti plačilnih institucij glede njihovega računovodskega poročanja ter revizije letnih in konsolidiranih računovodskih izkazov. Plačilne institucije bi morale letne in konsolidirane računovodske izkaze pripraviti v skladu z Direktivo Sveta 86/635/EGS ⁽¹⁾ in Direktivo 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾. Letni računovodski izkazi in konsolidirani računovodski izkazi morajo biti revidirani, razen če je plačilna institucija izvzeta iz te obveznost v skladu z navedenima direktivama.
- (39) Ponudniki plačilnih storitev bi morali pri zagotavljanju ene ali več plačilnih storitev, ki jih zajema ta direktiva, vedno imeti plačilne račune, ki se uporabljajo izključno za plačilne transakcije. Da lahko ponudniki plačilnih storitev zagotavljajo plačilne storitve, je nujno potrebno, da imajo možnost odpreti in voditi račune pri kreditnih institucijah. Države članice bi morale zagotoviti, da je dostop do takšnih računov zagotovljen nediskriminatorno in sorazmerno z legitimnim ciljem, katerega želi doseči. Takšen pristop je sicer lahko osnoven, vendar bi moral biti vedno dovolj širok, da bi lahko plačilne institucije neovirano in učinkovito opravljale svoje storitve.
- (40) Ta direktiva bi morala urejati odobritev posojil plačilnih institucij, tj. odobritev kreditnih linij in izdajanje kreditnih kartic, le v primerih, ko je to tesno povezano s plačilnimi storitvami. Le če je posojilo odobreno zaradi lažjega opravljanja plačilnih storitev in pod pogojem da je kratkoročno, ki ni odobreno za obdobje, daljše od 12 mesecev, kar velja tudi za obnavljajoča se posojila, je plačilnim institucijam primerno dovoliti, da tako posojilo odobrijo za svoje čezmejne dejavnosti, če se financira v glavnem iz kapitala plačilne institucije in drugih sredstev na kapitalskih trgih in ne iz sredstev, ki se hranijo v imenu strank za namene plačilnih storitev. Ta pravila ne bi smela posegati v Direktivo 2008/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾ ali drugo ustrezno pravo Unije ali nacionalne ukrepe o pogojih za odobritev posojil potrošnikom, ki s to direktivo niso harmonizirani.
- (41) Na splošno se je izkazalo, da pristojni nacionalni organi, odgovorni za izdajanje dovoljenj plačilnim institucijam, ki izvajajo nadzor in odločajo o odvzemu teh dovoljenj, zadovoljivo sodelujejo. Vendar bi bilo treba sodelovanje med pristojnimi organi okrepiti, in sicer tako glede izmenjanih informacij kot usklajene uporabe in razlage te direktive kadar želi plačilna institucija, ki je pridobila dovoljenje, zagotavljati plačilne storitve v državi članici, ki ni njena matična država članica, torej pri uveljavljanju pravice ustanavljanja ali svobode opravljanja storitev (čezmejno opravljanje plačilnih storitev z enotnim dovoljenjem ali „passporting“), tudi prek spleta. EBA bi moral v skladu z Uredbo (EU) št. 1093/2010 pristojnim organom pomagati pri reševanju sporov v okviru čezmejnega sodelovanja. Pripraviti bi moral tudi sklop osnutkov regulativnih tehničnih standardov o sodelovanju in izmenjavi podatkov.
- (42) Zaradi večje preglednosti delovanja plačilnih institucij, ki so jim pristojni organi matične države članice izdali dovoljenje ali jih registrirali, vključno z njihovimi zastopniki, in zagotavljanja visoke ravni varstva potrošnikov v Uniji je treba javnosti zagotoviti enostaven dostop do seznama subjektov, ki opravljajo plačilne storitve. EBA bi moral zato sestaviti in upravljati centralni register, v katerem bi objavil seznam imen subjektov, ki opravljajo plačilne storitve. Države članice bi morale zagotoviti, da bi se njihovi podatki redno posodabljali. Ti ukrepi bi morali biti namenjeni tudi krepitevi sodelovanja med pristojnimi organi.

⁽¹⁾ Direktiva Sveta 86/635/EGS z dne 8. decembra 1986 o letnih računovodskih izkazih in konsolidiranih računovodskih izkazih bank in drugih finančnih institucij (UL L 372, 31.12.1986, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o letnih računovodskih izkazih, konsolidiranih računovodskih izkazih in povezanih poročilih nekaterih vrst podjetij, spremembi Direktive 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS (UL L 182, 29.6.2013, str. 19).

⁽³⁾ Direktiva 2008/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2008 o potrošniških kreditnih pogodbah in razveljavitvi Direktive Sveta 87/102/EGS (UL L 133, 22.5.2008, str. 66).

- (43) Zaradi večje razpoložljivosti točnih in posodobljenih informacij bi bilo treba zahtevati, da plačilne institucije pristojni organ matične države članice obvestijo brez nepotrebnega odlašanja o vseh spremembah, ki vplivajo na točnost informacij in dokazil, predloženih v zvezi z izdajo dovoljenja, vključno z dodatnimi zastopniki ali zunanjimi izvajalci. Pristojni organi bi morali v primeru dvoma prav tako preveriti pravilnost prejetih informacij.
- (44) Države članice bi morale imeti možnost, da od plačilnih institucij, ki poslujejo na njihovem ozemlju in katerih glavni sedež je v drugi državi članici, zahtevajo, da jim redno poročajo o svojih dejavnostih na njihovem ozemlju za informativne ali statistične namene. Kadar te plačilne institucije poslujejo na podlagi pravice do ustanavljanja, bi morale biti mogoče, da se te informacije uporabijo tudi za nadzor skladnosti z naslovoma III in IV te direktive, države članice pa bi morale imeti možnost, da od teh plačilnih institucij zahtevajo, naj na njihovem ozemlju imenujejo osrednjo kontaktno točko, da bi pristojnim organom omogočile lažji nadzor nad mrežo zastopnikov. EBA bi moral pripraviti osnutek regulativnih standardov, v katerih bodo določena merila za odločanje, kdaj je primerno imenovati osrednjo kontaktno točko in kakšne naj bodo njene naloge. Zahteva po imenovanju osrednje kontaktne točke bi morala biti sorazmerna z doseganjem cilja ustrezne komunikacije in sporočanja informacij o skladnosti z naslovoma III in IV v državi članici gostiteljici.
- (45) Kadar je v nujnih primerih potrebno takojšnje ukrepanje, da bi odpravili resno grožnjo skupnim interesom uporabnikov plačilnih storitev v državi članici gostiteljici, na primer obsežno goljufijo, bi pristojni organi države članice gostiteljice morali imeti možnost, da hkrati s čezmejnimi sodelovanjem med pristojnimi organi države članice gostiteljice in matične države članice ter dokler pristojni organi matične države članice ne ukrepajo sprejmejo previdnostne ukrepe. Ti ukrepi bi morali biti primerni, sorazmerni s ciljem, nediskriminatorni in začasne narave. Vsi ukrepi bi morali biti ustrezno utemeljeni. Pristojni organi matične države članice zadevne plačilne institucije in drugi zadevni organi, kot sta Komisija in EBA, bi morali biti obveščeni vnaprej oziroma kadar v nujnih primerih to ni mogoče, brez nepotrebnega odlašanja.
- (46) V tej direktivi je določen minimalni obseg pooblastil, ki bi jih morali imeti pristojni organi pri nadzoru skladnosti plačilnih institucij, vendar morajo pri izvajanju teh pooblastil spoštovati temeljne pravice, vključno s pravico do zasebnosti. Države članice bi morale brez poseganja v nadzor neodvisnega organa (nacionalnega organa za varstvo podatkov) in v skladu z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah vzpostaviti ustrezno in učinkovito zaščito, kadar obstaja možnost, da bi izvajanje navedenih pooblastil lahko vodilo v zlorabo ali samovoljnost, kar bi bilo resno poseganje v takšne pravice, na primer z zahtevo po predhodnem dovoljenju sodnega organa zadevne države članice, kadar je primerno.
- (47) Pomembno je zagotoviti, da se za vse osebe, ki opravljajo plačilne storitve, določijo nekatere minimalne pravne in regulativne zahteve. Zato je zaželeno zahtevati registracijo identitete in lokacije vseh oseb, ki opravljajo plačilne storitve, vključno z osebami, ki ne izpolnjujejo vseh pogojev, da bi prejele dovoljenje za delovanje kot plačilna institucija. Takšen pristop je v skladu z utemeljitvijo iz posebnega priporočila VI projektne skupine za finančno ukrepanje glede pranja denarja, da se vzpostavi mehanizem, s katerim bodo lahko ponudniki plačilnih storitev, ki ne morejo izpolniti vseh pogojev iz navedenega priporočila, kljub temu obravnavani kot plačilne institucije. Za te namene bi morale države članice navedene osebe vpisati v register plačilnih institucij, tudi kadar se za njih uporablja izjema od vseh ali nekaterih pogojev za pridobitev dovoljenja. Vendar pa je nujno, da za možnost uveljavljanja te izjeme veljajo stroge zahteve v zvezi z vrednostjo plačilnih transakcij. Plačilne institucije, za katere velja izjema, ne bi smele koristiti pravice do ustanavljanja ali svobode opravljanja storitev in teh pravic ne bi smele uveljavljati posredno kot članice plačilnega sistema.
- (48) Glede na posebne značilnosti opravljenih storitev in tveganj v zvezi z opravljanjem storitev zagotavljanja informacij o računih je primerno zagotoviti poseben nadzorni režim za ponudnike storitev zagotavljanja informacij o računih. Ponudnikom storitev zagotavljanja informacij o računih bi moralo biti dovoljeno čezmejno opravljanje storitev na podlagi pravil o „passportingu“.
- (49) Za vse ponudnike plačilnih storitev je nujno, da imajo dostop do storitev tehnične infrastrukture plačilnih sistemov. Vendar bi moral biti takšen dostop pogojen z ustreznimi zahtevami, da bi zagotovili integriteto in stabilnost navedenih sistemov. Vsak ponudnik plačilnih storitev, ki zaprosi za udeležbo v plačilnem sistemu, bi moral prevzeti tveganje lastne izbire sistema in plačilnemu sistemu predložiti dokaz, iz katerega je razvidno, da

je njegova notranja ureditev dovolj stabilna za vse vrste tveganj. Takšni plačilni sistemi običajno vključujejo štiristranske kartične sheme, kot tudi večje sisteme, ki obdelujejo kreditna plačila in direktne obremenitve. Da bi po vsej Uniji zagotovili enako obravnavo različnih kategorij ponudnikov plačilnih storitev z dovoljenjem v skladu s pogoji njihovega dovoljenja, je treba pojasniti pravila v zvezi z dostopom do plačilnih sistemov.

- (50) Določiti bi bilo treba pravila za nediskriminatorno obravnavo plačilnih institucij, ki so pridobile dovoljenje, in kreditnih institucij, tako da bi lahko vsi ponudniki plačilnih storitev, ki tekmujejo na notranjem trgu, uporabljali storitve tehnične infrastrukture teh plačilnih sistemov pod enakimi pogoji. Zaradi razlik v pravilih skrbnega in varnega poslovanja je primerno določiti, da se ponudniki plačilnih storitev, ki so pridobili dovoljenje, in tisti, ki so upravičeni do izjeme v skladu s to direktivo in izjeme v skladu s členom 3 Direktive 2009/110/ES, obravnavajo različno. V vsakem primeru bi morale biti razlike v cenovnih pogojih dovoljene le, če so utemeljene z razlikami v stroških, ki jih imajo ponudniki plačilnih storitev. To ne bi smelo posegati v pravico držav članic, da omejijo dostop do sistemsko pomembnih sistemov v skladu z Direktivo 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ ter v pristojnosti ECB in Evropskega sistema centralnih bank glede dostopa do plačilnih sistemov.
- (51) Ta direktiva ne posega v področje uporabe Direktive 98/26/ES. Da bi zagotovili pošteno konkurenco med ponudniki plačilnih storitev, bi moral udeleženec določenega plačilnega sistema, za katerega veljajo pogoji Direktive 98/26/ES, ki storitve v zvezi s takšnim sistemom zagotavlja ponudniku plačilnih storitev, ki ima dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev ali je zanje registriran, na objektivni, sorazmeren in nediskriminatorni način omogočiti dostop do takšnih storitev tudi vsem ponudnikom plačilnih storitev, ki imajo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev ali so zanje registrirani, če to zahtevajo. Vendar pa ponudniki plačilnih storitev, ki se jim odobri dostop, ne bi smeli veljati za udeležence, kot so opredeljeni v Direktivi 98/26/ES, in torej ne bi smeli biti upravičeni do zaščite, ki jim je priznana z navedeno direktivo.
- (52) Določbe glede dostopa do plačilnih sistemov se ne bi smele uporabljati za sisteme, ki jih vzpostavi in upravlja en sam ponudnik plačilnih storitev. Takšni plačilni sistemi lahko delujejo tako, da neposredno konkurirajo plačilnim sistemom, ali – kar je bolj običajno – v tržni niši, ki je plačilni sistemi ne pokrivajo v zadostni meri. Med takšnimi sistemi so tristranske sheme, kot so tristranske sheme kartic, če nikoli ne delujejo kot dejanske štiričlanske sheme kartic, na primer z vključevanjem pridobiteljev licenc, zastopnikov ali partnerjev, ki souporabljajo blagovno znamko. Poleg tega takšni sistemi običajno zajemajo plačilne storitve, ki jih opravljajo ponudniki telekomunikacij, kjer je upravljavec sheme ponudnik plačilnih storitev tako za plačnika kot za prejemnika plačila, ter interne sisteme bančnih skupin. Zaradi spodbujanja konkurence med takšnimi zaprtimi plačilnimi sistemi in uveljavljenimi glavnimi plačilnimi sistemi ne bi bilo primerno, da bi tretjim strankam dovolili dostop do teh zaprtih lastniških plačilnih sistemov. Za takšne zaprte sisteme bi morala vedno veljati pravila o konkurenci na ravni Unije in na nacionalni ravni, s katerimi bi lahko zahtevali možnost dostopa do shem zaradi zagotavljanja učinkovite konkurence na plačilnih trgih.
- (53) Ker potrošniki in podjetja niso v enakem položaju, ne potrebujejo enake stopnje zaščite. Čeprav je pomembno pravice potrošnikov zaščititi z določbami, od katerih s poslabšo ni mogoče odstopati, je primerno, da se podjetjem in organizacijam dovoli drugačen dogovor, kadar ne pogledajo s strankami. Vseeno bi morale imeti države članice možnost določiti, da se mikropodjetja, kot so opredeljena v Priporočilu Komisije 2003/361/ES ⁽²⁾, obravnavajo enako kot potrošniki. V vsakem primeru bi morale nekatere temeljne določbe te direktive vedno veljati ne glede na status uporabnika.
- (54) V tej direktivi bi morale biti določene obveznosti ponudnikov plačilnih storitev glede zagotavljanja informacij uporabnikom plačilnih storitev, ki bi morali prejeti enako jasne informacije o plačilnih storitvah, da bi se lahko znotraj Unije ustrezno odločali in prosto izbirali. Zaradi zagotavljanja preglednosti so v tej direktivi določene usklajene zahteve za zagotavljanje potrebnih, zadostnih in razumljivih informacij uporabnikom plačilnih storitev tako glede pogodbe o plačilnih storitvah kot glede plačilnih transakcij. Zaradi nemotenega delovanja enotnega trga plačilnih storitev bi morale države članice sprejeti samo določbe o zagotavljanju informacij, ki so določene v tej direktivi.

⁽¹⁾ Direktiva 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 1998 o dokončnosti poravnave pri plačilih in sistemih poravnave vrednostnih papirjev (UL L 166, 11.6.1998, str. 45).

⁽²⁾ Priporočilo Komisije 2003/361/ES z dne 6. maja 2003 o opredelitvi mikro, malih in srednjih podjetij (UL L 124, 20.5.2003, str. 36).

- (55) Potrošnike bi bilo treba zaščititi pred nepoštenimi in zavajajočimi praksami v skladu z Direktivo 2005/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, kot tudi z direktivami 2000/31/ES ⁽²⁾, 2002/65/ES ⁽³⁾, 2008/48/ES, 2011/83/EU ⁽⁴⁾ in 2014/92/EU ⁽⁵⁾ Evropskega parlamenta in Sveta. Določbe iz navedenih direktiv še vedno veljajo. Vendar bi bilo treba zlasti jasno opredeliti razmerje med zahtevami v zvezi z informacijami pred sklenitvijo pogodbe iz te direktive in Direktive 2002/65/ES.
- (56) Za povečanje učinkovitosti bi morale biti zahtevane informacije sorazmerne s potrebami uporabnikov in sporočene v dogovorjeni obliki. Vendar bi se morale zahteve po informacijah pri enkratnih plačilnih transakcijah razlikovati od tistih pri okvirnih pogodbah, v katerih je določenih več plačilnih transakcij.
- (57) V praksi so okvirne pogodbe in plačilne transakcije, za katere veljajo, veliko pogostejše in gospodarsko pomembnejše kot enkratne plačilne transakcije. Če obstaja plačilni račun ali določen plačilni instrument, se zahteva okvirna pogodba. Zato bi morale biti zahteve po predhodnih informacijah v zvezi z okvirnimi pogodbami izčrpne, informacije pa vedno posredovane na papirju ali na drugem trajnem nosilcu, kot so izpisi iz bančnih tiskalnikov, CD-ROM-i, DVD-ji in trdi diski osebnih računalnikov, na katerih se lahko shranjuje elektronska pošta, ter na spletnih mestih, če jih je mogoče uporabljati tako dolgo, kot je potrebno za namene dostopanja do informacij, in če ta spletna mesta omogočajo reproduciranje tam shranjenih informacij v nespremenjeni obliki. Vendar bi moralo biti ponudniku in uporabniku plačilnih storitev omogočeno, da se v okvirni pogodbi dogovorita o načinu nadaljnjih informacij o izvršenih plačilnih transakcijah, na primer, da so pri spletnem bančništvu vse informacije o plačilnem računu dostopne neposredno na spletu.
- (58) Pri enkratnih plačilnih transakcijah se na lastno pobudo ponudnika plačilnih storitev vedno zagotovijo le bistvene informacije. Ker je plačnik ob izdaji plačilnega naloga običajno navzoč, ne bi bilo treba zahtevati, da se informacije v vsakem primeru predložijo na papirju ali drugem trajnem nosilcu. Ponudnik plačilnih storitev bi lahko informacije podal ustno na okencu ali omogočil, da so zlahka dostopne, na primer tako, da pogoje objavi na oglasni deski v svojih prostorih. Potrebno bi bilo tudi navesti, kje so na voljo podrobnejše informacije, na primer naslov spletnega mesta. Vendar bi morale biti na zahtevo potrošnika bistvene informacije zagotovljene na papirju ali drugem trajnem nosilcu.
- (59) S to direktivo bi morala biti potrošniku zagotovljena pravica do ustreznih brezplačnih informacij, preden se zaveže s kakršno koli pogodbo o plačilnih storitvah. Potrošnik bi prav tako moral imeti možnost, da brezplačno zahteva predhodne informacije in kadar koli med trajanjem pogodbenega razmerja okvirno pogodbo na papirju, da se mu omogoči primerjanje storitev in pogojev ponudnikov plačilnih storitev ter, v primeru spora, preverjanje njegovih pogodbenih pravic in obveznosti, s čimer bi ohranili visoko raven varstva potrošnikov. Te določbe bi morale biti združljive z Direktivo 2002/65/ES. Izrecne določbe o brezplačnih informacijah iz te direktive ne bi smele biti razlog, da se lahko potrošnikom te informacije zaračunajo na podlagi drugih veljavnih direktiv.
- (60) Pri načinu zagotavljanja zahtevanih informacij uporabniku plačilnih storitev s strani ponudnika plačilnih storitev bi bilo treba upoštevati potrebe uporabnika plačilnih storitev kot tudi praktične tehnične vidike in stroškovno učinkovitost glede na dogovor v zadevni pogodbi o plačilnih storitvah. Tako bi morala ta direktiva razlikovati dva načina, na katera lahko ponudnik plačilnih storitev zagotavlja informacije: informacije bi morale biti zagotovljene, to je ponudnik plačilnih storitev informacije zagotovi v skladu s to direktivo v ustreznem času sam, ne da bi bilo treba uporabniku plačilnih storitev to izrecno zahtevati, ali pa so informacije uporabniku plačilnih storitev dane na voljo na podlagi njegove zahteve po dodatnih informacijah. Pri drugem načinu bi si moral uporabnik plačilnih storitev dejavno prizadevati za pridobitev informacij, na primer jih izrecno zahtevati od ponudnika

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 149, 11.6.2005, str. 22).

⁽²⁾ Direktiva 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (UL L 178, 17.7.2000, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva 2002/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. septembra 2002 o trženju finančnih storitev potrošnikom na daljavo in o spremembi Direktive Sveta 90/619/EGS ter direktiv 97/7/ES in 98/27/ES (UL L 271, 9.10.2002, str. 16).

⁽⁴⁾ Direktiva 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 304, 22.11.2011, str. 64).

⁽⁵⁾ Direktiva 2014/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. julija 2014 o primerljivosti nadomestil, povezanih s plačilnimi računi, zamenjavi plačilnih računov in dostopu do osnovnih plačilnih računov (UL L 257, 28.8.2014, str. 214).

plačilnih storitev, se prijaviti v poštni nabiralnik bančnega računa ali vstaviti bančno kartico v tiskalnik za bančne izpiske. Ponudnik plačilnih storitev bi moral v ta namen zagotoviti, da ima uporabnik plačilnih storitev možnost dostopa do informacij in da so mu te na voljo.

- (61) Poleg tega bi moral potrošnik prejeti osnovne informacije o izvršenih plačilnih transakcijah brez plačila dodatnih nadomestil. Pri enkratnih plačilnih transakcijah ponudnik plačilnih storitev teh informacij ne bi smel zaračunavati ločeno. Podobno bi se morale poznejše informacije o plačilnih transakcijah na podlagi okvirne pogodbe brezplačno zagotavljati enkrat mesečno. Glede na pomembnost preglednosti določanja cen in različne potrebe strank pa bi morale imeti pogodbene stranke možnost, da se dogovorijo o nadomestilih, zaračunanih za pogostejše ali dodatne informacije. Zaradi upoštevanja različnih nacionalnih praks bi bilo treba državam članicam dovoliti, da določijo pravila, na podlagi katerih je treba mesečne izpiske plačilnih računov na papirju ali drugem trajnem nosilcu vedno zagotoviti brezplačno.
- (62) Zaradi večje mobilnosti strank bi morali imeti potrošniki na voljo možnost, da prekinajo okvirno pogodbo brez stroškov. Vendar pa bi morali imeti ponudniki plačilnih storitev pri pogodbah, ki jih potrošniki prekinajo manj kot šest mesecev po začetku njihove veljavnosti, možnost, da zaračunajo nadomestila glede na stroške, ki jih povzroči potrošnikova prekinitve okvirne pogodbe. Dogovorjeni odpovedni rok za potrošnike ne bi smel biti daljši od enega meseca, za ponudnike plačilnih storitev pa ne krajši od dveh mesecev. Ta direktiva ne bi smela posegati v obveznost ponudnika plačilnih storitev, da v izjemnih primerih prekine pogodbo o plačilnih storitvah v skladu z drugim zadevnim pravom Unije ali nacionalnim pravom, npr. s področja pranja denarja in financiranja terorizma, kakršnimi koli ukrepi za zamrznitev sredstev ali kakršnim koli posebnim ukrepom, povezanim s preprečevanjem in preiskovanjem kaznivih dejanj.
- (63) Zaradi zagotavljanja visoke ravni varstva potrošnikov bi morale države članice imeti možnost, da v interesu potrošnikov ohranijo ali uvedejo omejitve ali prepovedi enostranskih sprememb pogojev okvirne pogodbe, na primer če ni upravičenega razloga za takšne spremembe.
- (64) Namen ali učinek pogodbenih določb ne bi smela biti diskriminacija potrošnikov, ki zakonito prebivajo v Uniji, zaradi njihovega državljanstva ali kraja prebivališča. Kadar je v okvirni pogodbi na primer določena pravica, da se plačilni instrument blokira iz objektivno utemeljenih razlogov, ponudnik plačilnih storitev ne bi smel imeti možnosti uveljavljanja take pravice le zato, ker uporabnik plačilnih storitev spremeni kraj svojega prebivališča v Uniji.
- (65) Kar zadeva nadomestila, so izkušnje pokazale, da je delitev nadomestil med plačnikom in prejemnikom plačila najučinkovitejši sistem, ker pospešuje neposredno obdelavo plačil. Zato bi bilo treba določiti, da vsak ponudnik plačilnih storitev v običajnih okoliščinah zaračuna nadomestila neposredno plačniku in prejemniku plačila. Znesek zaračunanih nadomestil je lahko tudi nič, ker določbe te direktive ne bi smele vplivati na prakso, ko ponudnik plačilnih storitev potrošnikom ne zaračunava knjiženja v dobro njihovih računov. Glede na pogodbene pogoje lahko ponudnik plačilnih storitev podobno zaračuna uporabo plačilnih storitev le prejemniku plačila (trgovcu), kar pomeni, da se plačniku ne zaračunajo nobena nadomestila. Plačilni sistemi lahko nadomestila zaračunavajo v obliki naročnine. Določbe o prenesenem znesku ali morebitnih zaračunanih nadomestilih neposredno ne vplivajo na oblikovanje cen med ponudniki plačilnih storitev ali morebitnimi posredniki.
- (66) Različne nacionalne prakse glede zaračunavanja nadomestil za uporabo določenega plačilnega instrumenta (v nadaljnjem besedilu: zaračunavanje doplačil) so povzročile izjemno raznolikost trga plačil v Uniji in veliko zmede pri potrošnikih, zlasti na področju e-trgovine in čezmejnih plačil. Trgovci s sedežem v državah članicah, v katerih je zaračunavanje doplačil dovoljeno, ponujajo proizvode in storitve v državah članicah, kjer je prepovedano, in kljub temu v tem primeru potrošniku še vedno zaračunajo doplačilo. Veliko je tudi primerov, ko trgovci potrošnikom zaračunavajo doplačila, ki so precej višja od stroškov teh trgovcev za uporabo posameznega plačilnega instrumenta. Poleg tega v prid pregleda praks zaračunavanja doplačil govori tudi dejstvo, da so v Uredbi (EU) 2015/751 določena pravila za medbančne provizije za kartična plačila. Medbančne provizije so glavni sestavni element nadomestil trgovcev za kartice in kartična plačila. Zaračunavanje doplačil je pristop, ki ga trgovci včasih uporabljajo kot nadomestilo za dodatne stroške s kartičnimi plačili. Uredba (EU) 2015/751 uvaja omejitve medbančnih provizij. Te omejitve bodo stopile v veljavo pred prepovedjo iz te direktive. Zato bi morale države članice preučiti možnost, da bi prejemnikom plačila preprečile, da zahtevajo nadomestila za uporabo plačilnih instrumentov, za katere se medbančne provizije urejajo v okviru poglavja II Uredbe (EU) 2015/751.

- (67) Ta direktiva sicer priznava pomen plačilnih institucij, vendar potrošniki do plačilnih instrumentov še vedno v glavnem dostopajo prek kreditnih institucij. Izdajanje kartičnih plačilnih instrumentov s strani ponudnikov plačilnih storitev, bodisi kreditnih bodisi plačilnih institucij, razen tistih, ki vodijo račune potrošnikov, bi omogočilo večjo konkurenco na trgu ter tako večjo in boljšo izbiro za potrošnike. Medtem ko je danes večina plačil na prodajnem mestu kartičnih, bi se lahko ob sedanji stopnji inovacij na področju plačil v prihodnjih letih hitro pojavili novi plačilni kanali. Zato je primerno, da Komisija pri pregledu te direktive posebno pozornost nameni navedenim novostim in ali je potrebno pregledati področje uporabe določbe o potrditvi razpoložljivosti sredstev na računu. Če bi lahko ponudnik plačilnih storitev, ki izdaja kartične plačilne instrumente, zlasti debetne kartice, od ponudnika plačilnih storitev, ki vodi račun, dobil potrdilo o razpoložljivosti sredstev na računu potrošnika, bi lahko izdajatelj bolje obvladoval in zmanjšal svoje kreditno tveganje. Dano potrdilo ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun, obenem ne bi smelo omogočiti, da blokira sredstva na plačilnem računu plačnika.
- (68) Uporaba kartice ali kartičnega plačilnega instrumenta za izvedbo plačila pogosto sproži nastanek sporočila, ki potrjuje razpoložljivost sredstev, in dve zaporedni plačilni transakciji. Prva transakcija poteka med izdajateljem in ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun trgovca, druga, običajno direktna obremenitev, pa med ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika, in izdajateljem. Obe transakciji bi bilo treba obravnavati enako kot katero koli drugo enakovredno transakcijo. Ponudniki plačilnih storitev, ki izdajajo kartične plačilne instrumente, bi morali imeti enake pravice in izpolnjevati enake obveznosti v skladu s to direktivo, ne glede na to, ali so ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račun plačnika, ali ne, zlasti kar zadeva pristojnost (na primer avtentikacija) in odgovornost do različnih udeležencev plačilne verige. Ker je mogoče zahtevo ponudnika plačilnih storitev in potrdilo o razpoložljivosti sredstev poslati v okviru obstoječih varnih komunikacijskih kanalov, tehničnih postopkov in infrastrukture za komuniciranje med ponudniki storitev odreditve plačil ali ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih in ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, ter pri tem upoštevati potrebne varnostne ukrepe, ne bi smelo biti nobenih dodatnih stroškov za ponudnike plačilnih storitev ali imetnike kartic. Poleg tega ne glede na to, ali plačilna transakcija poteka v internetnem okolju, torej na spletnih straneh trgovca, ali v trgovini, bi moral biti ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, dolžan zagotoviti potrdilo, ki ga zahteva izdajatelj, le, če so računi, ki jih vodijo ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, elektronsko dostopni za to potrdilo vsaj na spletu. Glede na posebno naravo elektronskega denarja se ta mehanizem ne bi smel uporabljati za plačilne transakcije, ki se odredijo prek kartičnih plačilnih instrumentov, na katerih je shranjen elektronski denar, kot je opredeljen v Direktivi 2009/110/ES.
- (69) Obveznost zavarovanja osebnih varnostnih elementov je bistvenega pomena za zaščito sredstev uporabnika plačilnih storitev in omejitev tveganj, povezanih z goljufijami in neodobrenim dostopom do plačilnega računa. Vendar pa pogoji ali druge obveznosti, ki jih uporabnikom plačilnih storitev v zvezi z zavarovanjem osebnih varnostnih elementov naložijo ponudniki plačilnih storitev, ne bi smeli biti spisani tako, da uporabniki plačilnih storitev ne bi mogli uporabljati storitev, ki jih ponujajo drugi ponudniki plačilnih storitev, med drugim storitev odreditve plačil in storitev zagotavljanja informacij o računih. Poleg tega takšni pogoji ne bi smeli vsebovati nobenih določb, ki bi kakor koli otežile uporabo plačilnih storitev drugih ponudnikov plačilnih storitev, ki imajo dovoljenje ali so registrirani zanje na podlagi te direktive.
- (70) Da bi zmanjšali tveganja in posledice neodobrenih ali nepravilno izvršenih plačilnih transakcij, bi moral uporabnik plačilnih storitev ponudnika plačilnih storitev čim prej obvestiti o morebitnem nasprotovanju domnevno neodobrenim ali nepravilno izvršenim plačilnim transakcijam, pod pogojem, da je ponudnik plačilnih storitev v skladu s to direktivo izpolnil svoje obveznosti obvestitve. Če uporabnik plačilnih storitev pošlje takšno obvestilo v predpisanem roku, bi moral imeti možnost, da takšne zahteve uveljavi, ob upoštevanju zastaralnih rokov v nacionalni zakonodaji. Ta direktiva ne bi smela vplivati na druge zahteve med uporabniki in ponudniki plačilnih storitev.
- (71) V primeru neodobrene plačilne transakcije bi moral ponudnik plačilnih storitev plačniku nemudoma povrniti znesek navedene transakcije. A če obstaja pomemben sum, da gre za neodobreno transakcijo kot posledico goljufivega ravnanja uporabnika plačilnih storitev, in kadar ta sum temelji na objektivnih razlogih, o katerih je obveščen zadevni nacionalni organ, bi moral imeti ponudnik plačilnih storitev možnost, da v razumnem času opravi preiskavo, preden plačniku vrne navedeni znesek. Za zaščito plačnika pred morebitnimi negativnimi posledicami, datum valute knjiženja povračila v dobro ne sme biti poznejši od datuma obremenitve z zneskom. Da bi uporabnike plačilnih storitev spodbudili, naj ponudnika plačilnih storitev nemudoma obvestijo o kraji ali izgubi plačilnega instrumenta in tako zmanjšajo tveganje neodobrenih plačilnih transakcij, bi moral biti uporabnik odgovoren le za zelo omejeni znesek, razen če je ravnal goljufivo ali hudo malomarno. V zvezi s tem se zdi

50 EUR primerno visok znesek, da se zagotovi usklajena in visoka raven zaščite uporabnikov v Uniji. Če plačnik ni seznanjen z izgubo, krajo ali zlorabo plačilnega instrumenta, za to ne bi smel biti odgovoren. Poleg tega se od uporabnikov plačilnih storitev potem, ko ponudnika plačilne storitve obvestijo, da bi bil lahko njihov plačilni instrument zlorabljen, ne bi smelo zahtevati, da krijejo kakršne koli nadaljnje izgube, ki so posledica nedovoljene uporabe navedenega instrumenta. Ta direktiva ne bi smela posegati v odgovornost ponudnikov plačilnih storitev za tehnično varnost njihovih proizvodov.

- (72) Pri presoji morebitne malomarnosti ali hude malomarnosti uporabnika plačilnih storitev bi bilo treba upoštevati vse okoliščine. Dokaze in stopnjo domnevne malomarnosti bi bilo na splošno treba ocenjevati v skladu z nacionalno zakonodajo. Medtem ko pojem malomarnosti pomeni kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja, bi morala huda malomarnost pomeniti več kot le navadno malomarnost in vključevati ravnanje, ki priča o veliki nepazljivosti, na primer hramba elementov, potrebnih za odobritev plačilne transakcije, poleg plačilnega instrumenta v odprti obliki, ki jo tretje stranke zlahka odkrijejo. Pogodbeni pogoji v zvezi z zagotavljanjem in uporabo plačilnega instrumenta, ki bi posledično povečali dokazno breme za potrošnika ali zmanjšali dokazno breme za izdajatelja, bi se morali šteti za nične in neveljavne. Poleg tega se zdi v posebnih razmerah, zlasti če plačilnega instrumenta ni na prodajnem mestu, na primer pri spletnih plačilih, primerno, da mora ponudnik plačilnih storitev zagotoviti dokaz domnevne malomarnosti, saj ima plačnik v takih primerih zelo omejene možnosti, da to stori.
- (73) Sprejeti bi bilo treba določbo za porazdelitev izgub v primeru neodobrenih plačilnih transakcij. Za uporabnike plačilnih storitev, ki niso potrošniki, se lahko uporabljajo drugačne določbe, ker so takšni uporabniki običajno zmožni bolje presoditi tveganje goljufije in sprejeti izravnalne ukrepe. Zaradi zagotavljanja visoke ravni varstva potrošnikov bi moral imeti plačnik vedno pravico, da zahtevek za povračilo naslovi na svojega ponudnika plačilnih storitev, ki vodi račun, tudi če pri plačilni transakciji sodeluje ponudnik storitev odreditve plačil. To ne posega v porazdelitev odgovornosti med ponudniki plačilnih storitev.
- (74) Pri storitvah odreditve plačil bi morale biti pravice in obveznosti uporabnikov in sodelujočih ponudnikov plačilnih storitev primerne opravljanim storitvam. Natančneje, porazdelitev odgovornosti med ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun, in ponudnikom storitev odreditve plačil, ki sodeluje pri transakciji, bi morala zagotoviti, da vsak prevzame odgovornost za svoj del transakcije, ki je pod njunim nadzorom.
- (75) Namen te direktive je boljše varstvo potrošnikov pri kartičnih plačilnih transakcijah, kjer natančen znesek transakcije v trenutku, ko plačnik da soglasje za izvršitev plačilne transakcije, na primer na avtomatskih postajah za oskrbo z gorivom, pri pogodbah za najem avtomobilov ali hotelskih rezervacijah, ni znan. Plačnikov ponudnik plačilnih storitev bi lahko blokiral sredstva na plačnikovem plačilnem računu le, če je dal plačnik soglasje za natančen znesek blokiranih sredstev, ki bi morala biti sproščena takoj po prejemu informacij o natančnem znesku plačilne transakcije in najpozneje takoj po prejemu plačilnega naloga.
- (76) SEPA je namenjen nadaljnjemu razvoju enotnih plačilnih storitev po vsej Uniji, ki bi nadomestile obstoječe nacionalne storitve v zvezi s plačili, izraženimi v eurih. Da bi zagotovili dokončno migracijo kreditnih plačil in direktnih obremenitev po vsej Uniji, se z Uredbo (EU) št. 260/2012 uvajajo tehnične in poslovne zahteve za kreditna plačila in direktne obremenitve v eurih. V zvezi z direktnimi obremenitvami navedena uredba predvideva, da plačnik da soglasje prejemniku plačila in ponudniku plačilnih storitev plačnika (neposredno ali posredno prek prejemnika plačila), ter da pooblastila, skupaj z zadnjimi spremembami ali preklicem, shrani prejemnik plačila ali tretja stranka v imenu prejemnika plačila. Trenutna in doslej edina vseevropska shema direktnih obremenitev za potrošniška plačila v eurih, ki jo je razvil Evropski svet za plačila, temelji na načelu, da plačnik prejemnika plačila pooblasti za izvršitev direktne obremenitve, pooblastilo pa skupaj z zadnjimi spremembami ali preklicem shrani prejemnik plačila. Pooblastilo lahko shrani tudi tretja stranka v imenu prejemnika plačila. Da bi zagotovili široko podporo javnosti projektu SEPA ter visoko raven varstva potrošnikov v okviru SEPA, obstoječa vseevropska shema direktnih obremenitev zagotavlja brezpogojno pravico do povračila za odobrena plačila. Glede na to je namen te direktive določiti brezpogojno pravico do povračila kot splošno zahtevo za vse transakcije z direktno obremenitvijo, izražene v eurih, ki potekajo v Uniji.

Vendar vzporedno s SEPA v državah članicah, ki niso članice euroobmočja, še vedno obstajajo preostale sheme direktnih obremenitev brez eura. Te sheme so se izkazale za učinkovite in plačnikom zagotavljajo enako visoko raven zaščite z drugimi varovali, ki ne temeljijo vedno na brezpogojni pravici do povračila. V tem primeru bi morali zaradi varstva plačnikov sprejeti splošno pravilo o povračilu, kadar izvršena plačilna transakcija presega upravičeno pričakovan znesek. Države članice bi lahko poleg tega določile pravila glede pravic do povračila, ki so ugodnejša za plačnike. V okviru SEPA obstaja dejansko povpraševanje po posebnih produktih direktne obremenitve, izraženih v eurih, o čemer priča nadaljnja uporaba določenih že obstoječih plačilnih storitev v eurih v nekaterih državah članicah. Sorazmerno bi bilo, da se plačniku in plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev dovoli, da se v okvirni pogodbi dogovorita, da plačnik nima pravice do povračila, kadar je zaščiten, ker je plačnik dal soglasje za izvršitev transakcije neposredno svojemu ponudniku plačilnih storitev, tudi kadar ta deluje v imenu prejemnika plačila, ali ker je, kadar je primerno, ponudnik plačilnih storitev ali prejemnik plačila plačniku na dogovorjen način zagotovil ali dal na voljo informacije o prihodnji plačilni transakciji vsaj štiri tedne pred dnevom zapadlosti. Plačnika bi moralo v vsakem primeru vedno varovati splošno pravilo o povračilu, če gre za neodobrene ali nepravilno izvršene plačilne transakcije.

- (77) Za finančno načrtovanje in pravočasno izpolnjevanje plačilnih obveznosti morajo imeti potrošniki in podjetja zagotovilo glede obdobja, ki je potrebno za izvršitev plačilnega naloga. V tej direktivi bi zato moralo biti določeno, kdaj začnejo veljati pravice in obveznosti, in sicer ko ponudnik plačilnih storitev prejme plačilni nalog, tudi kadar ga je ponudnik plačilnih storitev imel možnost prejeti prek komunikacijskih sredstev, dogovorjenih v pogodbi o plačilnih storitvah, ne glede na predhodno sodelovanje v postopkih, ki so privedli do nastanka in posredovanja plačilnega naloga, kot so preverjanje varnosti in razpoložljivosti sredstev, informacije v zvezi z uporabo osebne identifikacijske številke ali obljuba plačila. Poleg tega bi se moral za čas prejetja plačilnega naloga šteti trenutek, ko plačnikov ponudnik plačilnih storitev prejme plačilni nalog, ki bo obremenil plačnikov račun. Dan ali trenutek, ko prejemnik plačila ponudniku plačilnih storitev posreduje plačilne naloge za poravnavo, na primer plačil s karticami ali direktnih obremenitev, ali ko ponudnik plačilnih storitev prejemniku plačila odobri predhodno financiranje zadevnih zneskov (s posojilom v primeru nepričakovanih dogodkov), bi moral biti pri tem brezpredmeten. Uporabniki bi morali imeti možnost, da se zaneajo na pravilno izvršitev popolnega in veljavnega plačilnega naloga, če ponudnik plačilnih storitev nima pogodbenih ali zakonskih razlogov za zavrnitev. Če ponudnik plačilnih storitev zavrne plačilni nalog, bi moral o zavrnitvi in razlogu zanj ob prvi priložnosti obvestiti uporabnika plačilnih storitev v skladu s pravom Unije in nacionalnim pravom. Kadar okvirna pogodba določa, da lahko ponudnik plačilnih storitev zaračuna provizijo za zavrnitev, bi morala biti taka provizija objektivno utemeljena in čim nižja.
- (78) Glede na hitrost, s katero sodobni, popolnoma avtomatizirani plačilni sistemi obdelujejo plačilne transakcije, kar pomeni, da po določenem trenutku plačilnih nalogov ni mogoče preklicati brez visokih stroškov ročnega posredovanja, je treba določiti jasen rok za preklice plačil. Vendar bi se lahko pogodbene stranke dogovorile o drugačnem roku, odvisno od vrste plačilne storitve in plačilnega naloga. V tem smislu se preklic lahko uporablja samo v razmerju med uporabnikom in ponudnikom plačilnih storitev, kar ne posega v nepreklicnost in dokončnost plačilnih transakcij v plačilnih sistemih.
- (79) Takšna nepreklicnost transakcij ne bi smela vplivati na pravice ali obveznosti ponudnika plačilnih storitev v skladu z zakonodajo nekaterih držav članic, na podlagi okvirne pogodbe plačnika ali nacionalnih zakonov, predpisov, upravnih določb oziroma smernic, da plačniku v primeru spora med plačnikom in prejemnikom plačila povrne znesek izvršene plačilne transakcije. Takšno povračilo bi se moralo šteti za nov plačilni nalog. V vseh drugih primerih bi se morali pravni spori, izhajajoči iz razmerja, na katerem temelji plačilni nalog, reševati izključno med plačnikom in prejemnikom plačila.
- (80) Za popolnoma integrirano neposredno obdelavo plačil in pravno varnost v zvezi z izpolnjevanjem osnovnih obveznosti med uporabniki plačilnih storitev je bistveno, da bi bil celotni znesek, ki ga prenese plačnik, nakazan na račun prejemnika plačila. V skladu s tem ne bi smelo biti dovoljeno, da posredniki, ki sodelujejo pri izvršitvi plačilnih transakcij, uveljavljajo odbitke od prenesenih zneskov. Vendar pa bi morali prejemniki plačila imeti možnost, da sklenejo dogovor s svojim ponudnikom plačilnih storitev, po katerem lahko slednji odbije svoja nadomestila. Kljub temu bi morale naknadne informacije o plačilni transakciji poleg celotnega zneska prenesenih sredstev vsebovati tudi znesek morebitnih nadomestil, ki so bila odbita, da bi prejemnik plačila lahko preveril, ali je bil dolgovan znesek pravilno plačan.

- (81) Instrumenti za plačila malih vrednostih bi morali biti pri blagu in storitvah nizke vrednosti poceni in preprosta alternativa ter ne bi smeli biti preobremenjeni s pretiranimi zahtevami. Ustrezne zahteve o informacijah in pravila za njihovo izvajanje bi zato morali biti omejeni na bistvene informacije, pri čemer bi bilo treba upoštevati tudi tehnične zmogljivosti, ki se jih lahko upravičeno pričakuje pri instrumentih, namenjenih plačilom malih vrednosti. Uporabniki plačilnih storitev bi morali biti kljub manj strogemu režimu deležni zadostne zaščite ob upoštevanju omejenih tveganj, ki jih prinašajo ti plačilni instrumenti, kar velja zlasti za predplačniške plačilne instrumente.
- (82) Za izboljšanje učinkovitosti plačil po vsej Uniji bi bilo treba za vse plačilne naloge, ki jih plačnik odredi v eurih ali v valuti države članice, katere valuta ni euro, vključno s kreditnimi plačili in denarnimi nakazili, kot skrajni rok izvršitve določiti en dan. Za vsa druga plačila, kot so plačila, ki jih je odredil prejemnik plačila ali so bila odrejena prek njega, vključno z direktnimi obremenitvami in plačili s karticami, bi se moral uporabljati enak enodnevni rok izvršitve, če ni izrecnega dogovora med ponudnikom plačilne storitve in plačnikom o daljšem roku izvršitve. Če je plačilni nalog izdan na papirju, bi moralo biti omogočeno, da se navedena roka podaljšata za dodaten delovni dan, s čimer se omogoči neprekinjeno zagotavljanje plačilnih storitev tistim potrošnikom, ki so navajeni uporabljati le papirne dokumente. Pri shemah direktnih obremenitev bi moral ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila posredovati nalog za direktno obremenitev v roku, o katerem se je dogovoril s prejemnikom plačila, tako da je poravnava mogoča na dogovorjeni dan zapadlosti. Glede na to, da so plačilne infrastrukture pogosto zelo učinkovite in da bi preprečili poslabšanje sedanje kakovosti storitev, bi bilo treba državam članicam dovoliti, da po potrebi ohranijo ali določijo pravila, po katerih je čas izvršitve krajši od enega delovnega dne.
- (83) Določbe o izvršitvi za celotni znesek in o času izvršitve bi morale predstavljati dobro prakso, kadar se eden od ponudnikov plačilnih storitev ne nahaja v Uniji.
- (84) Zaradi večjega zaupanja potrošnikov v harmonizirani trg plačil je bistveno, da uporabniki plačilnih storitev poznajo realne stroške in nadomestila za plačilne storitve, da lahko izbirajo. V skladu s tem bi morali prepovedati uporabo nepreglednih načinov oblikovanja cen, saj je splošno znano, da ti načini uporabnikom zelo otežujejo ugotavljanje realne cene plačilne storitve. Uporaba datuma valute v škodo uporabnika ne bi smela biti dovoljena.
- (85) Za nemoteno in učinkovito delovanje plačilnega sistema je pomembno, da se lahko uporabnik zaneša na ponudnika plačilnih storitev, da bo plačilno transakcijo izvršil pravilno in v dogovorjenem času. Navadno je ponudnik plačilnih storitev tisti, ki lahko oceni tveganja, povezana s plačilno transakcijo. Ponudnik plačilnih storitev je namreč tisti, ki zagotavlja plačilni sistem, pripravi ureditve za odpoklic napačno ali nepravilno dodeljenih sredstev in v večini primerov odloča o posrednikih, ki sodelujejo pri izvršitvi plačilne transakcije. Glede na vse te okoliščine je primerno, da se, razen v neobičajnih in nepredvidljivih okoliščinah, odgovornost za izvrševanje plačilnih transakcij, ki jih sprejme od uporabnika, naloži ponudniku plačilnih storitev, razen za dejanja in opustitve ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila, za izbiro katerih je odgovoren le prejemnik plačila. Vendar, da pa plačnika ne bi pustili nezavarovanega v malo verjetnih situacijah, v katerih ni jasno, ali je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila sploh prejel znesek plačila ali ne, bi moral dokazno breme nositi plačnikov ponudnik plačilnih storitev. Praviloma se lahko pričakuje, da bo posredniška institucija (običajno „nevtralen“ organ, kot je centralna banka ali klirinška hiša), ki prenese znesek plačila od ponudnika plačilnih storitev pošiljatelja na ponudnika plačilnih storitev prejemnika, shranila podatke o računu in jih bo po potrebi lahko ponovno priskrbel. Kadar je znesek plačila knjižen v dobro računa ponudnika plačilnih storitev prejemnika, bi moral imeti prejemnik plačila nemudoma možnost uveljavljanja zahtevka za dobropis zneska na svojem računu pri svojem ponudniku plačilnih storitev.
- (86) Ponudnik plačilnih storitev plačnika, naj si bo ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, ali ponudnik storitev odreditve plačil, kadar je to primerno, bi moral prevzeti odgovornost za pravilno izvršitev plačila, vključno in predvsem za celotni znesek plačilne transakcije in čas izvršitve, ter polno odgovornost za morebitno neizpolnjevanje obveznosti drugih strank v plačilni verigi, vse do računa prejemnika plačila. Zaradi te odgovornosti bi moral plačnikov ponudnik plačilnih storitev v primeru, da celoten znesek ni bil knjižen v dobro ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila ali pa je bil knjižen z zamudo, popraviti plačilno transakcijo ali plačniku brez nepotrebnega odlašanja povrniti ustrezen znesek te transakcije brez poseganja v morebitne druge zahtevke v skladu z nacionalnim pravom. Plačnik ali prejemnik plačila zaradi odgovornosti ponudnika plačilnih storitev ne sme imeti nobenih stroškov, povezanih z nepravilnim plačilom. Če plačilne transakcije niso izvršene pravočasno, če so izvršene neustrezno ali z zamudo, bi morale države članice zagotoviti, da je datum valute popravnih plačil ponudnikov plačilnih storitev vedno enak, kot bi bil datum valute pri pravilni izvršitvi.

- (87) Ta direktiva bi se morala nanašati le na pogodbene obveznosti in odgovornosti med uporabnikom plačilnih storitev in ponudnikom plačilnih storitev. Vendar so za pravilno delovanje kreditnih plačil in drugih plačilnih storitev potrebne pogodbe med ponudniki plačilnih storitev in njihovimi posredniki, kot so obdelovalci, v katerih določijo vzajemne pravice in obveznosti. Vprašanja v zvezi z obveznostmi so bistven del teh standardnih pogodb. Da bi se lahko ponudniki plačilnih storitev in posredniki, ki sodelujejo v plačilni transakciji, zanesli drug na drugega, je treba zagotoviti pravno varnost, na podlagi katere ponudnik plačilnih storitev, ki mu ni mogoče pripisati odgovornosti, prejme nadomestilo za nastalo izgubo ali zneske, plačane na podlagi določb te direktive glede odgovornosti. Nadaljnje pravice in podrobnosti v zvezi z obsegom regresne pravice ter način obravnavanja zahtevkov do ponudnika plačilnih storitev ali posrednika, ki mu je mogoče pripisati nepravilno izvršeno plačilno transakcijo, bi morali biti določeni v pogodbah.
- (88) Ponudnik plačilnih storitev bi moral imeti možnost nedvoumno določiti informacije, ki so potrebne za pravilno izvršitev plačilnega naloga. Po drugi strani pa zaradi preprečevanja razdrobljenosti in ogrožanja vzpostavljanja integriranih plačilnih sistemov v Uniji državam članicam ne bi smelo biti dovoljeno, da zahtevajo uporabo posebnih identifikacijskih oznak za plačilne transakcije. Vendar to državam članicam ne bi smelo preprečiti, da od plačnikovega ponudnika plačilnih storitev zahtevajo skrbno ravnanje in preverjanje doslednosti enolične identifikacijske oznake, kjer je to tehnično izvedljivo in ni potrebno ročno posredovanje, če se ugotovi, da je enolična identifikacijska oznaka nedosledna, pa zavrnitev plačilnega naloga in obvestitev plačnika. Obveznost ponudnika plačilnih storitev bi morala biti omejena na pravilno izvršitev plačilne transakcije v skladu s plačilnim nalogom uporabnika plačilnih storitev. Če bi se zgodilo, da bi sredstva iz plačilne transakcije zaradi nepravilne enolične identifikacijske oznake plačnika dosegla napačnega prejemnika, ponudnika plačilnih storitev plačnika in prejemnik plačila ne bi smela biti odgovorna, a bi morala biti dolžna sodelovati pri razumnih prizadevanjih za izterjavo sredstev, tudi s posredovanjem ustreznih informacij.
- (89) Opravljanje plačilnih storitev s strani ponudnikov plačilnih storitev lahko zajema obdelavo osebnih podatkov. Za obdelavo osebnih podatkov za namene te direktive se uporabljajo Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, nacionalni predpisi, ki prenašajo Direktivo 95/46/ES, in Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾. Zlasti v primeru obdelave osebnih podatkov za namene te direktive bi bilo treba določiti natančen namen, navesti zadevno pravno podlago in upoštevati ustrezne varnostne zahteve, določene v Direktivi 95/46/ES, ter spoštovati načela nujnosti, sorazmernosti, omejitve namena in sorazmernega obdobja hrambe podatkov. Poleg tega bi morali imeti vsi sistemi za obdelavo podatkov, ki se razvijajo in uporabljajo v okviru te direktive, vgrajene funkcije za varstvo podatkov in slednje zagotavljati privzeto.
- (90) V tej direktivi so spoštovane temeljne pravice in upoštevana načela, priznana v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah, vključno s pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, pravico do varstva osebnih podatkov, svobodo gospodarske pobude, pravico do učinkovitega pravnega sredstva in pravico, da se za isto kaznivo dejanje kazensko ne preganja ali kaznuje dvakrat. Ta direktiva se mora izvajati v skladu s temi pravicami in načeli.
- (91) Ponudniki plačilnih storitev so odgovorni za varnostne ukrepe. Ti ukrepi morajo biti sorazmerni z zadevnimi varnostnimi tveganji. Ponudniki plačilnih storitev bi morali vzpostaviti okvir za zmanjšanje tveganj in vodenje učinkovitih postopkov za obvladovanje incidentov. Uvesti bi bilo treba mehanizem rednega poročanja, s katerim bi zagotovili, da bi ponudniki plačilnih storitev pristojnim organom redno zagotavljali posodobljeno oceno svojih varnostnih tveganj in ukrepov, sprejetih v odgovor na ta tveganja. Da bi bila škoda, povzročena uporabnikom, drugim ponudnikom plačilnih storitev ali plačilnim sistemom, kot so na primer večje motnje plačilnega sistema, čim manjša, je bistveno, da se od ponudnikov plačilnih storitev zahteva, da vse večje varnostne incidente brez nepotrebnega odlašanja sporočijo pristojnim organom. Določiti bi bilo treba, da ima EBA usklajevalno vlogo.
- (92) Obveznosti poročanja o varnostnih incidentih ne bi smele posegati v druge obveznosti poročanja o incidentih, določenih v drugih pravnih aktih Unije, in vse zahteve iz te direktive bi morale biti usklajene in sorazmerne z obveznostmi poročanja, določenimi v drugem pravu Unije.

⁽¹⁾ Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31).

⁽²⁾ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

- (93) Treba je določiti jasen pravni okvir, ki določa pogoje, v skladu s katerimi lahko ponudniki storitev odreditve plačil in ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih svoje storitve opravljajo s privoljenjem imetnika računa, ne da bi ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, za opravljanje navedenih vrst storitev od njih zahteval uporabo posebnega poslovnega modela na podlagi neposrednega ali posrednega dostopa. Ponudniki storitev odreditve plačil in ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih na eni strani ter ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, na drugi strani bi morali izpolnjevati ustrezne zahteve glede varstva podatkov in varnosti, določene ali omenjene v tej direktivi ali vključene v regulativne tehnične standarde. Ti regulativni tehnični standardi bi morali biti združljivi z različnimi tehnološkimi rešitvami, ki so na voljo. Zaradi zagotavljanja varne komunikacije med zadevnimi udeleženci v okviru teh storitev bi moral EBA določiti tudi zahteve za skupne in odprte standarde komunikacije, ki bi jih izvajali vsi ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, in omogočajo zagotavljanje spletnih plačilnih storitev. To pomeni, da bi morali ti odprti standardi zagotavljati interoperabilnost med različnimi tehnološkimi komunikacijskimi rešitvami. Ti splošni in odprti standardi bi morali zagotavljati tudi, da je ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, seznanjen s tem, da se nanj obrača ponudnik storitev odreditve plačil ali ponudnik storitev zagotavljanja informacij o računih, ne pa sama stranka. Standardi bi morali tudi zagotoviti, da ponudniki storitev odreditve plačil in ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih varno komunicirajo s ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun, in vpletenimi strankami. EBA bi moral pri pripravi teh zahtev posebno pozornost posvetiti temu, da standardi, ki se bodo uporabljali, omogočajo uporabo vseh vrst naprav (na primer računalnikov, tablic in mobilnih telefonov) za izvajanje različnih plačilnih storitev.
- (94) Pri pripravi regulativnih tehničnih standardov o avtentikaciji in komunikaciji bi moral EBA sistematično ocenjevati in upoštevati razsežnost zasebnosti, da bi opredelili tveganja, povezana s posameznimi razpoložljivimi tehničnimi možnostmi, in rešitve, ki bi jih bilo mogoče sprejeti za omejitev ogroženosti varstva podatkov.
- (95) Varnost elektronskih plačil je bistvenega pomena, da bi zagotovili zaščito uporabnikov in razvoj ugodnega okolja za e-trgovanje. Vse plačilne storitve, ki se zagotavljajo elektronsko, bi se morale opravljati varno z uporabo tehnologij, ki omogočajo varno avtentikacijo uporabnika in v čim večji meri prispevajo k zmanjšanju tveganja goljufije. Zdi se, da ni treba zagotavljati enake ravni zaščite za plačilne transakcije, odrejene in izvršene na načine, ki ne temeljijo na uporabi elektronskih platform ali naprav, kot so na primer papirne plačilne transakcije in prodaja po pošti ali telefonu. Vztrajno rast števila spletnih in mobilnih plačil bi moralo spremljati splošno izboljšanje varnostnih ukrepov. Zato bi morale plačilne storitve prek spleta ali drugih kanalov na daljavo, katerih delovanje ni odvisno od tega, kje se fizično nahajata naprava za odreditev plačilne transakcije ali plačilni instrument, zajemati avtentikacijo transakcij z dinamičnimi kodami, da bi bil uporabnik vedno obveščen o znesku, prejemnik plačila pa o transakciji, ki jo uporabnik odobri.
- (96) Varnostni ukrepi bi morali biti skladni s stopnjo tveganja, povezanega s plačilno storitvijo. Da bi torej omogočili razvoj uporabniku prijaznih in dostopnih plačilnih sredstev za plačila z majhnim tveganjem, kot so npr. brezstična plačila malih vrednosti na prodajnem mestu prek mobilnega telefona ali brez njega, bi morale biti izjeme od uporabe varnostnih zahtev določene v regulativnih tehničnih standardih. Potrebna je varna uporaba osebnih varnostnih elementov, da bi omejili tveganja, povezana s lažnim predstavljanjem in drugimi goljufivimi dejanji. Uporabnik bi se moral pri tem zanašati na sprejetje ukrepov, namenjenih zaščiti zaupnosti in celovitosti njegovih osebnih varnostnih elementov. Med temi ukrepi so običajno sistemi za šifriranje na podlagi osebnih naprav plačnika, vključno s kartičnimi čitalniki ali mobilnimi telefoni, ali ki jih prek drugega kanala, npr. sporočil SMS ali e-pošte, plačniku zagotovi njegov ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun. S temi ukrepi, med katerimi so običajno sistemi za šifriranje, ki so lahko povezani s šiframi za avtentikacijo, kot so gesla za enkratno uporabo, je mogoče zagotoviti večjo varnost plačilnih transakcij. Če uporabniki plačilnih storitev uporabljajo takšne šifre za avtentikacijo, bi moralo veljati, da je takšna uporaba v skladu z njihovimi obveznostmi glede plačilnih instrumentov in osebnih varnostnih elementov, tudi če so vključeni ponudniki storitev odreditve plačil in ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih.
- (97) Države članice bi morale določiti, ali so organi, pristojni za izdajo dovoljenj plačilnim institucijam, lahko pristojni tudi za postopke alternativnega reševanja sporov (ARS).
- (98) Brez poseganja v pravico strank, da sprožijo postopke na sodišču, bi morale države članice zagotoviti lahko dostopen, ustrezen, neodvisen, nepristranski, pregleden in učinkovit postopek ARS med ponudniki plačilnih storitev in uporabniki plačilnih storitev, ki so posledica pravic in obveznosti iz te direktive. Uredba (ES)

št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ določa, da varstva potrošnikov, ki ga zagotavljajo obvezna pravna pravila njihove države stalnega prebivališča, ne smejo ogroziti nobene določbe o pravu, ki se uporablja za pogodbo. Glede vzpostavitve učinkovitega in uspešnega postopka za reševanje sporov bi morale države članice zagotoviti, da ponudniki plačilnih storitev uvedejo učinkovite pritožbene postopke, ki jih lahko uporabijo njihovi uporabniki plačilnih storitev, preden se spor prične reševati v postopku ARS ali pred sodiščem. Pritožbeni postopek bi moral vsebovati kratke in jasno določene časovne okvire, ko bi moral ponudnik plačilnih storitev odgovoriti na pritožbo. Države članice bi morale zagotoviti, da imajo subjekti ARS zadostne zmogljivosti za sodelovanje pri ustreznem in učinkovitem čezmejnem sodelovanju na področju sporov, povezanih s pravicami in obveznostmi na podlagi te direktive.

- (99) Zagotoviti je treba učinkovito uresničevanje določb nacionalnega prava, sprejetega na podlagi te direktive. Zato bi bilo treba vzpostaviti ustrezne postopke, s katerimi bo mogoče obravnavati pritožbe proti ponudnikom plačilnih storitev, ki ne izpolnjujejo navedenih določb, in po potrebi zagotoviti določitev učinkovitih, sorazmernih in odvračalnih kazni. Za učinkovito zagotavljanje skladnosti s to direktivo bi morale države članice imenovati pristojne organe, ki izpolnjujejo pogoje iz Uredbe (ES) št. 1093/2010 in delujejo neodvisno od ponudnikov plačilnih storitev. Zaradi preglednosti bi morale države članice Komisijo obvestiti o organih, ki so jih imenoval, in jasno opisati njihove dolžnosti na podlagi te direktive.
- (100) Brez poseganja v pravico do sprožitve postopkov na sodišču zaradi zagotavljanja skladnosti s to direktivo bi morale države članice tudi zagotoviti, da so pristojnim organom podeljena potrebna pooblastila, vključno s pooblastilom nalaganja kazni, kadar ponudnik plačilnih storitev ne upošteva pravic in obveznosti iz te direktive, zlasti če obstaja nevarnost ponovitve ali drugačna skrb glede skupnih interesov potrošnikov.
- (101) Pomembno je, da so potrošniki jasno in razumljivo obveščeni o svojih pravicah in obveznostih v skladu s to direktivo. Komisija bi morala torej pripraviti brošuro o teh pravicah in obveznostih.
- (102) Ta direktiva ne posega v določbe nacionalne zakonodaje v zvezi s posledicami glede odgovornosti za nepravilnosti pri izražanju v izjavi ali njenem posredovanju.
- (103) Ta direktiva ne bi smela posegati v določbe v zvezi z obravnavo DDV za plačilne storitve iz Direktive Sveta 2006/112/ES ⁽²⁾.
- (104) Kadar so v tej direktivi sklici na zneske v eurih, se za države članice, katerih valuta ni euro, ti zneski nanašajo na enakovreden znesek v nacionalni valuti, kot ga določi ta država članica.
- (105) Zaradi pravne varnosti je primerno, da se sprejmejo prehodne ureditve, v skladu s katerimi lahko osebe, ki so začele opravljati dejavnosti plačilnih institucij v skladu z nacionalnim pravom za prenos Direktive 2007/64/ES pred začetkom veljavnosti te direktive, v določenem obdobju še naprej opravljajo navedene dejavnosti v zadevnih državah članicah.
- (106) V skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije bi se moralo na Komisijo prenesti pooblastilo za sprejetje aktov v zvezi s prilagoditvijo sklicevanja na Priporočilo 2003/361/ES, če se to priporočilo spremeni, in v zvezi s posodobitvijo povprečnega zneska plačilnih transakcij, ki jih izvrši ponudnik plačilnih storitev, ki se uporablja kot mejni znesek za države članice, v katerih se uporablja možnost izjeme od (delov) zahtev za izdajo dovoljenja za manjše plačilne institucije, da se upošteva inflacija. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov. Komisija bi morala pri pripravi in oblikovanju delegiranih aktov zagotoviti, da se zadevni dokumenti posredujejo Evropskemu parlamentu in Svetu sočasno, pravočasno in na ustrezen način.

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja (Rim I) (UL L 177, 4.7.2008, str. 6).

⁽²⁾ Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).

- (107) Zaradi zagotavljanja dosledne uporabe te direktive bi morala imeti Komisija možnost, da se zanese na strokovno znanje in podporo EBA, ki bi moral imeti nalogo, da pripravi smernice in osnutke regulativnih tehničnih standardov o varnostnih vidikih pri plačilnih storitvah, zlasti v zvezi z močno avtentikacijo strank, ter o sodelovanju med državami članicami v okviru opravljanja storitev in ustanavljanja plačilnih institucij, ki so pridobile dovoljenje, v drugih državah članicah. Komisija bi morala imeti pooblastila za sprejetje navedenih osnutkov regulativnih tehničnih standardov. Te posebne naloge so v celoti v skladu z vlogo in pristojnostmi EBA, kot so določene v Uredbi (EU) št. 1093/2010.
- (108) EBA bi moral pri pripravi smernic, osnutkov regulativnih tehničnih standardov in osnutkov izvedbenih tehničnih standardov na podlagi te direktive in v skladu z Uredbo (EU) št. 1093/2010 zagotoviti, da se posvetuje z vsemi zadevnimi deležniki, tudi na trgu plačilnih storitev, in tako upošteva vse zadevne interese. Če je to potrebno zaradi ustrezne uravnoteženosti mnenj, bi si moral EBA posebej prizadevati, da pridobi mnenja zadevnih nebančnih akterjev.
- (109) Ker cilja te direktive, in sicer nadaljnje integracije notranjega trga plačilnih storitev, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, saj zahteva harmonizacijo številnih različnih pravil, ki trenutno obstajajo v pravnih sistemih različnih držav članic, temveč se zaradi obsega in učinkov lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.
- (110) V skladu s skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitenih dokumentih⁽¹⁾ se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile en ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med sestavnimi elementi direktive in ustrežajočimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.
- (111) Opravljeno je bilo posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov v skladu s členom 28(2) Uredbe (ES) št. 45/2001, ki je svoje mnenje podal 5. decembra 2013⁽²⁾.
- (112) Direktive 2002/65/ES, 2009/110/ES in 2013/36/EU ter Uredbo (EU) št. 1093/2010 bi bilo treba ustrezno spremeniti.
- (113) Zaradi števila sprememb, ki jih je treba vnesti v Direktivo 2007/64/ES, jo je primerno razveljaviti in nadomestiti –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

NASLOV I

PREDMET UREJANJA, PODROČJE UPORABE IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1

Predmet urejanja

1. Ta direktiva določa pravila, v skladu s katerimi države članice razlikujejo naslednje kategorije ponudnikov plačilnih storitev:

⁽¹⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

⁽²⁾ UL C 38, 8.2.2014, str. 14.

- (a) kreditne institucije, kakor so opredeljene v točki (1) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, vključno s podružnicami teh institucij v smislu točke (17) člena 4(1) navedene uredbe, kadar se takšne podružnice nahajajo v Uniji, ne glede na to ali je glavni sedež teh podružnic v Uniji ali pa je v skladu s členom 47 Direktive 2013/36/EU in nacionalnim pravom zunaj Unije;
- (b) institucije za izdajo elektronskega denarja v smislu točke (1) člena 2 Direktive 2009/110/ES, vključno s podružnicami teh institucij, v skladu s členom 8 navedene direktive in nacionalnim pravom, kadar se takšne podružnice nahajajo v Uniji, njihov glavni sedež pa je zunaj Unije, v kolikor so plačilne storitve, ki jih opravljajo te podružnice, povezane z izdajo elektronskega denarja;
- (c) poštne institucije, ki imajo na podlagi nacionalnega prava pravico opravljati plačilne storitve;
- (d) plačilne institucije;
- (e) ECB in nacionalne centralne banke, kadar ne delujejo kot monetarni organ ali drugi javni organi;
- (f) države članice ali njihovi regionalni ali lokalni organi, kadar ne delujejo kot javni organi.

2. Ta direktiva določa tudi pravila glede:

- (a) preglednosti pogojev in zahteve o informacijah v zvezi s plačilnimi storitvami ter
- (b) pravic in obveznosti uporabnikov plačilnih storitev ter ponudnikov plačilnih storitev v zvezi z opravljanjem plačilnih storitev kot redne zaposlitve ali poslovne dejavnosti.

Člen 2

Področje uporabe

1. Ta direktiva se uporablja za plačilne storitve, ki se opravljajo v Uniji.
2. Naslova III in IV se uporabljata za plačilne transakcije v valuti države članice, kadar se tako ponudnik plačilnih storitev plačnika kot ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila, ali edini ponudnik plačilnih storitev v okviru plačilne transakcije, nahajajo v Uniji.
3. Naslov III, razen točke (b) člena 45(1), točke (e) člena 52(2) in točke (a) člena 56, ter naslov IV, razen členov 81 do 86, se uporabljata za plačilne transakcije v valuti, ki ni valuta države članice, kadar se tako ponudnik plačilnih storitev plačnika kot ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila ali edini ponudnik plačilnih storitev v okviru plačilne transakcije nahajajo v Uniji, in sicer v zvezi s tistimi deli plačilne transakcije, ki se izvršijo v Uniji.
4. Naslov III, razen točke (b) člena 45(1), točke (e) člena 52(2), točke (g) člena 52(5) in točke (a) člena 56, ter naslov IV, razen člena 62(2) in (4), členov 76, 77, 81, 83(1), 89 in 92, se uporabljata za plačilne transakcije v vseh valutah, kadar se le eden od ponudnikov plačilnih storitev nahaja v Uniji, in sicer v zvezi s tistimi deli plačilne transakcije, ki se izvršijo v Uniji.
5. Države članice lahko izvzamejo institucije iz točk (4) do (23) člena 2(5) Direktive 2013/36/EU od uporabe vseh ali nekaterih določb iz te direktive..

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

Člen 3

Izvzetja

Ta direktiva se ne uporablja za:

- (a) plačilne transakcije, izvršene izključno v gotovini neposredno od plačnika do prejemnika plačila in brez posredovanja posrednika;
- (b) plačilne transakcije od plačnika do prejemnika plačila s posredovanjem zastopnika, ki je s pogodbo pooblaščen, da se pogaja ali dogovori o prodaji ali nakupu blaga oziroma storitev le v imenu plačnika ali le v imenu prejemnika plačila;
- (c) poklicni fizični prevoz bankovcev in kovancev, vključno z njihovim zbiranjem, obdelavo in dostavo;
- (d) plačilne transakcije nepoklicnega zbiranja in dostave gotovine v okviru nepridobitne ali dobrodelne dejavnosti;
- (e) storitve, s katerimi prejemnik plačila posreduje plačniku gotovino kot del plačilne transakcije na izrecno zahtevo uporabnika plačilnih storitev tik pred izvršitvijo plačilne transakcije v obliki plačila za nakup blaga ali storitev;
- (f) dejavnosti menjave valute „gotovina za gotovino“, pri čemer se sredstva ne hranijo na plačilnem računu;
- (g) plačilne transakcije na podlagi enega od naslednjih dokumentov, ki so izdani na ponudnika plačilnih storitev, z namenom dati sredstva na razpolago prejemniku plačila:
 - (i) papirnih čekov, ki jih ureja Ženevska konvencija z dne 19. marca 1931, ki zagotavlja enotne zakone za čeke;
 - (ii) papirnih čekov, podobnih tistim iz točke (i), ki jih ureja zakonodaja držav članic, ki niso članice Ženevske konvencije z dne 19. marca 1931, ki zagotavlja enotne zakone za čeke;
 - (iii) papirnih menic in zadolžnic v skladu z Ženevsko konvencijo z dne 7. junija 1930, ki zagotavlja enotne zakone o menicah in zadolžnicah;
 - (iv) papirnih menic in zadolžnic, podobnih tistim iz točke (iii), ki jih ureja zakonodaja držav članic, ki niso članice Ženevske konvencije z dne 7. junija 1930, ki zagotavlja enotne zakone za menice in zadolžnice;
 - (v) papirnih potrdil;
 - (vi) papirnih potovalnih čekov;
 - (vii) papirnih poštnih nakaznic, kot jih je opredelila Svetovna poštna zveza;
- (h) plačilne transakcije, izvršene v okviru plačilnega sistema ali sistema poravnave vrednostnih papirjev med posredniki za poravnavo, centralnimi nasprotnimi strankami, klirinškimi hišami in/ali centralnimi bankami in drugimi udeleženci v sistemu ter ponudniki plačilnih storitev, brez poseganja v člen 35;

- (i) plačilne transakcije v zvezi s servisiranjem vrednostnih papirjev, vključno z dividendami, delitvami prihodkov ali drugimi delitvami, ali odkupom oziroma prodajo, ki jih izvedejo osebe iz točke (h) ali investicijske družbe, kreditne institucije, kolektivna naložbena podjetja ali družbe za upravljanje premoženja, ki opravljajo investicijske storitve, in vsi drugi subjekti, ki lahko hranijo finančne instrumente;
 - (j) storitve, ki jih ponujajo ponudniki tehničnih storitev, ki podpirajo opravljanje plačilnih storitev, ne da bi v katerem koli trenutku imeli v lasti sredstva, ki se prenašajo, vključno z obdelavo in shranjevanjem podatkov, storitvami za varovanje zaupanja in zasebnosti, avtentikacijo podatkov in subjektov, zagotavljanjem informacijske tehnologije (IT) in komunikacijske mreže, zagotavljanjem in vzdrževanjem terminalov in naprav, ki se uporabljajo za plačilne storitve, razen storitve odreditve plačil in storitve zagotavljanja informacij o računih;
 - (k) storitve, ki temeljijo na posebnih plačilnih instrumentih, katerih načini uporabe so omejeni in ki izpolnjujejo enega od naslednjih pogojev:
 - (i) instrumenti, ki imetniku omogočajo nakup blaga ali storitev le v prostorih izdajatelja ali v okviru omejene mreže ponudnikov storitev na podlagi neposrednega poslovnega sporazuma s poklicnim izdajateljem;
 - (ii) instrumenti, ki jih je mogoče uporabljati le za nakup zelo omejenega izbora blaga ali storitev;
 - (iii) instrumenti, veljavni le v eni državi članici, ki se zagotavljajo na zahtevo podjetja ali organa javnega sektorja in jih ureja nacionalni ali regionalni javni organ za posebne socialne ali davčne namene za nakup posebnega blaga ali storitev od ponudnikov, ki so sklenili poslovni dogovor z izdajateljem;
 - (l) plačilne transakcije, ki jih ponudnik elektronskih komunikacijskih omrežij ali storitev zagotavlja poleg elektronskih komunikacijskih storitev za naročnika omrežja ali storitve:
 - (i) za nakup digitalne vsebine in glasovnih storitev, ne glede na napravo, uporabljeno za nakup ali uporabo digitalne vsebine, in zaračunan na ustreznem računu, ali
 - (ii) opravljene z elektronsko napravo ali prek nje in zaračunane na ustreznem računu v okviru dobrodelne dejavnosti ali za nakup kart;
- če vrednost posamezne plačilne transakcije iz navedenih točk (i) in (ii) ne presega 50 EUR in:
- skupna vrednost plačilnih transakcij za posameznega naročnika ne presega 300 EUR na mesec ali
 - kadar naročnik predhodno financira svoj račun pri ponudniku elektronskih komunikacijskih omrežij ali storitev, skupna vrednost plačilnih transakcij ne presega 300 EUR na mesec;
- (m) plačilne transakcije, izvršene med ponudniki plačilnih storitev, njihovimi zastopniki ali podružnicami za njihov račun;
 - (n) plačilne transakcije in sorodne storitve med nadrejeno in podrejeno družbo ali med podrejenimi družbami iste nadrejene družbe, brez vmesnega posredovanja ponudnika plačilnih storitev, ki ni družba iz iste skupine;
 - (o) storitve dviga gotovine na bankomatih, ki jih zagotavljajo ponudniki, ki delujejo v imenu enega ali več izdajateljev kartic, pri čemer ti ponudniki nimajo sklenjene okvirne pogodbe s stranko, ki dviguje denar s plačilnega računa, pod pogojem, da ti ponudniki ne opravljajo drugih plačilnih storitev iz Priloge I. Ne glede na to se stranki zagotovijo informacije o morebitnih provizijah za dviganje gotovine iz členov 45, 48, 49 in 59 pred dvigom gotovine, pa tudi na potrdilu o prejemu gotovine ob koncu transakcije po dvigu.

Člen 4

Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

1. „matična država članica“ pomeni eno od naslednjega:
 - (a) državo članico, v kateri je registrirani sedež ponudnika plačilnih storitev, ali
 - (b) če ponudnik plačilnih storitev v skladu z nacionalnim pravom nima registriranega sedeža, državo članico, kjer je njegov glavni sedež;
2. „država članica gostiteljica“ pomeni katero koli državo članico, razen matične države članice, v kateri ima ponudnik plačilnih storitev zastopnika ali podružnico ali opravlja plačilne storitve;
3. „plačilna storitev“ pomeni poslovno dejavnost, opredeljeno v Prilogi I;
4. „plačilna institucija“ pomeni pravno osebo, ki je v skladu s členom 11 pridobila dovoljenje za opravljanje in izvrševanje plačilnih storitev po vsej Uniji;
5. „plačilna transakcija“ pomeni dejanje pologa, prenosa ali dviga sredstev, ki ga odredi plačnik ali v njegovem imenu prejemnik plačila neodvisno od osnovnih obveznosti med plačnikom in prejemnikom plačila;
6. „plačilna transakcija na daljavo“ pomeni plačilno transakcijo, ki se odredi prek spleta ali naprave, ki se lahko uporablja za komuniciranje na daljavo;
7. „plačilni sistem“ pomeni sistem za prenos sredstev s formalnimi in standardiziranimi dogovori ter skupnimi pravili za obdelavo, kliring in/ali poravnavo plačilnih transakcij;
8. „plačnik“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki je imetnik plačilnega računa in odobri plačilni nalog v breme navedenega plačilnega računa, ali, če plačilni račun ne obstaja, fizično ali pravno osebo, ki izda plačilni nalog;
9. „prejemnik plačila“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki je predvideni prejemnik sredstev, ki so predmet plačilne transakcije;
10. „uporabnik plačilnih storitev“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki uporablja plačilne storitve kot plačnik ali prejemnik plačila ali oboje;
11. „ponudnik plačilnih storitev“ pomeni subjekt iz člena 1(1) fizično ali pravno ali osebo, ki ji je bila odobrena izjema na podlagi člena 32 ali 33;
12. „plačilni račun“ pomeni račun, voden v imenu enega ali več uporabnikov plačilnih storitev, ki se uporablja za izvrševanje plačilnih transakcij;
13. „plačilni nalog“ pomeni navodilo plačnika ali prejemnika plačila svojemu ponudniku plačilnih storitev, s katerim zahteva izvršitev plačilne transakcije;
14. „plačilni instrument“ pomeni osebno napravo oziroma naprave in/ali niz postopkov, ki so dogovorjeni med uporabnikom plačilnih storitev in ponudnikom plačilnih storitev, ki se uporablja za odreditev plačilnega naloga;

15. „storitev odreditve plačil“ pomeni storitev za odreditev plačilnega naloga na zahtevo uporabnika plačilnih storitev v zvezi s plačilnim računom, odprtem pri drugem ponudniku plačilnih storitev;
16. „storitev zagotavljanja informacij o računih“ pomeni spletno storitev za zagotavljanje konsolidiranih informacij o enem ali več plačilnih računih, ki jih ima uporabnik plačilnih storitev pri drugem ponudniku plačilnih storitev ali pri več kot enem ponudniku plačilnih storitev;
17. „ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun“ pomeni ponudnika plačilnih storitev, ki zagotavlja in vodi plačilni račun za plačnika;
18. „ponudnik storitev odreditve plačil“ pomeni ponudnika plačilnih storitev, ki opravlja poslovne dejavnosti iz točke (7) Priloge I;
19. „ponudnik storitev zagotavljanja informacij o računih“ pomeni ponudnika plačilnih storitev, ki opravlja poslovne dejavnosti iz točke (8) Priloge I;
20. „potrošnik“ pomeni fizično osebo, ki pri pogodbah o plačilnih storitvah iz te direktive deluje zunaj področja svoje trgovske, poslovne ali poklicne dejavnosti;
21. „okvirna pogodba“ pomeni pogodbo o plačilnih storitvah, ki ureja izvršitev enkratne plačilne transakcije ali več zaporednih plačilnih transakcij v prihodnosti ter lahko vsebuje obveznost in pogoje za odprtje plačilnega računa;
22. „denarno nakazilo“ pomeni plačilno storitev, pri kateri se sredstva prejmejo od plačnika brez odprtja plačilnega računa v imenu plačnika ali prejemnika plačila, izključno zato, da se prenese ustrezen znesek prejemniku plačila ali drugemu ponudniku plačilnih storitev, ki deluje v imenu prejemnika plačila, in/ali kadar se taka sredstva prejmejo v imenu prejemnika plačila in se mu dajo na voljo;
23. „direktna obremenitev“ pomeni plačilno storitev za obremenitev plačilnega računa plačnika, pri kateri plačilno transakcijo odredi prejemnik plačila na podlagi soglasja, ki ga plačnik da bodisi prejemniku plačila bodisi ponudniku plačilnih storitev prejemnika plačila ali svojemu ponudniku plačilnih storitev;
24. „kreditno plačilo“ pomeni plačilno storitev v dobro plačilnega računa prejemnika plačila na podlagi plačilne transakcije ali vrste plačilnih transakcij s plačilnega računa plačnika, ki jo na podlagi navodila plačnika opravi ponudnik plačilnih storitev, ki vodi njegov plačilni račun;
25. „denarna sredstva“ pomeni bankovce in kovance, knjižni denar ali elektronski denar, kakor je opredeljen v točki 2 člena 2 Direktive 2009/110/ES;
26. „datum valute“ pomeni referenčni čas, ki ga uporablja ponudnik plačilnih storitev za izračun obresti na sredstva, knjižena v breme ali v dobro plačilnega računa;
27. „referenčni menjalni tečaj“ pomeni menjalni tečaj, ki se uporablja kot osnova za izračun kakršne koli menjave valut in ga da na voljo ponudnik plačilnih storitev ali prihaja iz javno dostopnega vira;
28. „referenčna obrestna mera“ pomeni obrestno mero, ki je osnova za izračun obresti, ki se uporabljajo, in prihaja iz javno dostopnega vira, ki ga lahko preverita obe stranki pogodbe o plačilnih storitvah;
29. „avtentikacija“ pomeni postopek, ki ponudniku plačilnih storitev omogoča, da preveri istovetnost uporabnika plačilnih storitev ali upravičenost uporabe določenega plačilnega instrumenta, vključno z uporabo uporabnikovih osebnih varnostnih elementov;

30. „močna avtentikacija strank“ pomeni avtentikacijo z uporabo dveh ali več elementov, ki spadajo v kategorijo znanja (nekaj, kar ve samo uporabnik), lastništva (nekaj, kar je v izključni lasti uporabnika) in inherence (nekaj, kar uporabnik je), ki so med seboj neodvisni, kar pomeni, da kršitev enega elementa ne zmanjšuje zanesljivosti drugih, in so zasnovani na tak način, da varujejo zaupnost podatkov, ki se preverjajo;
31. „osebni varnostni elementi“ pomeni personalizirane značilnosti, ki jih uporabniku plačilnih storitev zagotovi ponudnik plačilnih storitev za namene avtentikacije;
32. „občutljivi plačilni podatki“ pomeni podatke, vključno z osebnimi varnostnimi elementi, ki se lahko uporabijo za goljufijo. V okviru dejavnosti ponudnikov storitev odreditve plačil in ponudnikov storitev zagotavljanja informacij o računih ime imetnika računa in številka računa ne predstavljata občutljivih plačilnih podatkov;
33. „enolična identifikacijska oznaka“ pomeni kombinacijo črk, števil ali simbolov, ki jo ponudnik plačilnih storitev določi uporabniku plačilnih storitev in jo mora uporabnik plačilnih storitev navesti za nedvoumno identifikacijo drugega uporabnika plačilnih storitev in/ali plačilnega računa navedenega drugega uporabnika plačilnih storitev pri plačilni transakciji;
34. „sredstvo za komuniciranje na daljavo“ pomeni način, ki se lahko brez sočasne fizične navzočnosti ponudnika in uporabnika plačilnih storitev uporablja za sklepanje pogodb o plačilnih storitvah;
35. „trajni nosilec podatkov“ pomeni vsak instrument, ki uporabniku plačilnih storitev omogoča, da njemu osebno namenjene informacije shrani tako, da so mu dostopne za prihodnje potrebe za obdobje, ki je potrebno za namene informacij, in ki omogoča nespremenjeno reprodukcijo shranjenih informacij;
36. „mikropodjetje“ pomeni podjetje, ki je ob sklenitvi pogodbe o plačilnih storitvah podjetje, kot je opredeljeno v členu 1 ter členu 2(1) in (3) Priloge k Priporočilu 2003/361/ES ⁽¹⁾;
37. „delovni dan“ pomeni dan, na katerega zadevni ponudnik plačilnih storitev plačnika ali ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila, ki sodeluje pri izvršitvi plačilne transakcije, posluje tako, kakor se zahteva za izvršitev plačilne transakcije;
38. „zastopnik“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki v imenu plačilne institucije opravlja plačilne storitve;
39. „podružnica“ pomeni poslovno enoto, ki ni glavni sedež, je pa del plačilne institucije in ni pravna oseba ter neposredno izvaja nekatere ali vse transakcije, ki so del poslovanja plačilne institucije; vse poslovne enote skupaj, ki jih v isti državi članici ustanovi plačilna institucija z glavnim sedežem v drugi državi članici;
40. „skupina“ pomeni skupino podjetij, ki so medsebojno povezana, kakor je navedeno v členu 22(1), (2) ali (7) Direktive 2013/34/EU, ali podjetij, kakor so opredeljena v členih 4, 5, 6 in 7 Delegirane uredbe Komisije (EU) št. 241/2014 ⁽²⁾, ki so medsebojno povezana, kakor je navedeno v členu 10(1) ali v členu 113(6) ali (7) Uredbe (EU) št. 575/2013;
41. „elektronsko komunikacijsko omrežje“ pomeni omrežje, kakor je opredeljeno v točki (a) člena 2 Direktive 2002/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾;
42. „elektronska komunikacijska storitev“ pomeni storitev, kakor je opredeljena v točki (c) člena 2 Direktive 2002/21/ES;

⁽¹⁾ Priporočilo Komisije z dne 6. maja 2003 o opredelitvi mikro, malih in srednjih podjetij (UL L 124, 20.5.2003, str. 36).

⁽²⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) št. 241/2014 z dne 7. januarja 2014 o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi glede kapitalskih zahtev za institucije (UL L 74, 14.3.2014, str. 8).

⁽³⁾ Direktiva 2002/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva) (UL L 108, 24.4.2002, str. 33).

43. „digitalna vsebina“ pomeni blago ali storitve, ki se proizvedejo in dobavijo v digitalni obliki, katere uporaba ali poraba je omejena na tehnično napravo in ki nikakor ne vključuje uporabe ali porabe fizičnega blaga in storitev;
44. „pridobivanje plačilnih transakcij“ pomeni plačilno storitev, ki jo zagotavlja ponudnik plačilnih storitev, ki posluje s prejemnikom plačila ter sprejema in obdeluje plačilne transakcije, s katerimi se sredstva prenesejo na prejemnika plačila;
45. „izdaja plačilnih instrumentov“ pomeni plačilno storitev, pri kateri ponudnik plačilnih storitev posluje s plačnikom ter mu zagotavlja plačilni instrument za odreditev in obdelavo plačnikovih plačilnih transakcij;
46. „kapital“ pomeni kapital, kakor je opredeljen v točki 118 člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, kjer je najmanj 75 % temeljnega kapitala v obliki navadnega lastniškega temeljnega kapitala iz člena 50 navedene uredbe, dodatni kapital pa je enak ali manjši od tretjine temeljnega kapitala;
47. „plačilna blagovna znamka“ pomeni vsako stvarno ali digitalno ime, izraz, znak, simbol oziroma njihovo kombinacijo, ki lahko označuje, v okviru katere kartične sheme se izvajajo kartične plačilne transakcije.
48. „povezovanje blagovnih znamk“ pomeni vključitev dveh ali več plačilnih blagovnih znamk ali plačilnih aplikacij iste plačilne blagovne znamke v isti plačilni instrument;

NASLOV II

PONUĐNIKI PLAČILNIH STORITEV

POGLAVJE 1

Plačilne institucije

Oddelék 1

Splošna pravila

Člen 5

Vloga za izdajo dovoljenja

1. Za pridobitev dovoljenja za opravljanje storitev plačilne institucije se pristojnim organom matične države članice predloži vloga skupaj s:
- (a) programom poslovanja, v katerem so zlasti opredeljene vrste predvidenih plačilnih storitev;
 - (b) poslovnim načrtom, vključno z izračunom predvidenega proračuna za prva tri poslovna leta, ki dokazuje, da je vložnik sposoben uporabljati ustrezne in sorazmerne sisteme, vire sredstev in postopke za zanesljivo poslovanje;
 - (c) dokazilom, da ima plačilna institucija zahtevani ustanovni kapital iz člena 7;
 - (d) za plačilne institucije iz člena 10(1), opisom ukrepov za varovanje denarnih sredstev uporabnikov plačilnih storitev v skladu s členom 10;
 - (e) opisom upravljalvske ureditve vložnika in mehanizmov notranjih kontrol, vključno z administrativnimi in računovodskimi postopki ter postopki upravljanja tveganj, ki dokazujejo, da so ta administrativna ureditev ter mehanizmi in postopki nadzora sorazmerni, ustrezni, zanesljivi in zadostni;
 - (f) opisom postopka, vzpostavljenega za spremljanje in reševanje varnostnih incidentov in z varnostjo povezanih pritožb strank ter naknadno ukrepanje v zvezi z njimi, vključno z mehanizmom za poročanje o incidentih, v katerem so upoštevane obveznosti plačilne institucije glede obveščanja iz člena 96;

- (g) opisom postopka, vzpostavljenega za beleženje, spremljanje, sledenje in omejevanje dostopa do občutljivih plačilnih podatkov;
- (h) opisom ureditve za zagotavljanje neprekinjenega poslovanja, vključno z jasno opredelitvijo ključnih operacij, učinkovitih načrtov ravnanja v nepredvidljivih okoliščinah ter postopkom za redno preizkušanje in preverjanje ustreznosti in učinkovitosti takih načrtov;
- (i) opisom načel in opredelitev, ki se uporabljajo za zbiranje statističnih podatkov o uspešnosti, transakcijah in goljufijah;
- (j) dokumentom o varnostni strategiji, vključno s podrobno oceno tveganj v zvezi s plačilnimi storitvi ter opisom varnostnih ukrepov za nadzor nad tveganji in njihovo zmanjšanje, sprejetih za ustrezno zaščito uporabnikov plačilnih storitev pred ugotovljenimi tveganji, vključno z goljufijami ter nezakonito uporabo občutljivih in osebnih podatkov;
- (k) za plačilne institucije, za katere veljajo obveznosti v zvezi s pranjem denarja in financiranjem terorizma na podlagi Direktive (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ in Uredbe (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, opisom mehanizmov notranje kontrole, ki jih je vzpostavil vložnik zaradi izpolnjevanja navedenih obveznosti;
- (l) opisom vložnikove organizacijske strukture, vključno z opisom, kadar je to primerno, nameravane uporabe zastopnikov in podružnic ter nadzornih pregledov v njihovih prostorih in zunaj njih, ki se jih vložnik zaveže opraviti pri zastopnikih in podružnicah vsaj enkrat letno, kot tudi dogovorov o zunanjih izvajalcih, ter vložnikovega sodelovanja v nacionalnem ali mednarodnem plačilnem sistemu;
- (m) identiteto oseb, ki imajo pri vložniku neposredno ali posredno kvalificirane deleže v smislu točke (36) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, velikost njihovih deležev ter dokazilo o primernosti imetnikov deležev, pri čemer je treba zagotoviti varno in skrbno upravljanje plačilne institucije;
- (n) identiteto direktorjev in oseb, odgovornih za upravljanje plačilne institucije, ter, kadar je primerno, oseb, odgovornih za vodenje poslov plačilne institucije v zvezi s plačilnimi storitvi, ter dokazila, da imajo te osebe ugled ter ustrezno znanje in izkušnje pri opravljanju plačilnih storitev v skladu s predpisi matične države članice plačilne institucije;
- (o) kadar je primerno, navedbo zakonitih revizorjev in revizijskih podjetij, kakor so opredeljeni v Direktivi 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾;
- (p) pravnim statusom in ustanovnim aktom vložnika;
- (q) naslovom glavnega sedeža vložnika.

Za namene točk (d), (e), (f) in (l) prvega pododstavka vložnik zagotovi opis revizijskih postopkov in organizacijskih ureditev, ki jih je vzpostavil z namenom, da bi zagotovil vse razumne ukrepe za zavarovanje interesov svojih uporabnikov ter neprekinjeno in zanesljivo izvajanje plačilnih storitev.

⁽¹⁾ Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (UL L 141, 5.6.2015, str. 73).

⁽²⁾ Uredba (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o informacijah, ki spremljajo prenose sredstev, in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1781/2006 (UL L 141, 5.6.2015, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. maja 2006 o obveznih revizijah za letne in konsolidirane računovodske izkaze, spremembi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS ter razveljavitvi Direktive Sveta 84/253/EGS (UL L 157, 9.6.2006, str. 87).

V opisu varnostnih ukrepov za nadzor nad tveganji in njihovo zmanjšanje iz točke (j) prvega pododstavka se navede, na kakšen način ti ukrepi zagotavljajo visoko raven tehnične varnost in varstva podatkov, med drugim za programsko opremo in informacijske sisteme, ki jih uporabljajo vložnik ali zunanji izvajalci, ki v celoti ali delno opravljajo dejavnosti zanj. Navedeni ukrepi vključujejo tudi varnostne ukrepe iz člena 95(1). V navedenih ukrepih se upoštevajo smernice EBA o varnostnih ukrepih iz člena 95(3), ko bodo pripravljene.

2. Države članice kot pogoj za pridobitev dovoljenja od podjetij, ki zaprosijo za dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev iz točke (7) Priloge I, zahtevajo sklenjeno zavarovanje poklicne odgovornosti, ki zajema ozemlja, na katerih ponujajo svoje storitve, ali drugo primerljivo jamstvo za kritje odgovornosti, ki bi zagotovilo kritje svoje odgovornosti iz členov 73, 89, 90 in 92.

3. Države članice kot pogoj za registracijo od podjetij, ki zaprosijo za registracijo za opravljanje plačilnih storitev iz točke (8) Priloge I zahtevajo sklenjeno zavarovanje poklicne odgovornosti, ki zajema ozemlja, na katerih ponujajo svoje storitve, ali drugo primerljivo jamstvo za kritje svoje odgovornosti do ponudnikov plačilnih storitev, ki vodijo račune, ali uporabnikov plačilnih storitev zaradi neodobrenega ali goljufivega dostopa do informacij o plačilnih računih oziroma neodobrene ali goljufive uporabe teh informacij.

4. EBA po posvetovanju z vsemi zadevnimi deležniki, tudi s tistimi na trgu plačilnih storitev, da bi tako upošteval vse zadevne interese, do 13. januarja 2017 za pristojne organe pripravi smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 glede meril za način določitve najnižjega denarnega zneska zavarovanja poklicne odgovornosti ali primerljivega jamstva iz odstavkov 2 in 3.

Pri pripravi smernic iz prvega pododstavka EBA upošteva naslednje:

(a) profil tveganja podjetja;

(b) ali podjetje opravlja druge plačilne storitve iz Priloge I ali opravlja druge dejavnosti;

(c) obseg dejavnosti:

(i) pri podjetjih, ki zaprosijo za dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev iz točke (7) Priloge I, vrednost transakcij, ki se odredijo;

(ii) pri podjetjih, ki zaprosijo za registracijo za opravljanje plačilnih storitev iz točke (8) Priloge I, število strank, ki uporabljajo storitve zagotavljanja informacij o računih;

(d) posebne značilnosti primerljivih jamstev in merila za njihovo uveljavljanje.

EBA te smernice redno pregleduje.

5. EBA po posvetovanju z vsemi zadevnimi deležniki, tudi s tistimi na trgu plačilnih storitev, da bi tako upošteval vse zadevne interese, do 13. julija 2017 pripravi smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 glede informacij, ki jih plačilne institucije v vlogi za izdajo dovoljenja predložijo pristojnim organom, vključno z zahtevami iz točk (a), (b), (c), (e) in (g) do (j) prvega pododstavka odstavka 1 tega člena.

EBA redno pregleduje navedene smernice, v vsakem primeru pa vsaj vsaka tri leta.

6. Ob upoštevanju izkušenj, pridobljenih pri uporabi smernic iz odstavka 5, kadar je to primerno, lahko EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih določi informacije, ki jih plačilne institucije v vlogi za izdajo dovoljenja predložijo pristojnim organom, vključno z zahtevami iz točk (a), (b), (c), (e) in (g) do (j) odstavka 1.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

7. Pristojni organi so v skladu z odstavkom 1 uradno obveščeni o informacijah iz odstavka 4.

Člen 6

Nadzor nad deleži

1. Vsaka fizična ali pravna oseba, ki sklene neposredno ali posredno pridobiti ali povečati kvalificirani delež v plačilni instituciji v smislu točke (36) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, s čimer bi njen delež kapitala ali delež glasovalnih pravic dosegel ali presegel 20 %, 30 % ali 50 % ali bi plačilna institucija postala njena podrejena družba, o svoji nameri vnaprej pisno obvesti pristojne organe navedene plačilne institucije. Enako velja za vsako fizično ali pravno osebo, ki sklene neposredno ali posredno prodati svoj kvalificirani delež ali ga zmanjšati, tako da bi se njen delež kapitala ali delež glasovalnih pravic zmanjšal pod 20 %, 30 % ali 50 % ali da bi plačilna institucija prenehala biti njena podrejena družba.

2. Predlagani pridobitelj kvalificiranega deleža pristojnemu organu predloži informacije, ki navajajo velikost namernanega deleža in relevantne informacije v skladu s členom 23(4) Direktive 2013/36/EU.

3. Kadar obstaja možnost, da bi vpliv predlaganega pridobitelja iz odstavka 2 lahko škodil preudarnemu in skrbnemu upravljanju institucije, države članice od pristojnih organov zahtevajo, da izrazijo svoje nasprotovanje ali sprejmejo druge ustrezne ukrepe za odpravo te situacije. Med takšnimi ukrepi so lahko sodne odredbe, kazni proti direktorjem ali osebam, odgovornim za upravljanje, ali začasne prepovedi uveljavljanja glasovalnih pravic, ki izhajajo iz delnic v lasti delničarjev ali družbenikov zadevne plačilne institucije.

Podobni ukrepi se uporabljajo za fizične ali pravne osebe, ki ne izpolnjujejo obveznosti o predložitvi predhodnih informacij, kot je določeno v tem členu.

4. Če se delež pridobi kljub nasprotovanju pristojnih organov, države članice ne glede na morebitne druge kazni, ki bodo sprejete, zagotovijo možnost začasne prepovedi uveljavljanja ustreznih glasovalnih pravic, neveljavnost oddanih glasov ali možnost razveljavitve teh glasov.

Člen 7

Ustanovni kapital

Države članice od plačilnih institucij zahtevajo, da imajo v času izdaje dovoljenja ustanovni kapital, ki zajema eno ali več postavk iz člena 26(1)(a) do (e) Uredbe (EU) št. 575/2013, in sicer:

(a) kadar plačilna institucija opravlja le plačilne storitve iz točke (6) Priloge I, njen kapital nikoli ne sme biti manjši od 20 000 EUR;

(b) kadar plačilna institucija opravlja plačilne storitve iz točke (7) Priloge I, njen kapital nikoli ne sme biti manjši od 50 000 EUR;

- (c) kadar plačilna institucija opravlja katero koli plačilno storitev iz točk (1) do (5) Priloge I, njen kapital nikoli ne sme biti manjši od 125 000 EUR.

Člen 8

Kapital

1. Kapital plačilne institucije ne sme biti nižji od višjega zneska izmed zneskov ustanovnega kapitala iz člena 7 ali zneska kapitala izračunanega v skladu s členom 9.
2. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe za preprečitev večkratne uporabe elementov, ki so sprejemljivi kot kapital, kadar plačilna institucija spada v isto skupino kot druga plačilna institucija, kreditna institucija, investicijska družba, družba za upravljanje premoženja ali zavarovalnica. Ta odstavek se uporablja tudi, kadar ima plačilna institucija hibridni značaj in opravlja dejavnosti, ki niso plačilne storitve.
3. Če so izpolnjeni pogoji iz člena 7 Uredbe (EU) št. 575/2013, državam članicam ali njihovim pristojnim organom ni treba uporabljati člena 9 te direktive za plačilne institucije, ki so v skladu z Direktivo 2013/36/EU vključene v konsolidirani nadzor nadrejene kreditne institucije.

Člen 9

Izračun kapitala

1. Ne glede na zahteve glede ustanovnega kapitala iz člena 7 države članice od plačilnih institucij, razen tistih, ki ponujajo le storitve iz točke (7) ali (8) Priloge I, ali iz obeh točk, zahtevajo, da imajo vedno kapital, izračunan na podlagi ene od naslednjih treh metod, ki jo v skladu z nacionalno zakonodajo določijo pristojni organi:

Metoda A

Kapital plačilne institucije mora znašati najmanj 10 % njenih stalnih splošnih stroškov iz preteklega leta. Pristojni organi lahko to zahtevo prilagodijo v primeru bistvene spremembe v poslovanju plačilne institucije glede na preteklo leto. Kadar plačilna institucija na dan izračuna posluje manj kot leto dni, mora njen kapital znašati najmanj 10 % višine ustreznih stalnih splošnih stroškov, predvidenih v njenem poslovnem načrtu, razen če pristojni organi zahtevajo prilagoditev tega načrta.

Metoda B

Kapital plačilne institucije mora biti enak najmanj vsoti naslednjih elementov, pomnoženi s faktorjem za uravnoteženje „k“, opredeljenim v odstavku 2, pri čemer obseg plačil predstavlja eno dvanajstino skupnega zneska plačilnih transakcij, ki jih je v preteklem letu izvršila plačilna institucija:

- (a) 4,0 % obsega plačil do 5 milijonov EUR,

in

- (b) 2,5 % obsega plačil od 5 milijonov EUR do 10 milijonov EUR,

in

- (c) 1 % obsega plačil od 10 milijonov EUR do 100 milijonov EUR,

in

(d) 0,5 % obsega plačil od 100 milijonov EUR do 250 milijonov EUR,

in

(e) 0,25 % obsega plačil nad 250 milijonov EUR.

Metoda C

Kapital plačilne institucije mora biti enak najmanj ustreznemu indikatorju, opredeljenemu v točki (a), pomnoženemu z množiteljem, opredeljenim v točki (b), in faktorjem za uravnoteženje „k“, opredeljenim v odstavku 2.

(a) Ustrezni indikator je enak vsoti:

(i) prihodkov od obresti;

(ii) odhodkov iz naslova obresti;

(iii) prejetih provizij in nadomestil ter

(iv) drugih poslovnih prihodkov.

Vsak element se vključi v vsoto s svojim pozitivnim ali negativnim predznakom. Za izračun ustreznega indikatorja se ne smejo upoštevati prihodki iz izrednih ali občasnih postavk. Ustrezni indikator se lahko zmanjša za odhodke iz naslova storitev, ki jih izvajajo tretje osebe, če stroški bremenijo podjetje, ki je predmet nadzora v skladu s to direktivo. Ustrezni indikator se izračuna na podlagi podatkov za dvanajstmesečno obdobje ob koncu preteklega poslovnega leta. Ustrezni indikator se izračuna za preteklo poslovno leto. Kapital, izračunan po metodi C, kljub temu ne sme biti nižji od 80 % povprečja ustreznega indikatorja za pretekla tri poslovna leta. Ko revidirani podatki niso na voljo, se lahko uporabijo poslovne ocene.

(b) Množitelj je enak:

(i) 10 % ustreznega indikatorja do 2,5 milijona EUR;

(ii) 8 % ustreznega indikatorja od 2,5 milijona EUR do 5 milijonov EUR;

(iii) 6 % ustreznega indikatorja od 5 milijona EUR do 25 milijonov EUR;

(iv) 3 % ustreznega indikatorja od 25 milijonov EUR do 50 milijonov EUR;

(v) 1,5 % ustreznega indikatorja nad 50 milijonov EUR.

2. Faktor za uravnoteženje „k“, ki se uporabi pri metodah B in C, je enak:

(a) 0,5 kadar plačilna institucija opravlja le plačilne storitve iz točke (6) Priloge I;

(b) 1 kadar plačilna institucija opravlja plačilne storitve iz katere koli od točk (1) do (5) Priloge I.

3. Pristojni organi lahko na podlagi ocene postopkov za upravljanje tveganj, podatkovnih zbirk o tveganju izgub in mehanizmov notranjega nadzora plačilne institucije od te plačilne institucije zahtevajo, da ima kapital, ki je do 20 % višji od zneska, izračunanega po metodi, izbrani v skladu z odstavkom 1, ali ji dovolijo, da ima kapital, ki je do 20 % nižji od zneska, izračunanega po metodi, izbrani v skladu z odstavkom 1.

Člen 10

Zahteve glede varstva denarnih sredstev

1. Države članice ali pristojni organi od plačilne institucije, ki opravlja plačilne storitve iz točk (1) do (6) Priloge I, zahtevajo, da zavaruje vsa denarna sredstva, ki jih prejme od uporabnikov plačilnih storitev oziroma prek drugega ponudnika plačilnih storitev za izvršitev plačilnih transakcij na enega od naslednjih načinov:

(a) denarna sredstva se nikoli ne smejo voditi skupaj s sredstvi fizične ali pravne osebe, ki ni uporabnik plačilnih storitev, v imenu katerega se sredstva vodijo, in se – kadar jih še vedno hrani plačilna institucija ter do izteka delovnega dne, ki sledi dnevu prejema sredstev, še niso bila prenesena prejemniku plačila ali drugemu ponudniku plačilnih storitev – položijo na poseben račun pri kreditni instituciji ali naložijo v varna, likvidna sredstva z nizkim tveganjem, kot jih opredelijo pristojni organi matične države članice, ter so v skladu z nacionalno zakonodajo v korist uporabnikov plačilnih storitev izvzeta iz zahtevkov drugih upnikov plačilne institucije, zlasti v primeru insolventnosti;

(b) sredstva so krita z zavarovalno pogodbo ali drugim primerljivim jamstvom, sklenjenim z zavarovalnico ali kreditno institucijo, ki ne spada v isto skupino kot plačilna institucija, in sicer za znesek, enakovreden tistemu, ki bi bil sicer ločen, če ga ne bi krila zavarovalna pogodba ali primerljivo jamstvo, izplačljivo v primeru, da plačilna institucija ne more izpolniti svojih finančnih obveznosti.

2. Kadar se od plačilne institucije zahteva, da zavaruje sredstva v skladu z odstavkom 1, in se del teh sredstev uporabi za prihodnje plačilne transakcije, ob tem pa se preostali znesek uporablja za storitve, ki niso plačilne storitve, tudi za ta del sredstev, prejetih za prihodnje plačilne transakcije, veljajo zahteve iz odstavka 1. Kadar se ta del spreminja ali ni vnaprej znan, države članice plačilnim institucijam omogočijo, da ta odstavek uporabljajo na podlagi reprezentativnega deleža, ki bo predvidoma uporabljen za plačilne storitve, če se lahko tak reprezentativni delež po mnenju pristojnih organov zadostno in zadovoljivo oceni na podlagi preteklih podatkov.

Člen 11

Izdaja dovoljenja

1. Države članice od podjetij, ki niso podjetja iz točk (a), (b), (c), (e) in (f) člena 1(1) ter niso fizične ali pravne osebe, ki jim je bila odobrena izjema na podlagi člena 32 ali 33, in nameravajo opravljati plačilne storitve, zahtevajo, da pred začetkom opravljanja plačilnih storitev pridobijo dovoljenje za poslovanje kot plačilna institucija. Dovoljenje se izda le pravnim osebam s sedežem v državi članici.

2. Pristojni organi izdajo dovoljenje, če informacije in dokazila, ki so priloženi zahtevi za izdajo dovoljenja, izpolnjujejo vse zahteve iz člena 5, in če je splošna ocena pristojnih organov po pregledu zahteve ugodna. Pred izdajo dovoljenja se lahko pristojni organi po potrebi posvetujejo z nacionalno centralno banko ali drugimi relevantnimi javnimi organi.

3. Plačilna institucija, ki mora imeti v skladu z nacionalnim pravom matične države članice registriran sedež, ima glavni sedež v isti državi članici kot registrirani sedež in tam opravlja vsaj del svojih plačilnih storitev.

4. Glede na potrebo po zagotovitvi preudarnega in skrbnega upravljanja plačilne institucije, pristojni organi dovoljenje izdajo le, če ima plačilna institucija stabilno ureditev upravljanja za svoje plačilne storitve, ki vključuje jasno organizacijsko strukturo z natančno opredeljeno, pregledno in dosledno delitvijo odgovornosti, učinkovitimi postopki za

ugotavljanje, upravljanje in spremljanje tveganj ter poročanje o tveganjih, ki jim je ali bi jim lahko bila izpostavljena, ter primerne mehanizme notranje kontrole, vključno z zanesljivimi administrativnimi in računovodskimi postopki; te ureditve, postopki in mehanizmi so izčrpní in v sorazmerju z naravo, obsegom in kompleksnostjo plačilnih storitev, ki jih opravlja plačilna institucija.

5. Kadar plačilna institucija poleg plačilnih storitev iz točk (1) do (7) Priloge I istočasno opravlja tudi druge poslovne dejavnosti, lahko pristojni organi zahtevajo ustanovitev ločenega subjekta za opravljanje dejavnosti plačilnih storitev, kadar dejavnosti plačilne institucije, ki niso plačilne storitve, škodujejo ali utegnejo škodovati bodisi finančni stabilnosti plačilne institucije bodisi zmožnosti pristojnih organov za spremljanje, kako plačilna institucija izpolnjuje svoje obveznosti, določene v tej direktivi.

6. Pristojni organi zavrnejo izdajo dovoljenja, če se jim delničarji ali družbeniki, ki so imetniki kvalificiranih deležev, z vidika zagotavljanja preudarnega in skrbnega upravljanja plačilne institucije ne zdijo primerni.

7. Kadar med plačilno institucijo in drugimi fizičnimi ali pravnimi osebami obstaja tesna povezanost, kakor je opredeljena v točki (38) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, pristojni organi izdajo dovoljenje le, če ta povezanost ne preprečuje učinkovitega izvajanja njihovih nadzornih funkcij.

8. Pristojni organi prav tako izdajo dovoljenje le, če zakoni in drugi predpisi v tretji državi, ki veljajo za eno ali več fizičnih ali pravnih oseb, s katerimi je plačilna institucija tesno povezana, ali težave pri izvrševanju navedenih zakonov in drugih predpisov ne preprečujejo učinkovitega izvajanja nadzornih funkcij pristojnih organov.

9. Dovoljenje velja v vseh državah članicah in zadevni plačilni instituciji omogoča opravljanje plačilnih storitev, za katere velja dovoljenje po vsej Uniji, na podlagi svobode opravljanja storitev ali na podlagi pravice do ustanavljanja.

Člen 12

Obvestilo o odločitvi

Pristojni organi v treh mesecih od prejema zahteve ali, če je zahteva nepopolna, od prejema vseh informacij, potrebnih za sprejetje odločitve, obvestijo vložnika, ali je dovoljenje izdano ali zavrnjeno. Pristojni organi zavrnitev zahteve obrazložijo.

Člen 13

Odvzem dovoljenja

1. Pristojni organi lahko plačilni instituciji odvzamejo izdano dovoljenje le, če institucija:

(a) v 12 mesecih dovoljenja ne uporabi, dovoljenje izrecno odkloni ali več kot šest mesecev ne posluje, če zadevna država članica ni določila, da dovoljenje v takih primerih preneha veljati;

(b) pridobi dovoljenje na podlagi neresničnih podatkov ali na kakršen koli drug nepravilen način;

(c) ne izpolnjuje več pogojev za izdajo dovoljenja ali ne obvesti pristojnega organa o večjih spremembah glede izpolnjevanja pogojev;

(d) bi z nadaljnjim opravljanjem plačilnih storitev ogrozila stabilnost plačilnega sistema ali zaupanje vanj; ali

(e) zanjo velja eden od drugih primerov, za katere nacionalna zakonodaja predpisuje odvzem dovoljenja.

2. Pristojni organi vsak odvzem dovoljenja obrazložijo in o tem ustrezno obvestijo zadevne osebe.

3. Pristojni organi objavijo odvzem dovoljenja, tudi v registrih iz členov 14 in 15.

Člen 14

Registracija v matični državi članici

1. Države članice vzpostavijo javni register, v katerega se vnese naslednje

(a) plačilne institucije, ki imajo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, in njihovi zastopniki;

(b) fizične in pravne osebe, ki jim je bila odobrena izjema na podlagi člena 32 ali 33, in njihovi zastopniki in

(c) institucije iz člena 2(5), ki so na podlagi nacionalnega prava upravičene opravljati plačilne storitve.

Podružnice plačilnih institucij se vnesejo v register matične države, če te podružnice opravljajo storitve v državi članici, ki ni njihova matična država članica.

2. V javnem registru so opredeljene plačilne storitve, za katere je bilo plačilni instituciji izdano dovoljenje ali za katere je fizična ali pravna oseba registrirana. Plačilne institucije, ki imajo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, so v registru navedene ločeno od fizičnih in pravnih oseb, za katere velja izjema na podlagi člena 32 ali 33. Register je na vpogled javnosti in dostopen prek spleta ter se redno posodablja.

3. Pristojni organi v javni register vnesejo vsak odvzem dovoljenja in vsak preklic izjeme, odobrene na podlagi člena 32 ali 33.

4. Pristojni organi uradno obvestijo EBA o razlogih za vsak odvzem dovoljenja in vsak preklic izjeme, odobrene na podlagi člena 32 ali 33.

Člen 15

Register EBA

1. EBA vzpostavi, upravlja in vodi elektronski centralni register, v katerem so informacije, ki mu jih uradno sporočijo pristojni organi v skladu z odstavkom 2. EBA je odgovoren za točno predstavitev teh informacij.

EBA zagotovi, da je register na njegovih spletnih straneh brezplačno na voljo javnosti ter omogoči enostaven dostop do informacij in enostavno iskanje teh informacij.

2. Pristojni organi EBA nemudoma uradno obvestijo o informacijah, ki se vnesejo v njihove javne registre, kakor je navedeno v členu 14 v jeziku, ki se običajno uporablja na področju financ.

3. Pristojni organi so odgovorni za točnost informacij, navedenih v odstavku 2, in redno posodabljanje teh informacij.

4. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, s katerimi določi tehnične zahteve za vzpostavitev, upravljanje in vodenje elektronskega centralnega registra ter dostop do informacij, ki jih vsebuje. Tehnične zahteve zagotovijo, da lahko informacije spremenita le pristojni organ in EBA.

EBA navedene osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 13. januarja 2018.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

5. EBA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov o podrobnostih in strukturi informacij, ki se uradno sporočajo na podlagi odstavka 1, vključno z enotno obliko in načinom, na katerega se zagotavljajo te informacije.

EBA navedene osnutke izvedbenih tehničnih standardov predloži Komisiji do 13. julija 2017.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 16

Ohranjanje dovoljenja

Kadar na točnost podatkov in dokazil, predloženih v skladu s členom 5, vpliva kakršna koli sprememba, plačilna institucija o tem nemudoma obvesti pristojne organe svoje matične države članice.

Člen 17

Računovodstvo in obvezna revizija

1. Za plačilne institucije se smiselno uporabljajo direktivi 86/635/EGS in 2013/34/EU ter Uredba (ES) št. 1606/2002 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.

2. Zakoniti revizorji ali revizijska podjetja v smislu Direktive 2006/43/ES revidirajo letne računovodske izkaze in konsolidirane računovodske izkaze plačilnih institucij, razen če so izvzete iz obveznosti revizije v skladu z Direktivo 2013/34/EU ter, če je primerno, Direktivo 86/635/EGS.

3. Države članice zaradi nadzora od plačilnih institucij zahtevajo, da predložijo ločene računovodske informacije o plačilnih storitvah in dejavnostih iz člena 18(1), ki so predmet revizorjevega poročila. Če je primerno, navedeno poročilo pripravijo zakoniti revizorji ali revizijsko podjetje.

4. Pri dejavnostih plačilnih storitev se za zakonite revizorje ali revizijska podjetja plačilnih institucij smiselno uporabljajo obveznosti, določene v členu 63 Direktive 2013/36/EU.

Člen 18

Dejavnosti

1. Poleg opravljanja plačilnih storitev imajo plačilne institucije pravico do opravljanja naslednjih dejavnosti:

(a) opravljanja operativnih in z njimi tesno povezanih pomožnih storitev, kot so zagotavljanje izvršitve plačilnih transakcij, storitve menjave valut, dejavnosti varovanja ter shranjevanje in obdelava podatkov;

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 1606/2002 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. julija 2002 o uporabi mednarodnih računovodskih standardov (UL L 243, 11.9.2002, str. 1).

- (b) upravljanja plačilnih sistemov, brez poseganja v člen 35;
- (c) poslovnih dejavnosti, ki niso plačilne storitve, ob upoštevanju veljavnega prava Unije in nacionalnega prava.
2. Kadar plačilne institucije opravljajo eno ali več plačilnih storitev, lahko vodijo samo plačilne račune, ki se uporabljajo izključno za plačilne transakcije.
3. Denarna sredstva, ki jih plačilne institucije prejmejo od uporabnikov plačilnih storitev zaradi opravljanja plačilnih storitev, ne predstavljajo vlog ali drugih vračljivih sredstev v smislu člena 9 Direktive 2013/36/EU ali elektronskega denarja, kakor je opredeljen v točki 2 člena 2 Direktive 2009/110/ES.
4. Plačilne institucije lahkoodobrijo posojilo, ki se nanaša na plačilne storitve iz točke (4) ali (5) Priloge I, le če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
- (a) posojilo je pomožno in se odobri izključno v povezavi z izvršitvijo plačilne transakcije;
- (b) ne glede na nacionalne predpise o dajanju posojil prek kreditnih kartic se posojilo, odobreno v povezavi s plačilom in izvršeno v skladu s členom 11(9) in členom 28, odplača v kratkem roku, ki v nobenem primeru ne presega 12 mesecev;
- (c) takšno posojilo se ne odobri iz sredstev, ki so prejeta ali se hranijo z namenom izvršitve plačilne transakcije;
- (d) kapital plačilne institucije je za nadzorne organe vedno zadosten glede na skupni znesek odobrenega posojila.
5. Plačilne institucije ne opravljajo poslov sprejemanja vlog ali drugih vračljivih sredstev v smislu člena 9 Direktive 2013/36/EU.
6. Ta direktiva ne posega v Direktivo 2008/48/ES, drugo ustrezno pravo Unije ali nacionalne ukrepe o pogojih za odobritev posojil potrošnikom, ki s to direktivo niso harmonizirani, a so skladni s pravom Unije.

Oddelek 2

Druge zahteve

Člen 19

Uporaba zastopnikov, podružnic ali zunanjih izvajalcev

1. Kadar namerava plačilna institucija opravljati plačilne storitve prek zastopnika, pristojnim organom v matični državi članici sporoči naslednje informacije:
- (a) ime in naslov zastopnika;
- (b) opis mehanizmov notranje kontrole, ki jih bo uporabljal zastopnik zaradi izpolnjevanja obveznosti v zvezi s pranjem denarja in financiranjem terorizma v skladu z Direktivo (EU) 2015/849, ki se posodablja ob vsaki bistveni spremembi podatkov, ki se sporočijo v prvem uradnem obvestilu;
- (c) identiteto direktorjev in oseb, odgovornih za vodenje poslovanja zastopnika, ki se uporablja za opravljanje plačilnih storitev, in dokazila, da so zastopniki, ki niso ponudniki plačilnih storitev, sposobne in primerne osebe;
- (d) plačilne storitve plačilnih institucij, za katero bo deloval zastopnik, in

(e) edinstveno identifikacijsko kodo ali številko zastopnika, kadar je to primerno.

2. V dveh mesecih po prejemu informacij iz odstavka 1 pristojni organ matične države članice plačilni instituciji sporoči, ali je bil zastopnik vpisan v register iz člena 14. Zastopnik lahko začne opravljati plačilne storitve po vpisu v register.

3. Če pristojni organi dvomijo v pravilnost predloženih informacij, pred vpisom zastopnika v register sprejmejo dodatne ukrepe, s katerimi te informacije preverijo.

4. Če pristojni organi tudi po ukrepih preverjanja informacij, ki so jim bile predložene v skladu z odstavkom 1, niso prepričani, da so informacije pravilne, zavrnejo vpis zastopnika v register iz člena 14 in o tem nemudoma obvestijo plačilno institucijo.

5. Če želi plačilna institucija opravljati plačilne storitve v drugi državi članici prek zastopnika ali z ustanovitvijo podružnice, upošteva postopke iz člena 28.

6. Kadar namerava plačilna institucija za izvajanje operativnih nalog, povezanih z opravljanjem plačilnih storitev, uporabiti zunanje izvajalce, o tem obvesti pristojne organe svoje matične države članice.

Način uporabe zunanjih izvajalcev za izvajanje pomembnih operativnih nalog, vključno s sistemi IT, ne sme bistveno škodovati kakovosti notranje kontrole plačilne institucije in zmožnosti pristojnih organov, da nadzirajo in sledijo temu, kako plačilna institucija izpolnjuje svoje obveznosti iz te direktive.

Za namene drugega pododstavka se šteje, da je operativna naloga pomembna, če bi napaka pri njenem izvajanju ali njeno neizvajanje bistveno ogrozila neprekinjeno izpolnjevanje obveznosti v skladu z izdanim dovoljenjem, za katero je plačilna institucija zaprosila na podlagi tega naslova, ali drugih obveznosti plačilne institucije iz te direktive, njen finančni položaj oziroma zanesljivo ali neprekinjeno opravljanje plačilnih storitev. Države članice zagotovijo, da plačilne institucije, ki za izvajanje pomembnih operativnih nalog uporabljajo zunanje izvajalce, izpolnjujejo naslednje pogoje:

(a) prenos izvajanja teh nalog na zunanjega izvajalca ne povzroči prenosa odgovornosti višjega vodstva na zunanjega izvajalca;

(b) razmerje in obveznosti plačilne institucije do uporabnikov njenih plačilnih storitev v skladu s to direktivo se ne spremenijo;

(c) pogoji, ki jih mora izpolnjevati plačilna institucija za pridobitev in ohranitev dovoljenja v skladu s tem naslovom, niso ogroženi;

(d) nobeden od drugih pogojev, ki jih mora plačilna institucija izpolniti za pridobitev dovoljenja, ni odpravljen ali spremenjen.

7. Plačilne institucije zagotovijo, da zastopniki ali podružnice, ki delujejo v njihovem imenu, o tem obvestijo uporabnike plačilnih storitev.

8. Plačilne institucije nemudoma obvestijo pristojne organe svoje matične države članice o vseh spremembah glede uporabe zunanjih izvajalcev njihovih dejavnosti in v skladu s postopkom iz odstavkov 2, 3 in 4 zastopnikov, vključno z dodatnimi zastopniki.

Člen 20

Odgovornost

1. Države članice zagotovijo, da plačilne institucije, ki za opravljanje operativnih nalog uporabljajo tretje osebe, sprejmejo razumne ukrepe, s katerimi zagotovijo izpolnjevanje zahtev iz te direktive.
2. Države članice od plačilnih institucij zahtevajo, da ostanejo v celoti odgovorne za vsa dejanja svojih zaposlenih ter vseh zastopnikov, podružnic ali zunanjih izvajalcev.

Člen 21

Vodenje evidenc

Države članice od plačilnih institucij zahtevajo, da za namene tega naslova vsaj pet let vodijo vse ustrezne evidence, brez poseganja v Direktivo (EU) 2015/849 ali drugo zadevno pravo Unije.

O d d e l e k 3

Pristojni organi in nadzor

Člen 22

Imenovanje pristojnih organov

1. Države članice za pristojne organe, odgovorne za izdajo dovoljenj in bonitetni nadzor plačilnih institucij, ki bodo opravljale naloge v skladu s tem naslovom, imenujejo javne organe ali organe, ki jih priznajo nacionalno pravo ali javni organi, ki so v skladu z nacionalnim pravom izrecno pooblašeni za to, vključno z nacionalnimi centralnimi bankami.

Pristojni organi zagotovijo neodvisnost od gospodarskih subjektov in se izogibajo navzkrižju interesov. Brez poseganja v prvi pododstavek plačilne institucije, kreditne institucije, institucije za izdajo elektronskega denarja ali poštne institucije za opravljanje storitev brezgotovinskega nakazovanja niso imenovane za pristojne organe.

Države članice o imenovanju ustrezno obvestijo Komisijo.

2. Države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi, imenovani na podlagi odstavka 1, vsa potrebna pooblastila za opravljanje svojih nalog.
3. Države članice, na ozemlju katerih je za zadeve, na katere se nanaša ta naslov, pristojen več kot en organ, zagotovijo, da navedeni organi tesno sodelujejo, da lahko učinkovito opravljajo svoje naloge. Enako velja za primere, ko organi, pristojni za zadeve, na katere se nanaša ta naslov, niso organi, pristojni za nadzor kreditnih institucij.
4. Pristojni organi matične države članice so odgovorni za naloge pristojnih organov, imenovanih na podlagi odstavka 1.
5. Odstavek 1 ne pomeni, da morajo pristojni organi poleg nadzorovanja opravljanja plačilnih storitev in dejavnosti iz točke (a) člena 18(1) nadzorovati tudi druge poslovne dejavnosti plačilnih institucij.

Člen 23

Nadzor

1. Države članice zagotovijo, da je nadzor, ki ga pristojni organi izvajajo zaradi preverjanja stalnega upoštevanja tega naslova, sorazmeren, primeren in prilagojen tveganjem, ki so jim izpostavljene plačilne institucije.

Za preverjanje upoštevanja tega naslova lahko pristojni organi sprejmejo zlasti naslednje ukrepe:

- (a) zahtevajo, da plačilna institucija predloži vse informacije, ki so potrebne za spremljanje skladnosti, v katerih po potrebi navedejo namen zahteve in rok, do katerega je treba zagotoviti informacije;
- (b) opravljajo preglede poslovanja na kraju samem v plačilnih institucijah, pri vseh zastopnikih ali podružnicah, ki opravljajo plačilne storitve, za katere so odgovorne plačilne institucije, ali pri vseh zunanjih izvajalcih plačilnih storitev;
- (c) izdajajo priporočila, smernice ter, če je primerno, zavezujoče upravne ukrepe;
- (d) začasno preklicajo ali odvzamejo dovoljenje na podlagi člena 13.

2. Brez poseganja v postopke za odvzem dovoljenj in v določbe kazenskega prava države članice določijo, da lahko njihovi pristojni organi v zvezi s plačilnimi institucijami ali tistimi, ki dejansko obvladujejo poslovanje plačilnih institucij, ki kršijo zakone ali druge predpise o nadzoru ali opravljanju njihovih dejavnosti plačilnih storitev, sprejmejo ali jim naložijo kazni ali ukrepe, izrecno namenjene odpravi ugotovljenih kršitev ali vzrokov zanje.

3. Ne glede na zahteve iz člena 7, člena 8(1) in (2) ter člena 9 države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi sprejmejo ukrepe, opisane v odstavku 1 tega člena, da zagotovijo zadosten kapital za plačilne storitve, zlasti če dejavnosti plačilne institucije, ki niso plačilne storitve, škodijo ali utegnejo škoditi finančni stabilnosti plačilne institucije.

Člen 24

Poklicna skrivnost

- 1. Države članice zagotovijo, da vse osebe, ki delajo ali so delale za pristojne organe, ter strokovnjake, ki delujejo v imenu pristojnih organov, zavezuje dolžnost varovanja poklicne skrivnosti, brez poseganja v primere, ki spadajo v kazensko pravo.
- 2. Pri izmenjavi informacij v skladu s členom 26 se strogo uporablja načelo poklicne skrivnosti, da se zagotovi varstvo pravic posameznikov in podjetij.
- 3. Države članice lahko uporabljajo ta člen ob smiselnem upoštevanju členov 53 do 61 Direktive 2013/36/EU.

Člen 25

Pravica do sodnega varstva

- 1. Države članice zagotovijo, da se odločitve, ki jih pristojni organi sprejmejo v zvezi s plačilnimi institucijami na podlagi zakonov in drugih predpisov, sprejetih v skladu s to direktivo, lahko izpodbijajo pred sodišči.
- 2. Odstavek 1 se uporablja tudi v primerih opustitve ukrepanja.

Člen 26

Izmenjava informacij

- 1. Pristojni organi različnih držav članic sodelujejo med seboj in po potrebi tudi z ECB, nacionalnimi centralnimi bankami držav članic, EBA in drugimi ustreznimi pristojnimi organi, določenimi v skladu s pravom Unije ali nacionalnim pravom, ki se uporablja za ponudnike plačilnih storitev.

2. Države članice poleg tega omogočijo izmenjavo informacij med svojimi pristojnimi organi in:
- (a) pristojnimi organi drugih držav članic, odgovornimi za izdajo dovoljenj in nadzor plačilnih institucij;
 - (b) ECB in nacionalnimi centralnimi bankami držav članic kot monetarnimi in nadzornimi organi ter po potrebi drugimi javnimi organi, pristojnimi za nadzor nad plačilnimi sistemi in sistemi poravnave;
 - (c) drugimi ustreznimi organi, imenovanimi na podlagi te direktive, Direktive (EU) 2015/849 in drugega prava Unije, ki se uporablja za ponudnike plačilnih storitev, kot je pravo, ki se uporablja za primere pranja denarja in financiranja terorizma;
 - (d) EBA kot organom, ki prispeva k doslednemu in skladnemu delovanju nadzornih mehanizmov iz točke (a) člena 1(5) Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 27

Reševanje sporov med pristojnimi organi različnih držav članic

1. Kadar pristojni organ države članice meni, da čezmejno sodelovanje s pristojnimi organi druge države članice iz členov 26, 28, 29, 30 ali 31 te direktive v določeni zadevi ni skladno z zadevnimi pogoji iz navedenih določb, lahko zadevo predloži EBA in ga zaprosi za pomoč v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010.
2. Kadar je bil EBA zaprosen za pomoč na podlagi odstavka 1 tega člena, sprejme odločitev na podlagi člena 19(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 brez odlašanja. EBA lahko pristojnim organom pomaga doseči sporazum tudi na lastno pobudo v skladu z drugim pododstavkom člena 19(1) navedene uredbe. Udeleženi pristojni organi v vsakem primeru odložijo odločanje in počakajo na rešitev na podlagi člena 19 navedene uredbe.

Člen 28

Zahtevek za uresničevanje pravice do ustanavljanja in svobode opravljanja storitev

1. Vsaka plačilna institucija, ki ima dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev in želi prvič opravljati plačilne storitve v državi članici, ki ni njena matična država članica, bodisi na podlagi uresničevanja pravice do ustanavljanja bodisi na podlagi svobode opravljanja storitev, sporoči pristojnim organom matične države članice naslednje informacije:
 - (a) naziv, naslov in po potrebi številko dovoljenja plačilne institucije;
 - (b) države članice, v katerih namerava poslovati;
 - (c) plačilne storitve, ki jih želi opravljati;
 - (d) kadar namerava plačilna institucija uporabiti zastopnika, informacije iz člena 19(1);
 - (e) kadar namerava plačilna institucija uporabiti podružnico, informacije iz točk (b) in (e) člena 5(1) glede dejavnosti plačilnih storitev na območju države članice gostiteljice, opis organizacijske strukture podružnice ter navedbo oseb, odgovornih za upravljanje podružnice.

Kadar namerava plačilna institucija za izvajanje operativnih nalog, povezanih z opravljanjem plačilnih storitev, uporabiti druge zunanje izvajalce v državi članici gostiteljici, o tem obvesti pristojne organe svoje matične države članice.

2. Pristojni organi matične države članice v enem mesecu po prejemu vseh informacij iz odstavka 1 te informacije pošljejo pristojnim organom države članice gostiteljice.

Pristojni organi države članice gostiteljice v enem mesecu po prejemu informacij od pristojnih organov matične države članice te informacije ocenijo in pristojnim organom matične države članice sporočijo ustrezne informacije, povezane z nameravanim opravljanjem plačilnih storitev s strani zadevne plačilne institucije, ki opravlja plačilne storitve na podlagi uresničevanja pravice do ustanavljanja ali svobode opravljanja storitev. Pristojni organi države članice gostiteljice obvestijo pristojne organe matične države članice zlasti o vseh utemeljenih razlogih za pomisleke, da gre v povezavi z nameravano uporabo zastopnika ali ustanovitvijo podružnice za pranje denarja ali financiranje terorizma v smislu Direktive (EU) 2015/849.

Kadar se pristojni organi matične države članice ne strinjajo z oceno pristojnih organov države članice gostiteljice, slednjim sporočijo razloge za svojo odločitev.

Če ocena pristojnih organov matične države članice, zlasti glede na informacije, prejete od pristojnih organov države članice gostiteljice, ni ugodna, pristojni organi matične države članice zavrnejo registracijo zastopnika ali podružnice ali jo razveljavijo, če je bila že opravljena.

3. Pristojni organi matične države članice v treh mesecih po prejemu informacij iz odstavka 1 sporočijo svojo odločitev pristojnim organom države članice gostiteljice in plačilni instituciji.

Zastopnik ali podružnica lahko po vpisu v register iz člena 14 začne opravljati dejavnosti v zadevni državi članici gostiteljici.

Plačilna institucija obvesti pristojne organe matične države članice o datumu, od katerega bo v zadevni državi članici gostiteljici začela opravljati svoje dejavnosti prek zastopnika ali podružnice. Pristojni organi matične države članice o tem obvestijo pristojne organe države članice gostiteljice.

4. Plačilna institucija nemudoma sporoči pristojnim organom matične države članice vsako zadevno spremembo glede informacij, sporočenih v skladu z odstavkom 1, vključno z dodatnimi zastopniki, podružnicami ali zunanjimi izvajalci njenih dejavnosti v državah članicah gostiteljicah, v katerih posluje. Uporabi se postopek iz odstavkov 2 in 3.

5. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih določi okvir za sodelovanje in izmenjavo informacij med pristojnimi organi matične države članice in organi države članice gostiteljice v skladu s tem členom. V teh osnutkih regulativnih tehničnih standardov se določijo način, sredstva in podrobnosti glede sodelovanja pri obveščanju o plačilnih institucijah, ki poslujejo čezmejno, in zlasti obseg in obdelava informacij, ki jih je treba predložiti, vključno s skupnim izrazjem in standardnimi predlogami za obveščanje, da se zagotovi dosledno in učinkovito obveščanje.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 13. januarja 2018.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 29

Nadzor nad plačilnimi institucijami, ki uresničujejo pravico do ustanavljanja in svobode opravljanja storitev

1. Pristojni organi matične države članice sodelujejo v skladu s členom 100(4) s pristojnimi organi države članice gostiteljice, da lahko opravljajo nadzor in sprejemajo potrebne ukrepe, določene v tem naslovu in v določbah nacionalnega prava, ki prenašajo naslova III in IV, v zvezi z zastopnikom ali podružnico plačilne institucije, ki se nahaja na ozemlju druge države članice.

Kadar nameravajo pristojni organi matične države članice na ozemlju države članice gostiteljice opraviti pregled poslovanja na kraju samem, o tem v okviru sodelovanja v skladu s prvim pododstavkom obvestijo pristojne organe države članice gostiteljice.

Vendar lahko pristojni organi matične države članice nalogo opravljanja pregledov poslovanja na kraju samem v ustrezni instituciji prenesejo na pristojne organe države članice gostiteljice.

2. Pristojni organi držav članic gostiteljic lahko zahtevajo, da jim plačilne institucije, ki imajo na njihovem ozemlju zastopnike ali podružnice, redno poročajo o dejavnostih, ki se opravljajo na njihovem ozemlju.

Takšna poročila se zahtevajo za informativne ali statistične namene in, v kolikor zastopniki in podružnice opravljajo dejavnosti plačilnih storitev na podlagi uresničevanja pravice do ustanavljanja, zaradi spremljanja skladnosti z določbami nacionalnega prava, ki prenašajo naslova III in IV. Za take zastopnike in podružnice veljajo zahteve glede varovanja poklicne skrivnosti, ki so najmanj enakovredne zahtevam iz člena 24.

3. Pristojni organi si med seboj zagotavljajo vse bistvene in/ali ustrezne informacije, zlasti v primeru kršitev ali domnevnih kršitev s strani zastopnika ali podružnice, in kadar so se te kršitve zgodile pri uresničevanju svobode opravljanja storitev. V tem smislu pristojni organi na zahtevo sporočijo vse ustrezne informacije, na lastno pobudo pa vse bistvene informacije, tudi o izpolnjevanju pogojev iz člena 11(3) s strani plačilne institucije.

4. Države članice lahko od plačilnih institucij, ki poslujejo na njihovem ozemlju prek zastopnikov na podlagi uresničevanja pravice do ustanavljanja in katerih glavni sedež je v drugi državi članici, zahtevajo, da na njihovem ozemlju imenujejo osrednjo kontaktno točko, da se zagotovita ustrezna komunikacija in sporočanje informacij glede spoštovanja naslovov III in IV, brez poseganja v kakršne koli določbe o preprečevanju pranja denarja in financiranja terorizma, ter da se pristojnim organom matične države članice in države članice gostiteljice olajša nadzorovanje, med drugim tako, da se pristojnim organom na zahtevo zagotovijo dokumenti in informacije.

5. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih določi merila, ki se v skladu z načelom sorazmernosti uporabljajo pri določanju okoliščin, v katerih je v skladu z odstavkom 4 primerno imenovati osrednjo kontaktno točko ter določiti funkcije teh osrednjih kontaktnih točk.

V teh osnutkih regulativnih tehničnih standardov se upoštevajo zlasti:

- (a) skupni obseg in skupna vrednost transakcij, ki jih izvrši plačilna institucija v državah članicah gostiteljicah;
- (b) vrste opravljenih plačilnih storitev; in
- (c) skupno število zastopnikov s sedežem v državi članici gostiteljici.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 13. januarja 2017.

6. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih določi okvir za sodelovanje in izmenjavo informacij med pristojnimi organi matične države članice in države članice gostiteljice v skladu s tem naslovom, in za spremljanje skladnosti z določbami nacionalnega prava, ki prenašajo naslova III in IV. V osnutkih regulativnih tehničnih standardov se določijo način, sredstva in podrobnosti sodelovanja pri nadzoru nad plačilnimi institucijami, ki poslujejo čezmejno, in zlasti obseg in obdelava informacij, ki se izmenjujejo, da se zagotovi dosleden in učinkovit nadzor nad plačilnimi institucijami, ki opravljajo čezmejne plačilne storitve.

V teh osnutkih regulativnih tehničnih standardov se določijo tudi sredstva in podrobnosti vsakega poročanja, ki ga od plačilnih institucij v skladu z odstavkom 2 v zvezi s plačilnimi storitvami, ki se v okviru poslovnih dejavnosti opravljajo na ozemlju držav članic gostiteljic, zahtevajo države članice gostiteljice, vključno s pogostostjo takšnega poročanja.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 13. januarja 2018.

7. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz odstavkov 5 in 6 v skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 30

Ukrepi v primeru neskladnosti, vključno s previdnostnimi ukrepi

1. Brez poseganja v odgovornost pristojnih organov matične države članice pristojni organ države članice gostiteljice v primeru ugotovitve, da plačilna institucija, ki ima zastopnike ali podružnice na njenem ozemlju, ne izpolnjuje določb iz tega naslova ali določb nacionalnega prava, ki prenašajo naslov III ali IV, brez odlašanja obvesti pristojni organ matične države članice.

Pristojni organ matične države članice, po tem, ko je ocenil informacije, prejete na podlagi prvega pododstavka, brez nepotrebnega odlašanja sprejme vse ustrezne ukrepe, da zadevna plačilna institucija odpravi te nepravilnosti. Pristojni organ matične države članice brez odlašanja sporoči te ukrepe pristojnemu organu države članice gostiteljice in pristojnim organom vsake druge zadevne države članice.

2. Kadar je v nujnih primerih potrebno takojšnje ukrepanje, da bi odpravili resno grožnjo skupnim interesom uporabnikov plačilnih storitev v državi članici gostiteljici, lahko pristojni organi države članice gostiteljice sprejmejo previdnostne ukrepe hkrati s čezmejnimi sodelovanjem med pristojnimi organi in dokler pristojni organi matične države članice ne sprejmejo ukrepov iz člena 29.

3. Vsi previdnostni ukrepi iz odstavka 2 so primerni in sorazmerni s svojim namenom, to je zaščito skupnih interesov uporabnikov plačilnih storitev v državah članicah gostiteljicah pred resno grožnjo. Zaradi teh ukrepov uporabniki plačilnih storitev plačilne institucije v državi članici gostiteljici ne bodo imeli prednosti pred uporabniki plačilnih storitev plačilnih institucij v drugih državah članicah.

Previdnostni ukrepi so začasni in prenehajo veljati, ko se opredeljene resne grožnje odpravijo, tudi s pomočjo pristojnih organov matične države ali v sodelovanju z njimi ali z EBA, kakor je določeno v členu 27(1).

4. Glede na nujnost primera pristojni organi države članice gostiteljice obvestijo vnaprej, v vsakem primeru pa brez odlašanja, pristojne organe matične države članice in pristojne organe drugih zadevnih držav članice, Komisijo in EBA o previdnostnih ukrepih, sprejetih v skladu z odstavkom 2, in jih utemeljijo.

Člen 31

Utemeljitev in sporočanje

1. Vsak ukrep, ki ga pristojni organi sprejmejo v skladu s členom 23, 28, 29 ali 30, ki vključuje kazni ali omejitve uresničevanja svobode opravljanja storitev ali svobode ustanavljanja, se ustrezno utemelji in sporoči zadevni plačilni instituciji.

2. Členi 28, 29 in 30 ne posegajo v obveznost pristojnih organov, da v skladu z Direktivo (EU) 2015/849 in Uredbo (EU) 2015/847, zlasti členom 48(1) Direktive (EU) 2015/849 in členom 22(1)(f) Uredbe (EU) 2015/847, nadzorujejo ali spremljajo izpolnjevanje zahtev iz navedenih instrumentov.

Oddenek 4

Izjeme

Člen 32

Pogoji

1. Države članice lahko določijo, da svojim pristojnim organom dovolijo uporabljati izjemo za fizične ali pravne osebe, ki opravljajo plačilne storitve iz točk (1) do (6) Priloge I, od uporabe dela ali celotnega postopka in pogojev iz oddelkov 1, 2 in 3, razen iz členov 14, 15, 22, 24, 25 in 26, kadar:

- (a) mesečno povprečje skupne vrednosti plačilnih transakcij, ki jih je v preteklih dvanajstih mesecih izvršila zadevna oseba, vključno z vsemi zastopniki, za katere prevzema polno odgovornost, ne presega meje, ki so jo postavile države članice, in ki v nobenem primeru ne znaša več kot 3 milijone EUR. Ta zahteva se oceni glede na predvideni skupni znesek plačilnih transakcij v njenem poslovnem načrtu, razen če pristojni organi zahtevajo prilagoditev tega načrta, in
- (b) nobena od fizičnih oseb, ki so odgovorne za vodenje ali opravljanje dejavnosti, ni bila obsojena zaradi kaznivih dejanj pranja denarja ali financiranja terorizma ali drugega finančnega kaznivega dejanja.

2. Vsaka fizična ali pravna oseba, registrirana v skladu z odstavkom 1, mora imeti glavni sedež ali prebivališče v državi članici, v kateri dejansko opravlja dejavnost.

3. Osebe iz odstavka 1 tega člena se obravnavajo kot plačilne institucije, vendar se člen 11(9) ter členi 28, 29 in 30 zanje ne uporabljajo.

4. Države članice lahko določijo tudi, da lahko vsaka fizična ali pravna oseba, registrirana v skladu z odstavkom 1 tega člena, opravlja samo nekatere dejavnosti iz člena 18.

5. Osebe iz odstavka 1 tega člena obvestijo pristojne organe o vsaki spremembi svojega položaja, ki vpliva na izpolnjevanje pogojev iz navedenega odstavka. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da zadevne osebe v primeru, ko pogoji iz odstavka 1, 2 ali 4 tega člena niso več izpolnjeni, v skladu s členom 11 v 30 koledarskih dneh zaprosijo za dovoljenje.

6. Odstavki 1 do 5 tega člena se ne uporabljajo v zvezi z Direktivo (EU) 2015/849 ali v zvezi z nacionalnim pravom o preprečevanju pranja denarja.

Člen 33

Ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih

1. Fizične ali pravne osebe, ki opravljajo le plačilne storitve iz točke (8) Priloge I, so izvzete iz uporabe postopka in pogojev iz oddelkov 1 in 2, z izjemo točk (a), (b), (e) do (h), (j), (l), (n), (p) in (q) člena 5(1), člena 5(3) ter členov 14 in 15. Uporablja se oddelek 3 z izjemo člena 23(3).

2. Osebe iz odstavka 1 tega člena se obravnavajo kot plačilne institucije, vendar se naslova III in IV zanje ne uporabljata, z izjemo členov 41, 45 in, če je ustrezno, 52 ter členov 67, 69 in 95 do 98.

Člen 34

Obveščanje in informacije

Če država članica uporablja izjemo na podlagi člena 32, o tem ustrezno obvesti Komisijo do 13. januarja 2018 in jo nemudoma obvesti o vseh naknadnih spremembah. Poleg tega država članica obvesti Komisijo o številu zadevnih fizičnih in pravnih oseb, enkrat letno pa tudi o skupni vrednosti izvršenih plačilnih transakcij po stanju na dan 31. decembra vsakega koledarskega leta, kakor je navedeno v točki (a) člena 32(1).

POGLAVJE 2

Skupne določbe

Člen 35

Dostop do plačilnih sistemov

1. Države članice zagotovijo, da so pravila o dostopu ponudnikov plačilnih storitev, ki imajo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev ali so registrirani in so pravne osebe, do plačilnih sistemov objektivna, nediskriminatorna in sorazmerna ter ne omejujejo dostopa bolj, kot je potrebno za varovanje pred posebnimi tveganji, kot so tveganje poravnave, operativno tveganje in poslovno tveganje, ter za varovanje finančne in operativne stabilnosti plačilnega sistema.

Plačilni sistemi ponudnikom plačilnih storitev, uporabnikom plačilnih storitev ali drugim plačilnim sistemom ne smejo naložiti nobene od naslednjih zahtev:

- (a) omejevalnih pravil v zvezi z dejansko udeležbo v drugih plačilnih sistemih;
 - (b) pravil, ki razlikujejo med ponudniki plačilnih storitev, ki imajo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, ali med registriranimi ponudniki plačilnih storitev glede pravic, obveznosti in upravičenj udeležencev;
 - (c) omejitev na podlagi institucionalnega statusa.
2. Odstavek 1 se ne uporablja za:
- (a) plačilne sisteme, določene na podlagi Direktive 98/26/ES;
 - (b) plačilne sisteme, v katerih so izključno ponudniki plačilnih storitev, ki spadajo v skupino.

Za namene točke (a) prvega pododstavka države članice zagotovijo, da udeleženec določenega sistema v primeru, ko omogoča ponudniku plačilnih storitev, ki ima dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, ali registriranemu ponudniku plačilnih storitev, ki ni udeleženec sistema, pošiljanje nalogov za prenos skozi sistem, navedeni udeleženec to možnost v skladu z odstavkom 1 na zahtevo na objektivni, sorazmeren in nediskriminatorni način ponudi drugim ponudnikom plačilnih storitev, ki imajo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, ali registriranim ponudnikom plačilnih storitev.

Udeleženec sporoči ponudniku plačilnih storitev, ki je vložil zahtevo, vse razloge za kakršno koli zavrnitev.

Člen 36

Dostop do računov, ki jih vodi kreditna institucija

Države članice zagotovijo, da imajo plačilne institucije objektivni, nediskriminatorni in sorazmeren dostop do storitev, povezanih s plačilnimi računi, ki jih opravljajo kreditne institucije. Tak dostop mora biti dovolj širok, da lahko plačilne institucije neovirano in učinkovito opravljajo plačilne storitve.

Kreditna institucija sporoči pristojnemu organu ustrezno utemeljene razloge za kakršno koli zavrnitev.

Člen 37

Prepoved opravljanja plačilnih storitev osebam, ki niso ponudniki plačilnih storitev, in obveznost obveščanja

1. Države članice prepovedo opravljanje plačilnih storitev fizičnim ali pravnim osebam, ki niso niti ponudniki plačilnih storitev niti izrecno izključeni iz področja uporabe te direktive.

2. Države članice zahtevajo, da ponudniki storitev, ki opravljajo eno ali obe dejavnosti iz točk (i) in (ii) točke (k) člena 3 ali za katere skupna vrednost plačilnih transakcij, ki so bile izvršene v preteklih 12 mesecih, presega 1 milijon EUR, pošljejo obvestilo pristojnim organom, ki vsebuje opis ponujenih storitev in določa, po katerem izvzetju iz točk (i) in (ii) točke (k) člena 3 se šteje, da se dejavnost opravlja.

Pristojni organ na podlagi tega obvestila sprejme utemeljeno odločitev na podlagi meril iz točke (k) člena 3, kadar dejavnosti ni mogoče obravnavati kot omejeno mrežo, ter o tem ustrezno obvesti ponudnika storitev.

3. Države članice zahtevajo, da ponudniki storitev, ki opravljajo dejavnosti iz točke (l) člena 3, pošljejo obvestilo pristojnim organom ter jim zagotovijo letno revizijsko mnenje, ki potrjuje, da je dejavnost v skladu z omejitvami iz točke (l) člena 3.

4. Ne glede na odstavek 1 pristojni organi obvestijo EBA o storitvah, priglašeni v skladu z odstavkoma 2 in 3, in navedejo, v skladu s katerim izvzetjem se dejavnost opravlja.

5. Opis dejavnosti, priglašene v skladu z odstavkoma 2 in 3 tega člena, se objavi v registrih, določenih v členih 14 in 15.

NASLOV III

PREGLEDNOST POGOJEV IN ZAHTEVE O INFORMACIJAH V ZVEZI S PLAČILNIMI STORITVAMI

POGLAVJE 1

Splošna pravila

Člen 38

Področje uporabe

1. Ta naslov se uporablja za enkratne plačilne transakcije, okvirne pogodbe in plačilne transakcije iz teh pogodb. Pogodbene stranke se lahko dogovorijo, da se v celoti ali delno ne uporablja, če uporabnik plačilnih storitev ni potrošnik.

2. Države članice lahko uporabljajo določbe tega naslova za mikropodjetja na enak način kot za potrošnike.

3. Ta direktiva ne posega v Direktivo 2008/48/ES ali drugo ustrezno pravo Unije ali nacionalne ukrepe o pogojih za odobritev posojil potrošnikom, ki s to direktivo niso harmonizirani, a so skladni s pravom Unije.

Člen 39

Druge določbe prava Unije

Določbe tega naslova ne posegajo v pravo Unije, ki vsebuje dodatne zahteve glede predhodnih informacij.

Vendar se v primerih, ko se uporablja tudi Direktiva 2002/65/ES, zahteve o informacijah iz člena 3(1) navedene direktive, razen točk (2)(c) do (g), (3)(a), (d) in (e) ter (4)(b) navedenega odstavka, nadomestijo s členi 44, 45, 51 in 52 te direktive.

Člen 40

Nadomestila za informacije

1. Ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev ne sme zaračunati nadomestil za informacije iz tega naslova.

2. Ponudnik plačilnih storitev in uporabnik plačilnih storitev se lahko dogovorita o nadomestilih za dodatne ali pogostejše informacije ali o pošiljanju informacij s komunikacijskimi sredstvi, ki niso določena v okvirni pogodbi, če so zadevne storitve opravljene na zahtevo uporabnika plačilnih storitev.

3. Kadar sme ponudnik plačilnih storitev zaračunati nadomestilo za informacije v skladu z odstavkom 2, mora biti nadomestilo razumno in v skladu z njegovimi dejanskimi stroški.

Člen 41

Breme dokazovanja glede zahtev o informacijah

Države članice določijo, da ponudnik plačilnih storitev nosi breme dokazovanja, da je izpolnil zahteve o informacijah iz tega naslova.

Člen 42

Odstopanje od zahtev o informacijah za instrumente za plačila majhnih vrednosti in elektronski denar

1. V primeru plačilnih instrumentov, ki v skladu z relevantno okvirno pogodbo omogočajo samo izvrševanje posameznih plačilnih transakcij v vrednosti do največ 30 EUR, ali instrumentov, ki imajo bodisi omejitev porabe na 150 EUR bodisi shranjena denarna sredstva, katerih znesek v nobenem trenutku ne presega 150 EUR:

- (a) z odstopanjem od členov 51, 52 in 56 ponudnik plačilnih storitev zagotavlja plačniku zgolj informacije o glavnih značilnostih plačilne storitve, vključno z možnim načinom uporabe plačilnega instrumenta, odgovornostjo, zaračunanem nadomestilu in drugimi bistvenimi informacijami, potrebnimi za sprejetje utemeljene odločitve, ter podatek o tem, kje so zlahka na voljo kakršne koli druge informacije ali pogoji iz člena 52;
- (b) se lahko z odstopanjem od člena 54 sklene dogovor, da ponudniku plačilnih storitev ni treba predlagati sprememb pogodbenih pogojev okvirne pogodbe na enak način, kakor je določeno v členu 51(1);
- (c) se lahko z odstopanjem od členov 57 in 58 sklene dogovor, da po izvršitvi posamezne plačilne transakcije:
 - (i) ponudnik plačilnih storitev zagotovi ali da na voljo zgolj sklic, ki uporabniku plačilne storitve omogoča identifikacijo plačilne transakcije, znesek plačilne transakcije in vsa nadomestila, in/ali v primeru več plačilnih transakcij iste vrste za istega prejemnika plačila zgolj informacije o celotnem znesku in nadomestilih za te plačilne transakcije;
 - (ii) ponudniku plačilnih storitev ni treba zagotoviti niti dati na voljo informacij iz točke (i), če se plačilni instrument uporabi anonimno ali če jih ponudnik plačilnih storitev tehnično ni zmožen zagotoviti. Vendar ponudnik plačilnih storitev plačniku omogoči, da preveri znesek shranjenih denarnih sredstev.

2. Za nacionalne plačilne transakcije lahko države članice ali njihovi pristojni organi znižajo ali podvojijo zneske iz odstavka 1. Za predplačniške plačilne instrumente lahko države članice te zneske zvišajo do 500 EUR.

POGLAVJE 2

Enkratne plačilne transakcije

Člen 43

Področje uporabe

1. To poglavje se uporablja za enkratne plačilne transakcije, ki niso zajete v okvirni pogodbi.
2. Kadar se plačilni nalog za enkratno plačilno transakcijo posreduje prek plačilnega instrumenta iz okvirne pogodbe, ponudnik plačilnih storitev ni dolžan zagotoviti ali dati na voljo informacij, ki so ali bodo uporabniku plačilnih storitev že dane na voljo na podlagi okvirne pogodbe z drugim ponudnikom plačilnih storitev.

Člen 44**Predhodne splošne informacije**

1. Države članice zahtevajo, da ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev omogoči, da se na enostaven način seznani z informacijami in pogoji, določenimi v členu 45, v zvezi z njegovimi storitvami, preden se uporabnik plačilnih storitev zaveže s kakršno koli pogodbo ali ponudbo. Ponudnik plačilnih storitev informacije in pogoje na zahtevo uporabnika plačilnih storitev zagotovi na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov. Informacije in pogoji morajo biti podani na lahko razumljiv način ter v jasni in razumljivi obliki v uradnem jeziku države članice, v kateri se ponuja plačilna storitev, ali v drugem jeziku, o katerem se dogovorita stranki.
2. Če je bila pogodba o enkratni plačilni transakciji na zahtevo uporabnika plačilnih storitev sklenjena z uporabo sredstva komunikacije na daljavo, ki ponudniku plačilnih storitev ne omogoča ravnanja v skladu z odstavkom 1, ponudnik plačilnih storitev izpolni svoje obveznosti iz tega odstavka takoj po izvršitvi plačilne transakcije.
3. Obveznosti iz odstavka 1 tega člena se lahko izpolnijo tudi s predložitvijo izvoda osnutka pogodbe o enkratni plačilni transakciji ali osnutka plačilnega naloga, ki vsebuje informacije in pogoje, določene v členu 45.

Člen 45**Informacije in pogoji**

1. Države članice zagotovijo, da ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev sporoči ali da na voljo naslednje informacije in pogoje:
 - (a) navedbo informacij ali enolične identifikacijske oznake, ki jo mora navesti uporabnik plačilnih storitev, da se lahko plačilni nalog pravilno odredi ali izvrši;
 - (b) najdaljši rok izvršitve ponujene plačilne storitve;
 - (c) vsa nadomestila, ki jih uporabnik plačilnih storitev plača ponudniku plačilnih storitev, in, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov teh nadomestil;
 - (d) kadar je ustrezno, dejanski ali referenčni menjalni tečaj, ki je bil uporabljen pri plačilni transakciji.
2. Poleg tega države članice zagotovijo, da ponudniki storitev odreditve plačil plačniku pred odreditvijo zagotovijo ali dajo na voljo naslednje jasne in izčrpne informacije:
 - (a) naziv ponudnika plačilnih storitev, točen naslov njegovega glavnega sedeža in, če je ustrezno, točen naslov njegovega zastopnika ali podružnice s sedežem v državi članici, v kateri se opravlja plačilna storitev, ter vsi drugi kontaktni podatki, vključno z elektronskim naslovom, za komunikacijo s ponudnikom plačilnih storitev; in
 - (b) kontaktne informacije o pristojnem organu.
3. Kadar je ustrezno, morajo biti uporabniku plačilnih storitev na lahko dostopen način na voljo vse druge ustrezne informacije ali pogoji, določeni v členu 52.

Člen 46**Informacije za plačnika in prejemnika plačil po odreditvi plačilnega naloga**

Kadar plačilni nalog odredi ponudnik storitev odreditve plačil, ponudnik plačilnih storitev odreditve plačil plačniku takoj po odreditvi in, če je ustrezno, prejemniku plačila poleg informacij in pogojev, določenih v členu 45, zagotovi ali da na voljo vse naslednje podatke:

- (a) potrdilo o uspešni odreditvi plačilnega naloga s ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika;
- (b) sklic, ki plačniku in prejemniku plačila omogoča identifikacijo plačilne transakcije in prejemniku plačila po potrebi identifikacijo plačnika, ter vse informacije, posredovane s plačilno transakcijo;
- (c) znesek plačilne transakcije,
- (d) kadar je ustrezno, znesek morebitnih nadomestil, plačanih ponudniku storitev odreditve plačil za transakcijo, in, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov teh nadomestil.

Člen 47

Informacije za ponudnika plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika, pri storitvi odreditve plačila

Kadar plačilni nalog odredi ponudnik storitev odreditve plačil, ta ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika, da na voljo sklic plačilne transakcije.

Člen 48

Informacije za plačnika po prejemu plačilnega naloga

Takoj po prejemu plačilnega naloga ponudnik plačilne storitve plačnika zagotovi ali da na voljo plačniku na enak način, kakor je določeno v členu 44(1), vse naslednje podatke v zvezi s ponudnikovimi storitvami:

- (a) sklic, ki plačniku omogoča identifikacijo plačilne transakcije, in po potrebi informacije o prejemniku plačila;
- (b) znesek plačilne transakcije v valuti, uporabljeni v plačilnem nalogu;
- (c) znesek morebitnih nadomestil za plačilno transakcijo, zaračunanih plačniku, in, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov takih nadomestil;
- (d) kadar je ustrezno, menjalni tečaj, ki ga je pri plačilni transakciji uporabil plačnikov ponudnik plačilnih storitev, ali sklic nanj, kadar je drugačen od tečaja, sporočenega v skladu s točko (d) člena 45(1), ter znesek plačilne transakcije po tej pretvorbi valute;
- (e) datum prejema plačilnega naloga.

Člen 49

Informacije za prejemnika plačila po izvrstitvi plačilne transakcije

Takoj po izvrstitvi plačilne transakcije ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila zagotovi ali da na voljo plačniku na enak način, kakor je določeno v členu 44(1), vse naslednje podatke v zvezi s ponudnikovimi storitvami:

- (a) sklic, ki prejemniku plačila omogoča identifikacijo plačilne transakcije in po potrebi plačnika, ter vse informacije, prenesene s plačilno transakcijo;
- (b) znesek plačilne transakcije v valuti, v kateri so denarna sredstva na razpolago prejemniku plačila;
- (c) znesek morebitnih nadomestil za plačilne transakcije, zaračunanih prejemniku plačila, in, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov takih nadomestil;

- (d) kadar je ustrezno, menjalni tečaj, ki ga je pri plačilni transakciji uporabil ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila, ter znesek plačilne transakcije pred to pretvorbo valute;
- (e) datum valute knjiženja v dobro.

POGLAVJE 3

Okvirne pogodbe

Člen 50

Področje uporabe

To poglavje se uporablja za plačilne transakcije iz okvirne pogodbe.

Člen 51

Predhodne splošne informacije

1. Države članice zahtevajo, da ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev pravočasno zagotovi informacije in pogoje, določene v členu 52, na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov, preden se uporabnik zaveže s kakršno koli pogodbo ali ponudbo. Informacije in pogoji morajo biti podani na lahko razumljiv način ter v jasni in razumljivi obliki v uradnem jeziku države članice, v kateri se ponuja plačilna storitev, ali v drugem jeziku, o katerem se dogovorita stranki.
2. Če je bila okvirna pogodba sklenjena na zahtevo uporabnika plačilnih storitev z uporabo sredstva komunikacije na daljavo, ki ponudniku plačilnih storitev ne omogoča ravnanja v skladu z odstavkom 1, ponudnik plačilnih storitev izpolni svoje obveznosti iz navedenega odstavka takoj po sklenitvi okvirne pogodbe.
3. Obveznost iz odstavka 1 se lahko izpolni tudi s predložitvijo izvoda osnutka okvirne pogodbe, ki vsebuje informacije in pogoje, določene v členu 52.

Člen 52

Informacije in pogoji

Države članice zagotovijo, da se uporabniku plačilnih storitev sporočijo naslednje informacije in pogoji:

1. o ponudniku plačilnih storitev:

- (a) naziv ponudnika plačilnih storitev, naslov lokacije njegovega glavnega sedeža in, kadar je ustrezno, naslov lokacije njegovega zastopnika ali podružnice s sedežem v državi članici, v kateri se opravlja plačilna storitev, ter vsi drugi naslovi, vključno z elektronskim naslovom, za komunikacijo s ponudnikom plačilnih storitev;
- (b) podatki o ustreznih nadzornih organih ter registru iz člena 14, ali drugem ustreznem javnem registru dovoljenj ponudnikov plačilnih storitev ter registracijska številka oziroma enakovredna identifikacijska oznaka v tem registru;

2. o uporabi plačilne storitve:

- (a) opis glavnih značilnosti plačilne storitve, ki se opravlja;
- (b) navedba informacij ali enolične identifikacijske oznake, ki jo mora navesti uporabnik plačilnih storitev, da se lahko plačilni nalog pravilno odredi ali izvrši;
- (c) oblika in postopek za dajanje soglasja za odreditev plačilnega naloga ali izvršitev plačilne transakcije in preklic takega soglasja v skladu s členoma 64 in 80;

- (d) navedba časa prejema plačilnega naloga v skladu s členom 78 in morebitna časovna omejitev, ki jo določi ponudnik plačilnih storitev;
- (e) najdaljši rok izvršitve plačilne storitve;
- (f) ali obstaja možnost dogovora o omejitvi porabe pri uporabi plačilnega instrumenta v skladu s členom 68(1);
- (g) v primeru kartičnih plačilnih instrumentov s souporabo blagovne znamke pravice uporabnika plačilne storitve na podlagi člena 8 Uredbe (EU) 2015/751.

3. o nadomestilih, obrestnih merah in menjalnih tečajih:

- (a) vsa nadomestila, ki jih ponudnik plačilnih storitev zaračuna uporabniku plačilnih storitev, vključno z nadomestili, povezanimi z načinom in pogostostjo zagotavljanja ali dajanja informacij iz te direktive na voljo, ter, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov takih nadomestil;
- (b) kadar je ustrezno, obrestne mere in menjalni tečaji, ki se bodo uporabljali, ali, če se bodo uporabljale referenčne obrestne mere in menjalni tečaji, metoda za izračun dejanskih obresti ter ustrezni datum in indeks ali osnova za ugotavljanje dejanske obrestne mere ali menjalnega tečaja;
- (c) po dogovoru takojšnja uporaba sprememb referenčne obrestne mere ali menjalnega tečaja in zahteve o informacijah v zvezi s spremembami v skladu s členom 54(2);

4. o načinu komunikacije:

- (a) kadar je ustrezno, komunikacijska sredstva, o katerih se pogodbeni stranki dogovorita zaradi prenosa informacij ali obvestil v skladu s to direktivo, vključno s tehničnimi zahtevami glede opreme in programske opreme uporabnika plačilnih storitev;
- (b) način in pogostost zagotavljanja ali dajanja informacij iz te direktive na voljo;
- (c) jezik ali jeziki, v katerih bo sklenjena okvirna pogodba in v katerem bo potekala komunikacija v času trajanja pogodbenega razmerja;
- (d) pravica uporabnika plačilnih storitev, da prejme pogodbeno določila okvirne pogodbe ter informacije in pogoje v skladu s členom 53;

5. o zaščitnih in korektivnih ukrepih:

- (a) če je ustrezno, opis ukrepov, ki jih mora sprejeti uporabnik plačilnih storitev za zaščito plačilnega instrumenta, in načina obveščanja ponudnika plačilnih storitev za namene točke (b) člena 69(1);
- (b) varni postopek, ki ga bo ponudnik plačilnih storitev uporabljal za obveščanje uporabnika plačilnih storitev v primeru domnevnih ali dejanskih goljufij ali varnostnih groženj;
- (c) po dogovoru pogoji, pod katerimi si ponudnik plačilnih storitev pridržuje pravico, da blokira instrument v skladu s členom 68;

- (d) odgovornost plačnika v skladu s členom 74, vključno z informacijami o ustreznem znesku;
 - (e) na kakšen način in v kakšnem roku mora uporabnik plačilnih storitev obvestiti ponudnika plačilnih storitev o vseh neodobrenih in nepravilno odrejenih ali izvršenih plačilnih transakcijah v skladu s členom 71 ter odgovornost ponudnika plačilnih storitev za neodobrene plačilne transakcije v skladu s členom 73;
 - (f) odgovornost ponudnika plačilnih storitev za odreditev ali izvršitev plačilnih transakcij v skladu s členom 89;
 - (g) pogoji za povračilo v skladu s členoma 76 in 77;
6. o spremembah in prenehanju okvirne pogodbe:
- (a) po dogovoru informacije o možnosti, da se bo štelo, da je uporabnik plačilnih storitev sprejel spremembe pogojev v skladu s členom 54, razen če uporabnik plačilnih storitev do dneva njihovega predlaganega začetka veljavnosti ne obvesti ponudnika plačilnih storitev, da jih ne sprejema;
 - (b) trajanje okvirne pogodbe;
 - (c) pravica uporabnika plačilne storitve, da odpove okvirno pogodbo in morebitne dogovore, vezane na odpoved, v skladu s členom 54(1) in členom 55;
7. o reševanju sporov:
- (a) vse pogodbene klavzule o pravu, ki se uporablja za okvirno pogodbo, in/ali pristojnem sodišču;
 - (b) o postopkih ARS, ki so na voljo uporabniku plačilnih storitev v skladu s členi 99 do 102.

Člen 53

Dostop do informacij in pogojev okvirne pogodbe

Uporabnik plačilnih storitev ima v času trajanja pogodbenega razmerja pravico, da na zahtevo kadar koli prejme pogodbeno določila okvirne pogodbe ter informacije in pogoje, opredeljene v členu 52, na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov.

Člen 54

Spremembe pogojev okvirne pogodbe

1. Ponudnik plačilnih storitev predlaga vse spremembe okvirne pogodbe ali informacij in pogojev, opredeljenih v členu 52, na enak način, kakor je opredeljen v členu 51(1), in sicer najpozneje dva meseca pred predlaganim datumom začetka uporabe spremenjenih pogojev. Uporabnik plačilne storitve lahko sprejme ali zavrne spremembe do datuma njihovega predlaganega začetka veljavnosti.

Kadar je to ustrezno v skladu s točko (a) člena 52(6), ponudnik plačilnih storitev obvesti uporabnika plačilnih storitev, da se šteje, da je uporabnik plačilnih storitev sprejel spremembe pogojev, če do predlaganega datuma njihovega začetka veljavnosti ne obvesti ponudnika plačilnih storitev, da jih ne sprejema. Ponudnik plačilnih storitev obvesti uporabnika plačilnih storitev tudi, da ima uporabnik plačilnih storitev v primeru, da zavrne te spremembe, pravico, da z učinkom v katerem koli trenutku do datuma, ko bi se začela sprememba uporabljati, brez plačila nadomestil odpove okvirno pogodbo.

2. Spremembe obrestnih mer ali menjalnih tečajev se lahko uveljavijo takoj in brez obvestila, če je bilo tako dogovorjeno v okvirni pogodbi in če spremembe obrestnih mer ali menjalnih tečajev temeljijo na dogovorjeni referenčni obrestni meri ali menjalnem tečaju v skladu s točkama (b) in (c) člena 52(3). Uporabnika plačilnih storitev se o kakršni koli spremembi obrestne mere obvesti ob prvi priložnosti na enak način, kakor je opredeljen v členu 51(1), razen če sta se pogodbeni stranki dogovorili o pogostosti ali načinu zagotavljanja ali dajanja informacij na voljo. Spremembe obrestne mere ali menjalnega tečaja, ki so za uporabnike plačilnih storitev ugodnejše, se lahko uveljavijo brez obvestila.

3. Spremembe obrestnih mer ali menjalnih tečajev, ki se uporabljajo za plačilne transakcije, se izvedejo in izračunajo na nevtralen način, in sicer tako, da ni razlikovanja med uporabniki plačilnih storitev.

Člen 55

Odpoved

1. Uporabnik plačilnih storitev lahko kadar koli odpove okvirno pogodbo, razen če sta se pogodbeni stranki dogovorili o odpovednem roku. Odpovedni rok ne sme biti daljši od enega meseca.

2. Odpoved okvirne pogodbe je za uporabnika plačilnih storitev brezplačna, razen če je pogodba veljavna manj kot šest mesecev. Nadomestila, če obstajajo, ki se zaračunajo zaradi odpovedi okvirne pogodbe, so razumna in sorazmerna z dejanskimi stroški.

3. Če je tako dogovorjeno v okvirni pogodbi, lahko ponudnik plačilnih storitev odpove okvirno pogodbo, sklenjeno za nedoločen čas, z vsaj dvomesečnim odpovednim rokom na enak način, kakor je določen v členu 51(1).

4. Redno zaračunana nadomestila za plačilne storitve plača uporabnik plačilnih storitev le v sorazmernem deležu do odpovedi pogodbe. Če se taka nadomestila plačajo vnaprej, se sorazmerni delež povrne.

5. Določbe tega člena ne posegajo v zakone in predpise držav članic, ki urejajo pravico pogodbenih strank, da okvirno pogodbo razglasijo za neizvršljivo ali nično.

6. Države članice lahko za uporabnike plačilnih storitev zagotovijo ugodnejše določbe.

Člen 56

Informacije pred izvršitvijo posamezne plačilne transakcije

V primeru posamezne plačilne transakcije na podlagi okvirne pogodbe, ki jo je odredil plačnik, ponudnik plačilnih storitev na zahtevo plačnika za zadevno plačilno transakcijo zagotovi vse naslednje jasne informacije o:

- (a) najdaljšem roku izvršitve;
- (b) nadomestilih, ki se zaračunajo plačniku;
- (c) kadar je ustrezno, razčlenitvi zneskov morebitnih nadomestil.

Člen 57

Informacije za plačnika o posameznih plačilnih transakcijah

1. Potem ko se plačnikov račun obremeni za znesek posamezne plačilne transakcije, ali, če plačnik ne uporablja plačilnega računa, po prejemu plačilnega naloga, plačniku njegov ponudnik plačilnih storitev brez odlašanja zagotovi vse naslednje informacije na enak način, kakor je določen v členu 51(1):

- (a) sklic, ki plačniku omogoča identifikacijo vsake plačilne transakcije, in po potrebi informacije o prejemniku plačila;
- (b) znesek plačilne transakcije v valuti, v kateri se obremeni plačnikov račun, ali v valuti, uporabljeni v plačilnem nalogu;
- (c) znesek morebitnih nadomestil, zaračunanih za plačilne transakcije in, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov takih nadomestil ali obresti, ki jih plača plačnik;
- (d) kadar je ustrezno, menjalni tečaj, ki ga je pri plačilni transakciji uporabil plačnikov ponudnik plačilnih storitev, ter znesek plačilne transakcije po tej pretvorbi valute;
- (e) datum valute obremenitve računa ali datum prejema plačilnega naloga.

2. Okvirna pogodba vsebuje pogoj, da plačnik lahko zahteva, da se informacije iz odstavka 1 zagotavljajo ali dajejo na voljo redno vsaj enkrat na mesec, brezplačno in na dogovorjen način, ki plačniku omogoča shranjevanje in reproduciranje nespremenjenih informacij.

3. Vendar lahko države članice od ponudnikov plačilnih storitev zahtevajo, da brezplačno, vsaj enkrat na mesec, zagotovijo informacije na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov.

Člen 58

Informacije za prejemnika plačila o posameznih plačilnih transakcijah

1. Po izvršitvi posamezne plačilne transakcije ponudnik plačilnih storitev prejemniku plačila brez odlašanja na enak način, kakor je določen v členu 51(1), zagotovi vse naslednje informacije:

- (a) sklic, ki prejemniku plačila omogoča identifikacijo plačilne transakcije in plačnika, ter vse informacije, prenesene s plačilno transakcijo;
- (b) znesek plačilne transakcije v valuti, v kateri se knjižijo transakcije v dobro na plačilnem računu prejemnika plačila;
- (c) znesek morebitnih nadomestil, zaračunanih za plačilno transakcijo, in, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov takih nadomestil ali obresti, ki jih plača prejemnik plačila;
- (d) kadar je ustrezno, menjalni tečaj, ki ga je pri plačilni transakciji uporabil ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila, ter znesek plačilne transakcije pred to pretvorbo valute;
- (e) datum valute knjiženja v dobro.

2. Okvirna pogodba lahko vsebuje pogoj, da se informacije iz odstavka 1 zagotavljajo ali dajejo na voljo redno vsaj enkrat na mesec in na dogovorjen način, ki prejemniku plačila omogoča shranjevanje in reproduciranje nespremenjenih informacij.

3. Vendar lahko države članice od ponudnikov plačilnih storitev zahtevajo, da brezplačno, vsaj enkrat na mesec, zagotovijo informacije na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov.

POGLAVJE 4

Skupne določbe

Člen 59

Valuta in pretvorba valute

1. Plačila se opravijo v valuti, o kateri se dogovorita obe pogodbeni stranki.
2. Kadar se storitev pretvorbe valute ponudi pred odreditvijo plačilne transakcije in kadar je storitev pretvorbe valute ponujena na bankomatu, prodajnem mestu ali jo ponudi prejemnik plačila, pogodbeni stranka, ki ponuja storitev pretvorbe valute plačniku, razkrije plačniku vsa nadomestila, ki jih bo zaračunala, ter menjalni tečaj, ki bo uporabljen za pretvorbo plačilne transakcije.

Plačnik na tej podlagi soglaša s storitvijo pretvorbe valut.

Člen 60

Informacije o dodatnih nadomestilih ali znižanjih

1. Kadar prejemnik plačila za uporabo določenega plačilnega instrumenta zahteva plačilo nadomestila ali ponuja znižanje, prejemnik plačila plačnika o tem obvesti pred odreditvijo plačilne transakcije.
2. Kadar ponudnik plačilnih storitev ali druga stranka, udeležena pri transakciji, za uporabo določenega plačilnega instrumenta zahteva plačilo nadomestila, ponudnik plačilnih storitev uporabnika plačilnih storitev o tem obvesti pred odreditvijo plačilne transakcije.
3. Plačnik mora plačati le nadomestila iz odstavkov 1 in 2, če je bil njihov celotni znesek znan pred odreditvijo plačilne transakcije.

NASLOV IV

PRAVICE IN OBVEZNOSTI V ZVEZI Z OPRAVLJANJEM IN UPORABO PLAČILNIH STORITEV

POGLAVJE 1

Skupne določbe

Člen 61

Področje uporabe

1. Kadar uporabnik plačilnih storitev ni potrošnik, se uporabnik in ponudnik plačilnih storitev lahko dogovorita, da se člen 62(1), člen 64(3) ter členi 72, 74, 76, 77, 80 in 89 ne uporabljajo v celoti ali delno. Uporabnik in ponudnik plačilnih storitev se lahko dogovorita tudi o drugačnem roku, kakor je določen v členu 71.
2. Države članice lahko določijo, da se člen 102 ne uporablja, kadar uporabnik plačilne storitve ni potrošnik.
3. Države članice lahko določijo, da se določbe iz tega naslova za mikropodjetja uporabljajo na enak način kot za potrošnike.
4. Ta direktiva ne posega v Direktivo 2008/48/ES, drugo ustrezno pravo Unije ali nacionalne ukrepe o pogojih za odobritev posojil potrošnikom, ki s to direktivo niso harmonizirani, a so skladni s pravom Unije.

Člen 62

Nadomestila, ki se uporabljajo

1. Ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev ne sme zaračunati nadomestila za izpolnjevanje svojih obveznosti glede informiranja ali izvajanja korektivnih in preventivnih ukrepov iz tega naslova, razen če je v členu 79(1), členu 80(5) in členu 88(2) drugače določeno. O teh nadomestilih, ki morajo biti primerna in v skladu z dejanskimi stroški ponudnika plačilnih storitev, se dogovorita uporabnik in ponudnik plačilnih storitev.

2. Države članice zahtevajo, da za plačilne transakcije, ki se opravljajo v Uniji, kadar se ponudnik plačilnih storitev plačnika in ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila nahajata v Uniji ali če se edini ponudnik plačilnih storitev v plačilni transakciji nahaja v Uniji, prejemnik plačila plača nadomestila, ki jih zaračuna njegov ponudnik plačilnih storitev, plačnik pa plača nadomestila, ki jih zaračuna njegov ponudnik plačilnih storitev.

3. Ponudnik plačilnih storitev prejemniku plačila ne sme preprečiti, da od plačnika zahteva plačilo nadomestila ali da mu ponudi znižanje ali drugo spodbudo za uporabo določenega plačilnega instrumenta. Zaračunana nadomestila ne smejo preseči neposrednih stroškov, ki jih ima prejemnik plačila zaradi uporabe določenega plačilnega instrumenta.

4. Države članice v vsakem primeru zagotovijo, da prejemnik plačila ne zahteva nadomestil za uporabo plačilnih instrumentov, za katere poglavje II Uredbe (EU) 2015/751 določa uporabo medbančnih provizij, in za tiste plačilne storitve, za katere se uporablja Uredba (EU) št. 260/2012.

5. Države članice lahko zaradi potrebe po spodbujanju konkurenčnosti in uporabe učinkovitih plačilnih instrumentov prepovedo ali omejijo pravico prejemnika plačila do zaračunavanja.

Člen 63

Odstopanje za instrumente za plačila majhnih vrednosti in elektronski denar

1. V primeru plačilnih instrumentov, ki v skladu z okvirno pogodbo zadevajo samo posamezne plačilne transakcije v vrednosti do največ 30 EUR, ali instrumentov, ki imajo bodisi omejitev porabe na 150 EUR bodisi shranjena sredstva, katerih znesek v nobenem trenutku ne presega 150 EUR, se ponudniki plačilnih storitev z uporabniki plačilnih storitev lahko dogovorijo:

- (a) da se točka (b) člena 69(1), točke (c) in (d) člena 70(1) ter člen 74(2) ne uporabljajo, če plačilnega instrumenta ni mogoče blokirati ali preprečiti njegove nadaljnje uporabe;
- (b) da se člena 72 in 73 ter člen 74(1) in (3) ne uporabljajo, če se plačilni instrument uporablja anonimno oziroma ponudnik plačilne storitve iz drugih razlogov, značilnih za plačilni instrument, ne more dokazati, da je bila plačilna transakcija odobrena;
- (c) da z odstopanjem od člena 79(1) ponudniku plačilnih storitev ni treba obvestiti uporabnika plačilnih storitev o zavrnitvi plačilnega naloga, če neizvršitev izhaja iz okoliščin posameznega primera;
- (d) da z odstopanjem od člena 80 plačnik ne more preklicati plačilnega naloga, potem ko ga je že posredoval oziroma dal soglasje, da se plačilna transakcija izvrši v korist prejemnika plačila;
- (e) da se z odstopanjem od členov 83 in 84 uporabljajo drugačni roki za izvršitev.

2. Za nacionalne plačilne transakcije lahko države članice ali njihovi pristojni organi znižajo ali podvojijo zneske iz odstavka 1. Za predplačniške instrumente jih lahko zvišajo do 500 EUR.

3. Člena 73 in 74 te direktive se uporabljata tudi za elektronski denar, kakor je opredeljen v točki 2 člena 2 Direktive 2009/110/ES, razen če plačnikov ponudnik plačilnih storitev ne more blokirati plačilnega računa, na katerem je shranjen elektronski denar, ali plačilnega instrumenta. Države članice lahko to odstopanje omejijo na plačilne račune, na katerih je shranjen elektronski denar, ali na plačilne instrumente določene vrednosti.

POGLAVJE 2

Odobritev plačilnih transakcij

Člen 64

Soglasje in umik soglasja

1. Države članice zagotovijo, da se plačilna transakcija šteje za odobreno le, če je plačnik dal soglasje za njeno izvršitev. Plačnik lahko odobri plačilno transakcijo pred izvršitvijo plačilne transakcije ali – če se tako dogovorita plačnik in ponudnik plačilnih storitev – po izvršitvi plačilne transakcije.

2. Soglasje za izvršitev plačilne transakcije ali sklopa plačilnih transakcij je dano v obliki, ki je dogovorjena med plačnikom in ponudnikom plačilnih storitev. Soglasje za izvršitev plačilne transakcije se lahko da tudi prek prejemnika plačila ali ponudnika storitev odreditve plačil.

Če soglasja ni, se šteje, da plačilna transakcija ni bila odobrena.

3. Plačnik lahko soglasje kadar koli prekliče, vendar ne kasneje od trenutka nepreklicnosti v skladu s členom 80. Prekliče se lahko tudi soglasje za izvršitev sklopa plačilnih transakcij, kar pomeni, da se vsaka poznejša plačilna transakcija šteje za neodobreno.

4. O postopku za dajanje soglasja se dogovorita plačnik in ustrezni ponudnik plačilnih storitev.

Člen 65

Potrditev razpoložljivosti sredstev

1. Države članice zagotovijo, da ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, na zahtevo ponudnika plačilnih storitev, ki izdaja kartične plačilne instrumente, nemudoma potrdi, ali je na plačilnem računu plačnika razpoložljiv znesek, potreben za izvršitev kartične plačilne transakcije, pod pogojem, da so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

(a) plačilni račun plačnika je dostopen prek spleta, ko je vložen zahtevek;

(b) plačnik je ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun, dal izrecno soglasje, da se odzove na zahtevo določenega ponudnika plačilnih storitev, potrdi, da je na plačilnem računu plačnika razpoložljiv znesek, ki ustreza določeni kartični plačilni transakciji;

(c) soglasje iz točke (b) je bilo dano, preden je vložen prvi zahtevek za potrditev.

2. Ponudnik plačilnih storitev lahko zahteva potrdilo iz odstavka 1, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

(a) plačnik je ponudniku plačilnih storitev dal izrecno soglasje, da zahteva potrdilo iz odstavka 1;

(b) plačnik je za zadevni znesek odredil kartično plačilno transakcijo in pri tem uporabil kartični plačilni instrument, ki ga je izdal ponudnik plačilnih storitev;

(c) pred vsakim zahtevkom za potrditev ponudnik plačilnih storitev dokaže svojo istovetnost pri ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun, in v skladu s točko (d) člena 98(1) na varen način komunicira s ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun.

3. V skladu z Direktivo 95/46/ES je potrdilo iz odstavka 1 le v obliki preprostega odgovora „da“ ali „ne“ in ne v obliki bilance stanja računa. Ta odgovor se ne sme hraniti ali uporabljati za druge namene kot za namene izvršitve kartične plačilne transakcije.

4. Potrdilo iz odstavka 1 ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun, ne sme omogočiti, da blokira sredstva na plačilnem računu plačnika.

5. Plačnik lahko od ponudnika plačilnih storitev, ki vodi račun, zahteva, naj mu sporoči istovetnost ponudnika plačilnih storitev in njegov odgovor.

6. Ta člen se ne uporablja za plačilne transakcije, odrejene prek kartičnih plačilnih instrumentov, na katerih je shranjen elektronski denar, kakor je opredeljen v točki 2 člena 2 Direktive 2009/110/ES.

Člen 66

Pravila o dostopu do plačilnega računa pri storitvah odreditve plačil

1. Države članice zagotovijo, da ima plačnik pravico, da prek ponudnika storitev odreditve plačil pridobi plačilne storitve iz točke (7) Priloge I. Pravica do uporabe storitev ponudnika storitev odreditve plačil se ne uporablja, če plačilni račun ni dostopen prek spleta.

2. Ko da plačnik izrecno soglasje za izvršitev plačila v skladu s členom 64, ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, izvede dejavnosti iz odstavka 4 tega člena, da zagotovi plačnikovo pravico do uporabe storitve odreditve plačila.

3. Ponudnik storitev odreditve plačil:

(a) nikoli ne zadržuje sredstev plačnika, povezanih z opravljanjem storitev odreditve plačil;

(b) zagotovi, da osebni varnostni elementi uporabnika plačilnih storitev niso dostopni drugim pogodbenim strankam, razen uporabniku in izdajatelju osebnih varnostnih elementov, in da jih ponudnik storitev odreditve plačil posreduje prek varnih in učinkovitih kanalov;

(c) zagotovi, da se vse druge informacije o uporabniku plačilnih storitev, pridobljene pri opravljanju storitev odreditve plačil, zagotovijo le plačniku in le z izrecnim soglasjem uporabnika plačilnih storitev;

(d) vsakokrat, ko se odredi plačilo, dokaže svojo istovetnost pri ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika, in v skladu s točko (d) člena 98(1) na varen način komunicira s ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun, ter s plačnikom in prejemnikom plačila;

(e) ne hrani občutljivih plačilnih podatkov uporabnika plačilnih storitev;

(f) od uporabnika plačilnih storitev ne zahteva nobenih drugih podatkov razen podatkov, ki so potrebni za opravljanje storitve odreditve plačila;

(g) podatkov ne uporablja, ne dostopa do njih in jih ne hrani za druge namene kot za namene opravljanja storitve odreditve plačila, ki jo plačnik izrecno zahteva;

(h) ne spremeni zneska, prejemnika plačila ali kakršnega koli drugega elementa transakcije.

4. Ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun:

(a) varno komunicira s ponudniki storitev odreditve plačil v skladu s točko (d) člena 98(1);

- (b) takoj po prejemu plačilnega naloga od ponudnika storitev odreditve plačil slednjemu zagotovi ali mu da na voljo vse informacije o odreditvi plačilne transakcije in vse informacije, ki so mu dostopne glede izvršitve plačilne transakcije;
 - (c) obravnava plačilne naloge, posredovane prek storitev ponudnika storitev odreditve plačil, enako kot plačilne naloge, ki jih prejme neposredno od plačnika, razen če je drugačna obravnava potrebna iz objektivnih razlogov, zlasti povezanih z roki in prednostno obravnavo ali stroški teh nalogov.
5. Opravljanje storitev odreditve plačil ni pogojeno z obstojem pogodbenega razmerja med ponudniki storitev odreditve plačil in ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, v ta namen.

Člen 67

Pravila o dostopu do informacij o plačilnih računih pri storitvah zagotavljanja informacij o računih in uporabi teh informacij

1. Države članice zagotovijo, da ima uporabnik plačilnih storitev pravico uporabljati storitve, ki omogočajo dostop do informacij o računih iz točke (8) Priloge I. Ta pravica se ne uporablja, kadar plačilni račun ni dostopen prek spleta.
2. Ponudnik storitev zagotavljanja informacij o računih:
 - (a) opravlja storitve samo na podlagi izrecnega soglasja uporabnika plačilnih storitev;
 - (b) zagotovi, da osebni varnostni elementi uporabnika plačilnih storitev niso dostopni drugim pogodbenim strankam, razen uporabniku in izdajatelju osebnih elementov, in da jih ponudnik storitev zagotavljanja informacij o računih posreduje prek varnih in učinkovitih kanalov;
 - (c) ob vsaki komunikaciji dokaže svojo istovetnost pri ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun uporabnika plačilnih storitev, in v skladu s točko (d) člena 98(1) na varen način komunicira s ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun, ter z uporabnikom plačilnih storitev;
 - (d) dostopa samo do informacij določenih plačilnih računov in s tem povezanih plačilnih transakcij;
 - (e) ne zahteva občutljivih plačilnih podatkov, povezanih s plačilnimi računi;
 - (f) podatkov ne uporablja, ne dostopa do njih ali jih ne hrani za druge namene kot za namene opravljanja storitve zagotavljanja informacij o računih, ki jo uporabnik plačilnih storitev izrecno zahteva v skladu s predpisi o varstvu podatkov.
3. Ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, v zvezi s plačilnimi računi:
 - (a) varno komunicira s ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih v skladu s točko (d) člena 98(1); in
 - (b) obravnava zahteve po podatkih, posredovane v okviru storitev ponudnika storitev zagotavljanja informacij o računih, na nediskriminatoren način, razen če je drugačna obravnava potrebna iz objektivnih razlogov.
4. Opravljanje storitev zagotavljanja informacij o računih ni pogojeno z obstojem pogodbenega razmerja med ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih in ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, v ta namen.

Člen 68

Omejitve uporabe plačilnega instrumenta in dostopa do plačilnih računov s strani ponudnikov plačilnih storitev

1. Kadar se za dajanje soglasja uporablja določen plačilni instrument, se plačnik in njegov ponudnik plačilnih storitev lahko dogovorita o omejitvah porabe za plačilne transakcije, izvršene prek navedenega plačilnega instrumenta.
2. Če je tako dogovorjeno v okvirni pogodbi, si lahko ponudnik plačilnih storitev pridrži pravico, da blokira plačilni instrument iz objektivno utemeljenih razlogov, povezanih z varnostjo plačilnega instrumenta, zaradi suma, da gre za neodobreno ali goljufivo uporabo plačilnega instrumenta, ali zaradi znatno povečanega tveganja, da plačnik ne bo mogel izpolniti svoje obveznosti plačila v primeru plačilnega instrumenta z uporabo kreditne linije.
3. V tem primeru mora ponudnik plačilnih storitev o blokadi plačilnega instrumenta in o razlogih zanj na dogovorjeni način obvestiti plačnika, če je mogoče, preden je plačilni instrument blokirani, sicer pa najpozneje takoj po blokadi, razen če je posredovanje te informacije v nasprotju z objektivno utemeljenimi varnostnimi razlogi ali prepovedano z drugim zadevnim pravom Unije ali nacionalnim pravom.
4. Ponudnik plačilnih storitev ponovno omogoči uporabo plačilnega instrumenta ali ga nadomesti z novim plačilnim instrumentom, ko razlogi za blokado prenehajo.
5. Ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, lahko ponudniku storitev zagotavljanja informacij o računih ali ponudniku storitev odreditve plačil zavrne dostop do plačilnega računa iz objektivno utemeljenih in ustrezno dokazanih razlogov, povezanih z neodobrenim ali goljufivim dostopom do plačilnega računa s strani ponudnika storitev zagotavljanja informacij o računih ali ponudnika storitev odreditve plačil, vključno z neodobreno ali goljufivo odreditvijo plačilne transakcije. V tem primeru mora ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, o zavrnitvi dostopa do plačilnega računa in o razlogih zanj na dogovorjeni način obvestiti plačnika. Plačnik se obvesti, kadar je mogoče, preden je dostop zavrnjen, sicer pa najpozneje takoj po zavrnitvi dostopa, razen če je posredovanje te informacije v nasprotju z objektivno utemeljenimi varnostnimi razlogi ali prepovedano z drugim zadevnim pravom Unije ali nacionalnim pravom.

Ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, omogoči dostop do plačilnega računa, ko razlogi za zavrnitev dostopa prenehajo.

6. V primerih iz odstavka 5 ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, o incidentu, povezanem s ponudnikom storitev zagotavljanja informacij o računih ali ponudnikom storitev odreditve plačil, nemudoma obvesti pristojni organ. Informacije vključujejo ustrezne podrobnosti primera in razloge za ukrepanje. Pristojni organ oceni primer in po potrebi sprejme primerne ukrepe.

Člen 69

Obveznosti uporabnika plačilnih storitev v zvezi s plačilnimi instrumenti in osebnimi varnostnimi elementi

1. Uporabnik plačilnih storitev, ki ima pravico uporabljati plačilni instrument:
 - (a) uporablja plačilni instrument v skladu s pogoji, ki urejajo izdajo in uporabo plačilnega instrumenta, ki morajo biti objektivni, nediskriminatorni in sorazmerni;
 - (b) brez nepotrebnega odlašanja obvesti ponudnika plačilnih storitev ali subjekt, ki ga določi slednji, če ugotovi, da je bil plačilni instrument izgubljen, ukraden, zlorabljen ali uporabljen brez dovoljenja.
2. Za namene točke (a) odstavka 1 uporabnik plačilnih storitev, zlasti takoj po prejemu plačilnega instrumenta, sprejme vse razumne ukrepe, da zavaruje osebne varnostne elemente.

*Člen 70***Obveznosti ponudnika plačilnih storitev v zvezi s plačilnimi instrumenti**

1. Ponudnik plačilnih storitev, ki izdaja plačilne instrumente:
 - (a) zagotovi, da osebni varnostni elementi niso dostopni drugim pogodbenim strankam, razen uporabniku plačilnih storitev, ki ima pravico uporabljati plačilni instrument, brez poseganja v obveznosti uporabnika plačilnih storitev iz člena 69;
 - (b) brez izrecne zahteve uporabnika temu ne pošlje plačilnega instrumenta, razen kadar se že izdan plačilni instrument nadomešča z novim;
 - (c) zagotovi, da so vedno na voljo primerna sredstva, ki uporabniku plačilnih storitev omogočajo, da pošlje obvestilo na podlagi točke (b) člena 69(1) ali zaprosi za odpravo blokade plačilnega instrumenta v skladu s členom 68(4); ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev na zahtevo zagotavlja sredstva, s katerimi lahko še 18 mesecev po obvestilu dokaže, da je uporabnik plačilnih storitev poslal tako obvestilo;
 - (d) uporabniku plačilnih storitev zagotovi možnost, da brezplačno pošlje obvestilo v skladu s točko (b) člena 69(1) in da zaračuna, če sploh, samo stroške nadomestitve, neposredno povezane s plačilnim instrumentom;
 - (e) prepreči vsakršno uporabo plačilnega instrumenta, potem ko je bilo poslano obvestilo v skladu s točko (b) člena 69(1).
2. Ponudnik plačilnih storitev nosi tveganje, povezano s pošiljanjem plačilnega instrumenta ali kakršnih koli osebnih varnostnih elementov povezanih z instrumentom uporabniku plačilnih storitev.

*Člen 71***Obveščanje o neodobrenih ali nepravilno izvršenih plačilnih transakcijah in njihov popravek**

1. Ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev zagotovi popravek neodobrene ali nepravilno izvršene plačilne transakcije samo, če ta ponudnika plačilnih storitev obvesti takoj, ko ugotovi, da je prišlo do takšnih transakcij, ki so vzrok za terjatev, tudi terjatev v skladu s členom 89, in najpozneje 13 mesecev po datumu obremenitve.

Roki za obveščanje iz prvega pododstavka se ne uporabijo, kadar ponudnik plačilnih storitev informacij o tej plačilni transakciji ni posredoval ali jih ni dal na voljo v skladu z naslovom III.

2. Kadar je vključen ponudnik storitev odreditve plačil, uporabniku plačilnih storitev popravek zagotovi ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, v skladu z odstavkom 1 tega člena in brez poseganja v člen 73(2) in člen 89(1).

*Člen 72***Breme dokazovanja pristnosti in izvršitve plačilne transakcije**

1. Države članice zahtevajo, da mora v primeru, kadar uporabnik plačilne storitve trdi, da ni odobril izvršene plačilne transakcije ali da plačilna transakcija ni bila izvršena pravilno, ponudnik plačilnih storitev dokazati, da je bila opravljena avtentikacija plačilne transakcije, da je bila plačilna transakcija pravilno evidentirana in knjižena ter da na njeno izvršitev ni vplivala nikakršna tehnična okvara ali druga pomanjkljivost storitve, ki jo je opravil ponudnik plačilnih storitev.

Če je plačilna transakcija odrejena prek ponudnika storitev odreditve plačil, mora ponudnik storitve odreditve plačil v okviru svojih pristojnosti dokazati, da je bila opravljena avtentikacija plačilne transakcije, da je bila plačilna transakcija pravilno evidentirana ter da na njeno izvršitev ni vplivala nikakršna tehnična okvara ali druga pomanjkljivost, povezana s plačilno storitvijo, ki jo opravlja.

2. Kadar uporabnik plačilne storitve trdi, da ni odobril izvršene plačilne transakcije, zgolj uporaba plačilnega instrumenta, ki jo evidentira ponudnik plačilnih storitev, vključno s ponudnikom storitev odreditve plačil, če je ustrezno, ni nujno zadosten dokaz, da je plačnik odobril plačilno transakcijo ali da je goljufal ali da naklepno ali iz hude malomarnosti ni izpolnil ene ali več obveznosti iz člena 69. Ponudnik plačilnih storitev, vključno, kadar je ustrezno, s ponudnikom storitev odreditve plačil priskrbi dokaze, da je uporabnik plačilne storitve goljufal ali ravnal hudo malomarno.

Člen 73

Odgovornost ponudnika plačilnih storitev za neodobrene plačilne transakcije

1. Države članice zagotovijo da, brez poseganja v člen 71, v primeru neodobrene plačilne transakcije plačnikov ponudnik plačilnih storitev plačniku nemudoma povrne znesek neodobrene plačilne transakcije, v vsakem primeru pa najpozneje do konca naslednjega delovnega dne, potem ko je transakcijo opazil oziroma je bil o njej obveščen, razen kadar plačnikov ponudnik plačilnih storitev utemeljeno sumi, da gre za goljufijo, in o razlogih za sum pisno obvesti zadevni nacionalni organ. Plačnikov ponudnik plačilnih storitev, kadar je ustrezno, na obremenjenem plačilnem računu vzpostavi takšno stanje, kakršno bi bilo, če neodobrena plačilna transakcija ne bi bila izvršena. Tako je zagotovljeno tudi, da datum valute knjiženja v dobro na plačilnem računu plačnika ni poznejši od datuma, ko je bil znesek knjižen v breme.

2. Kadar plačilno transakcijo odredi ponudnik storitev odreditve plačil, ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, nemudoma povrne znesek neodobrene plačilne transakcije, v vsakem primeru pa najpozneje do konca naslednjega delovnega dne, in, če je ustrezno, na obremenjenem plačilnem računu vzpostavi takšno stanje, kakršno bi bilo, če neodobrena plačilna transakcija ne bi bila izvršena.

Če je ponudnik storitev odreditve plačil odgovoren za neodobreno plačilno transakcijo, ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun, na njegovo zahtevo nemudoma zagotovi nadomestilo za kakršno koli nastalo izgubo ali plačane zneske, ki jih je ta imel s povračilom plačniku, vključno z zneskom neodobrene plačilne transakcije. V skladu s členom 72(1) mora ponudnik storitev odreditve plačil v okviru svojih pristojnosti dokazati, da je bila opravljena avtentikacija plačilne transakcije, da je bila plačilna transakcija pravilno evidentirana ter da na njeno izvršitev ni vplivala nobena tehnična okvara ali druga pomanjkljivost, povezana s plačilno storitvijo, ki jo opravlja.

3. Če je primerno, se lahko v skladu s pravom, ki se uporablja za pogodbo, sklenjeno med plačnikom in ponudnikom plačilnih storitev, ali pogodbo, sklenjeno med plačnikom in ponudnikom storitev odreditve plačil, določi dodatno finančno nadomestilo.

Člen 74

Odgovornost plačnika za neodobrene plačilne transakcije

1. Z odstopanjem od člena 73 je plačnik lahko obvezan, da krije izgubo v zvezi s kakršno koli neodobreno plačilno transakcijo, ki je posledica uporabe izgubljenega ali ukradenega plačilnega instrumenta ali zlorabe plačilnega instrumenta, v višini do največ 50 EUR.

Prvi pododstavek se ne uporablja, če:

- (a) izgube, kraje ali zlorabe plačilnega instrumenta ni bilo mogoče odkriti pred izvedbo plačila, razen če je plačnik sam ravnal goljufivo; ali
- (b) izguba je posledica dejanj ali neukrepanja zaposlenih, zastopnikov ali podružnic ponudnika plačilnih storitev ali zunanjih izvajalcev.

Plačnik krije vse izgube v zvezi z neodobrenimi plačilnimi transakcijami, če nastanejo, ker je plačnik ravnal goljufivo ali ker naklepno ali iz hude malomarnosti ni izpolnil ene ali več obveznosti iz člena 69. V takih primerih se najvišji znesek iz prvega pododstavka ne uporablja.

Kadar plačnik ni goljufal in ni naklepno opustil svojih obveznosti iz člena 69, lahko države članice zmanjšajo odgovornost iz tega odstavka, zlasti ob upoštevanju značilnosti osebnih varnostnih elementov in posebnih okoliščin, v katerih je bil plačilni instrument izgubljen, ukraden ali zlorabljen.

2. Kadar plačnikov ponudnik plačilnih storitev ne zahteva močne avtentikacije strank, plačnik nosi finančne posledice, če je plačnik ravnal goljufivo. Če prejemnik plačila ali njegov ponudnik plačilnih storitev zavrne močno avtentikacijo strank, povrne finančno škodo, povzročeno plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev.

3. Plačnik ne nosi nobenih finančnih posledic uporabe izgubljenega, ukradenega ali zlorabljenega plačilnega instrumenta po obvestilu v skladu s točko (b) člena 69(1), razen če je plačnik ravnal goljufivo.

Če ponudnik plačilnih storitev ne zagotovi ustreznih sredstev za obvestitev o izgubljenem, ukradenem ali zlorabljenem plačilnem instrumentu ob vsakem času, kakor se zahteva v skladu s točko (c) člena 70(1), plačnik ni odgovoren za finančne posledice, ki izhajajo iz uporabe navedenega plačilnega instrumenta, razen če je plačnik ravnal goljufivo.

Člen 75

Plačilne transakcije, pri katerih znesek transakcije ni vnaprej znan

1. Kadar prejemnik plačila odredi plačilno transakcijo ali je ta odrejena prek njega v okviru kartične plačilne transakcije in njen točen znesek ni znan, v trenutku ko plačnik da soglasje za izvršitev plačilne transakcije, lahko ponudnik plačilnih storitev plačnika blokira sredstva na plačnikovem plačilnem računu samo, če je plačnik dal soglasje za točen znesek sredstev, ki jih je treba blokirati.

2. Ko ponudnik plačilnih storitev plačnika prejme informacijo o točnem znesku plačilne transakcije, najpozneje pa takoj ko prejme plačilni nalog, brez odlašanja sprostí sredstva, blokirana na plačnikovem plačilnem računu iz odstavka 1.

Člen 76

Povračila plačilnih transakcij, ki jih je odredil prejemnik plačila ali so bile odrejene prek njega

1. Države članice zagotovijo, da ima plačnik pravico, da mu njegov ponudnik plačilnih storitev povrne odobreno plačilno transakcijo, ki jo je odredil prejemnik plačila ali je bila odrejena prek njega in je bila že izvršena, če sta izpolnjena naslednja pogoja:

(a) ob odobritvi ni bil naveden točen znesek plačilne transakcije;

(b) znesek plačilne transakcije presega znesek, ki bi ga lahko plačnik upravičeno pričakoval ob upoštevanju zneskov preteklih plačilnih transakcij, pogojev v okvirni pogodbi in drugih zadevnih okoliščin primera.

Na zahtevo ponudnika plačilnih storitev mora plačnik dokazati, da so takšni pogoji izpolnjeni.

Povračilo mora biti enako celotnemu znesku izvršene plačilne transakcije. Datum knjiženja v dobro na plačilnem računu plačnika ne sme biti poznejši od datuma, ko je bil znesek knjižen v breme.

Države članice brez poseganja v odstavek 3 zagotovijo, da ima plačnik poleg pravice iz odstavka 1 za direktne obremenitve iz člena 1 Uredbe (EU) št. 260/2012 brezpogojno pravico do povračila v roku, določenem v členu 77 te direktive.

2. Vendar pa za namene točke (b) prvega pododstavka odstavka 1 plačnik kot razloga ne more navajati menjave valut, če je bil uporabljen referenčni menjalni tečaj, dogovorjen s ponudnikom plačilnih storitev v skladu s točko (d) člena 45(1) in točko (b) člena 52(3).

3. Plačnik in ponudnik plačilnih storitev se v okvirni pogodbi lahko dogovorita, da plačnik nima pravice do povračila, kadar je:

(a) plačnik dal soglasje za izvršitev plačilne transakcije neposredno ponudniku plačilnih storitev; in,

(b) kadar je ustrezno, ponudnik plačilnih storitev ali prejemnik plačila plačniku na dogovorjen način zagotovil ali dal na voljo informacije o prihodnji plačilni transakciji vsaj štiri tedne pred dnevom zapadlosti.

4. Za direktne obremenitve v drugih valutah, ki niso euro, lahko države članice zahtevajo, da ponudniki plačilnih storitev omogočijo, da v okviru svojih shem direktnih obremenitev ponudijo ugodnejše pravice do povračila, če so te ugodnejše za plačnika.

Člen 77

Zahtevki za povračila plačilnih transakcij, ki jih je odredil prejemnik plačila ali so bile odrejene prek njega

1. Države članice zagotovijo, da lahko plačnik zahteva povračilo zneska odobrene plačilne transakcije iz člena 76, ki jo je odredil prejemnik plačila ali je bila odrejena prek njega, v roku osmih tednov od datuma obremenitve.

2. Ponudnik plačilnih storitev mora v desetih delovnih dneh, potem ko je prejel zahtevek za povračilo, povrniti celoten znesek plačilne transakcije ali pa plačniku sporočiti razloge za zavrnitev zahteve z navedbo organov, ki jim lahko plačnik preda zadevo v skladu s členi 99 do 102, če se ne strinja z navedenimi razlogi.

Pravica ponudnika plačilnih storitev iz prvega pododstavka tega odstavka, da zavrne povračilo, se ne uporablja v primeru iz četrtega pododstavka člena 76(1).

POGLAVJE 3

Izvrševanje plačilnih transakcij

Oddelek 1

Plačilni nalogi in preneseni zneski

Člen 78

Prejem plačilnega naloga

1. Države članice zagotovijo, da je trenutek prejema takrat, ko plačnikov ponudnik plačilnih storitev prejme plačilni nalog.

Plačnikovega računa se ne sme obremeniti pred prejemom plačilnega naloga. Če čas prejema ni delovni dan za plačnikovega ponudnika plačilnih storitev, se šteje, da je bil plačilni nalog prejet naslednji delovni dan. Ponudnik plačilnih storitev lahko določi časovno omejitev proti koncu delovnega dne, tako da se za vse plačilne naloge, prejete po tej omejitvi, šteje, da so bili prejeti naslednji delovni dan.

2. Če se uporabnik plačilnih storitev, ki je odredil plačilni nalog, in ponudnik plačilnih storitev dogovorita, da se izvrševanje plačilnega naloga začne na določen dan ali ob koncu določenega obdobja ali na dan, ko plačnik da na voljo sredstva ponudniku plačilnih storitev, se šteje, da je čas prejema za namene člena 83 dogovorjeni dan. Če dogovorjeni dan ni delovni dan za ponudnika plačilnih storitev, se za plačilni nalog šteje, da je bil prejet naslednji delovni dan.

Člen 79

Zavrnitev plačilnega naloga

1. Kadar ponudnik plačilnih storitev zavrne izvršitev plačilnega naloga ali odreditev plačilne transakcije, se o zavrnitvi in, če je mogoče, razlogih za zavrnitev in postopku za odpravo vseh dejanskih napak, ki so bile vzrok za zavrnitev, obvesti uporabnika plačilnih storitev, razen če je to prepovedano z drugim ustreznim pravom Unije ali nacionalnim pravom.

Ponudnik plačilnih storitev na dogovorjeni način pošlje ali da na voljo obvestilo takoj, ko je mogoče, v vsakem primeru pa v rokih, določenih v členu 83.

Okvirna pogodba lahko vključuje določbo, da lahko ponudnik plačilnih storitev zaračuna razumno nadomestilo za takšno zavrnitev, če je utemeljena iz objektivnih razlogov.

2. Kadar so izpolnjeni vsi pogoji iz okvirne pogodbe plačnika, ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika, ne sme zavrniti izvršitve odobrenega plačilnega naloga, ne glede na to, ali je plačilni nalog odredil plačnik, ponudnik storitev odreditve plačil preko plačnika ali prejemnik plačila oziroma je bil odrejen prek prejemnika plačila, razen če je to prepovedano z drugim ustreznim pravom Unije ali nacionalnim pravom.

3. Za namene členov 83 in 89 se za plačilni nalog, katerega izvršitev je bila zavrnjena, šteje, da ni bil prejet.

Člen 80

Nepreklicnost plačilnega naloga

1. Države članice zagotovijo, da uporabnik plačilnih storitev ne more preklicati plačilnega naloga, potem ko ga prejme plačnikov ponudnik plačilnih storitev, razen če je v tem členu določeno drugače.

2. Kadar plačilno transakcijo odredi ponudnik storitev odreditve plačil ali prejemnik plačila oziroma se odredi prek prejemnika plačila, plačnik ne sme preklicati plačilnega naloga, potem ko je dal soglasje ponudniku storitev odreditve plačil za odreditev plačilne transakcije ali potem ko je dal soglasje za izvršitev plačilne transakcije v korist prejemnika plačila.

3. Vendar lahko plačnik v primeru direktne obremenitve in brez poseganja v pravice do povračila prekliče plačilni nalog najpozneje do konca delovnega dne pred dogovorjenim dnevom obremenitve računa.

4. Uporabnik plačilnih storitev lahko v primeru iz člena 78(2) prekliče plačilni nalog najpozneje do konca delovnega dne pred dogovorjenim dnevom.

5. Po poteku rokov iz odstavkov 1 do 4 se plačilni nalog lahko prekliče samo, če se o tem dogovorijo uporabnik plačilnih storitev in zadevni ponudniki plačilnih storitev. V primeru iz odstavkov 2 in 3 je potrebno tudi soglasje prejemnika plačila. Če je tako dogovorjeno v okvirni pogodbi, lahko zadevni ponudnik plačilnih storitev preklic zaračuna.

Člen 81

Preneseni in prejeti zneski

1. Države članice zahtevajo, da ponudniki plačilnih storitev plačnika, ponudniki plačilnih storitev prejemnika plačila in morebitni posredniki ponudnikov plačilnih storitev prenesejo celotni znesek plačilne transakcije in od prenesenega zneska ne odtegnejo nadomestil.

2. Vendar pa se prejemnik plačila in ponudnik plačilnih storitev lahko dogovorita, da zadevni ponudnik plačilnih storitev odtegne svoja nadomestila od prenesenega zneska, preden ga knjiži v dobro prejemnika plačila. V takšnem primeru je v informacijah, zagotovljenih prejemniku plačila, celotni znesek plačilne transakcije ločen od nadomestil.

3. Če se od prenesenega zneska odtegnejo kakršna koli nadomestila, ki niso nadomestila iz odstavka 2, ponudnik plačilnih storitev plačnika zagotovi, da prejemnik plačila prejme celotni znesek plačilne transakcije, ki jo odredi plačnik. Kadar je plačilno transakcijo odredil prejemnik plačila ali je bila odrejena prek njega, ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila zagotovi, da prejemnik plačila prejme celoten znesek plačilne transakcije.

Oddelek 2

Rok izvršitve in datum valute

Člen 82

Področje uporabe

1. Ta oddelek se uporablja za:

(a) plačilne transakcije v eurih;

(b) nacionalne plačilne transakcije v valuti države članice, katere valuta ni euro;

(c) plačilne transakcije, ki vključujejo zgolj eno pretvorbo valut med eurom in valuto države članice, katere valuta ni euro, če je potrebna pretvorba valut izvedena v tej državi članici, pri čezmejnih plačilnih transakcijah pa se čezmejno plačilo izvrši v eurih.

2. Ta oddelek se uporablja za plačilne transakcije, ki niso navedene v odstavku 1, razen če je drugače dogovorjeno med uporabnikom plačilnih storitev in ponudnikom plačilnih storitev, razen člena 87, ki se za pogodbene stranke ne uporablja. Če pa se uporabnik in ponudnik plačilnih storitev dogovorita o daljšem obdobju, kot je določeno v členu 83, takšno obdobje za plačilne transakcije znotraj Unije ne sme biti daljše od štirih delovnih dni po času prejema v skladu s členom 78.

Člen 83

Plačilne transakcije na plačilni račun

1. Države članice zahtevajo, da ponudnik plačilnih storitev plačnika zagotovi, da je znesek plačilne transakcije knjižen v dobro računa ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila najpozneje do konca naslednjega delovnega dne po prejemu v skladu s členom 78. Ta rok se v primeru plačilnih transakcij, odrejenih na papirju, lahko podaljša za dodaten delovni dan.

2. Države članice zahtevajo, da ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila znesek plačilne transakcije knjiži in da na voljo na plačilnem računu prejemnika plačila, potem ko je ponudnik plačilnih storitev prejel sredstva v skladu s členom 87.

3. Države članice zahtevajo, da ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila posreduje plačilni nalog, ki ga je odredil prejemnik plačila ali je bil odrejen prek njega, plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev v rokih, o katerih sta se dogovorila prejemnik plačila in ponudnik plačilnih storitev, tako da bo na dogovorjeni dan zapadlosti mogoče izvršiti direktno obremenitev.

Člen 84

Prejemnik plačila brez plačilnega računa pri ponudniku plačilnih storitev

Kadar prejemnik plačila nima plačilnega računa pri ponudniku plačilnih storitev, mu ponudnik plačilnih storitev, ki prejme sredstva za prejemnika plačila, da sredstva na voljo v roku, določenem v členu 83.

Člen 85

Gotovinski pologi na plačilni račun

Kadar potrošnik položi gotovino na plačilni račun pri navedenem ponudniku plačilnih storitev v valuti navedenega plačilnega računa, ponudnik plačilnih storitev zagotovi, da je ta znesek na voljo in knjižen takoj po prejemu sredstev. Kadar uporabnik plačilne storitve ni potrošnik, je znesek na voljo in knjižen najpozneje naslednji delovni dan po prejemu sredstev.

Člen 86

Nacionalne plačilne transakcije

Za nacionalne plačilne transakcije lahko države članice določijo krajši najdaljši rok izvršitve od tistega, ki je določen v tem oddelku.

Člen 87

Datum valute in razpoložljivost sredstev

1. Države članice zagotovijo, da je datum valute odobritve prejemnikovega plačilnega računa v zvezi z izvršitvijo plačilne transakcije najpozneje delovni dan, ko so sredstva plačilne transakcije odobrena na računu prejemnikovega ponudnika plačilnih storitev.

2. Ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila zagotovi, da je znesek plačilne transakcije na voljo prejemniku plačila takoj potem, ko se zadevni znesek knjiži v dobro na račun ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila, kadar se pri ponudniku plačilnih storitev prejemnika plačila:

(a) ne izvede pretvorba valute ali

(b) izvede pretvorba valute med eurom in valuto države članice ali med valutama dveh držav članic.

Obveznost iz tega odstavka se uporablja tudi za plačila znotraj enega ponudnika plačilnih storitev.

3. Države članice zagotovijo, da datum valute obremenitve plačnikovega plačilnega računa v zvezi z izvršitvijo plačilne transakcije ni zgodnejši od datuma, ko se navedeni plačilni račun obremeni za znesek plačilne transakcije.

O d d e l e k 3

O d g o v o r n o s t

Člen 88

Nepravilne enolične identifikacijske oznake

1. Če je prejemnik plačila v plačilnem nalogu določen z enolično identifikacijsko oznako, se šteje, da je bil plačilni nalog pravilno izvršen prejemniku plačila v skladu z njegovo enolično identifikacijsko oznako.

2. Če je enolična identifikacijska oznaka, ki jo predloži uporabnik plačilnih storitev, nepravilna, ponudnik plačilnih storitev v skladu s členom 89 ni odgovoren za neizvršitev ali nepravilno izvršitev plačilne transakcije.

3. Plačnikov ponudnik plačilnih storitev si mora v razumnih mejah prizadevati, da bi izterjal znesek izvršene plačilne transakcije. Ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila sodeluje v teh prizadevanjih tudi tako, da plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev sporoči vse ustrezne informacije v zvezi z zbiranjem sredstev.

Če zbiranje sredstev iz prvega pododstavka ni možno, plačnikov ponudnik plačilnih storitev plačniku na pisno zahtevo sporoči vse informacije, ki so na voljo plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev in pomembne za plačnika, da lahko slednji sproži pravni postopek za izterjavo sredstev.

4. Za izterjavo lahko ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev zaračuna nadomestilo, če je tako dogovorjeno v okvirni pogodbi.

5. Če uporabnik plačilnih storitev predloži dodatne informacije poleg tistih, določenih v točki (a) člena 45(1) ali točki (b) člena 52(2), je ponudnik plačilnih storitev odgovoren samo za izvršitev plačilnih transakcij v skladu z enolično identifikacijsko oznako, ki jo predloži uporabnik plačilnih storitev.

Člen 89

Odgovornost ponudnika plačilnih storitev za neizvršitev, nepravilno izvršitev ali pozno izvršitev plačilnih transakcij

1. Kadar plačilni nalog neposredno odredi plačnik, je ponudnik plačilnih storitev plačnika brez poseganja v člen 71, člen 88(2) in (3) ter člen 93 plačniku odgovoren za pravilno izvršitev plačilne transakcije, razen če lahko dokaže plačniku in, kadar je ustrezno, ponudniku plačilnih storitev prejemnika plačila, da je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila prejel znesek plačilne transakcije v skladu s členom 83(1). V tem primeru je za pravilno izvršitev plačilne transakcije prejemniku plačila odgovoren ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila.

Kadar je plačnikov ponudnik plačilnih storitev odgovoren v skladu s prvim pododstavkom, plačniku brez nepotrebnega odlašanja povrne znesek neizvršene oziroma nepravilno izvršene plačilne transakcije in, če je ustrezno, na obremenjenem plačilnem računu vzpostavi takšno stanje, kakršno bi bilo, če nepravilno izvršena plačilna transakcija ne bi bila izvršena.

Datum valute knjiženja v dobro na plačilnem računu plačnika ne sme biti poznejši od datuma, ko je bil znesek knjižen v breme.

Kadar je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila odgovoren v skladu s prvim pododstavkom, da prejemniku plačila takoj na voljo znesek plačilne transakcije in, če je primerno, ustrezni znesek knjiži v dobro na njegov plačilni račun.

Datum valute knjiženja v dobro na plačilnem računu prejemnika plačila ne sme biti poznejši od datuma, ko bi moral biti znesek v skladu s členom 87 knjižen v primeru pravilno izvršene transakcije.

Kadar je plačilna transakcija pozno izvršena, ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila zagotovi na zahtevo plačnikovega ponudnika plačilnih storitev, ki deluje v imenu plačnika, da datum valute knjiženja v dobro na plačilnem računu prejemnika plačila ni poznejši od datuma, ko bi moral biti znesek knjižen v primeru pravilno izvršene transakcije.

V primeru neizvršene oziroma nepravilno izvršene plačilne transakcije, kadar je plačilni nalog odredil plačnik, plačnikov ponudnik plačilnih storitev ne glede na odgovornost v skladu s tem odstavkom na zahtevo nemudoma ukrepa, da bi izsledil plačilno transakcijo, plačnika pa obvesti o rezultatih njegovih prizadevanj. To je za plačnika brezplačno.

2. Kadar plačilni nalog odredi prejemnik plačila ali je odrejen prek njega, je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila brez poseganja v člen 71, člen 88(2) in (3) ter člen 93 prejemniku plačila odgovoren za pravilno posredovanje plačilnega naloga plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev v skladu s členom 83(3). Kadar je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila odgovoren v skladu s tem pododstavkom, plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev takoj ponovno posreduje zadevni plačilni nalog.

V primeru poznega posredovanja plačilnega naloga mora biti znesek knjižen na plačilnem računu prejemnika plačila najpozneje na dan, ko bi moral biti knjižen v primeru pravilno izvršene transakcije.

Poleg tega je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila brez poseganja v člen 71, člen 88(2) in (3) ter člen 93 prejemniku plačila odgovoren za obdelavo plačilne transakcije v skladu s svojimi obveznostmi iz člena 87. Kadar je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila odgovoren v skladu s tem pododstavkom, zagotovi, da je znesek plačilne transakcije na voljo prejemniku plačila takoj potem, ko je znesek knjižen v dobro na račun ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila. Znesek mora biti na plačilnem računu prejemnika plačila knjižen najpozneje na datum, ko bi moral biti knjižen v primeru pravilno izvršene transakcije.

V primeru neizvršene oziroma nepravilno izvršene plačilne transakcije, za katero ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila v skladu s prvim in drugim pododstavkom ni odgovoren, je plačniku odgovoren plačnikov ponudnik plačilnih storitev. Kadar je plačnikov ponudnik plačilnih storitev v tem smislu odgovoren, plačniku po potrebi in brez odlašanja povrne znesek neizvršene oziroma nepravilno izvršene plačilne transakcije in na obremenjenem plačilnem računu vzpostavi takšno stanje, kakršno bi bilo, če do nepravilne izvršitve ne bi prišlo. Datum valute knjiženja v dobro na plačilnem računu plačnika ne sme biti poznejši od datuma, ko je bil znesek knjižen v breme.

Za plačnikovega ponudnika plačilnih storitev obveznost iz četrtega pododstavka ne velja, kadar dokaže, da je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila prejel znesek plačilne transakcije, čeprav je bila izvršitev plačilne transakcije odložena. V tem primeru ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila znesek knjiži na plačilnem računu prejemnika plačila najpozneje na datum, ko bi moral biti knjižen v primeru pravilno izvršene transakcije.

V primeru neizvršene ali nepravilno izvršene plačilne transakcije, kadar plačilni nalog odredi prejemnik plačila ali je odrejen prek njega, ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila ne glede na odgovornost v skladu s tem odstavkom na zahtevo nemudoma ukrepa, da bi izsledil plačilno transakcijo, prejemnika plačila pa obvesti o rezultatih svojih prizadevanj. To je brezplačno za prejemnika plačila.

3. Ponudniki plačilnih storitev so poleg tega odgovorni svojim uporabnikom plačilnih storitev za vse zaračunane zneske, za katere odgovarjajo, in vse obresti, ki se zaračunajo uporabniku plačilnih storitev zaradi neizvršitve ali nepravilne, tudi pozne, izvršitve plačilne transakcije.

Člen 90

Odgovornost za neizvršitev, nepravilno izvršitev ali pozno izvršitev plačilnih transakcij pri storitvah odreditve plačil

1. Kadar plačilni nalog odredi plačnik prek ponudnika storitev odreditve plačil, ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, brez poseganja v člen 71 in člen 88(2) in (3) plačniku povrne znesek neizvršene oziroma nepravilno izvršene plačilne transakcije in, kadar je ustrezno, na obremenjenem plačilnem računu vzpostavi takšno stanje, kakršno bi bilo, če nepravilno izvršena plačilna transakcija ne bi bila izvršena.

Ponudnik storitev odreditve plačil mora dokazati, da je ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika, prejel plačilni nalog v skladu s členom 78 in da je bila v okviru njegovih pristojnosti opravljena avtentikacija plačilne transakcije, da je bila plačilna transakcija pravilno evidentirana ter da na njeno izvršitev ni vplivala nobena tehnična okvara ali druga pomanjkljivost, povezana z neizvršitvijo, nepravilno izvršitvijo ali pozno izvršitvijo transakcije.

2. Če je ponudnik storitev odreditve plačil odgovoren za neizvršitev, nepravilno izvršitev ali pozno izvršitev plačilne transakcije, ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun, na njegovo zahtevo nemudoma zagotovi nadomestilo za kakršno koli nastalo izgubo ali plačane zneske zaradi povračila plačniku.

Člen 91

Dodatna finančna nadomestila

Vsa dodatna finančna nadomestila poleg tistih, ki so predvidena v tem oddelku, se lahko določijo v skladu s pravom, ki se uporablja za pogodbo, sklenjeno med uporabnikom plačilnih storitev in ponudnikom plačilnih storitev.

Člen 92

Regresna pravica

1. Kadar je odgovornost ponudnika plačilnih storitev v skladu s členoma 73 in 89 mogoče pripisati drugemu ponudniku plačilnih storitev ali posredniku, ta ponudnik plačilnih storitev oziroma posrednik prvemu ponudniku plačilnih storitev zagotovi nadomestilo za kakršno koli nastalo izgubo ali plačane zneske v skladu s členoma 73 in 89. To vključuje nadomestila, kadar kateri izmed ponudnikov plačilnih storitev ne uporablja močne avtentikacije strank.

2. Dodatna finančna nadomestila se lahko določijo v skladu z dogovori, sklenjenimi med ponudniki plačilnih storitev in/ali posredniki, ter v skladu s pravom, ki se uporablja za dogovor, sklenjen med njimi.

Člen 93

Izjemne in nepredvidljive okoliščine

Odgovornost na podlagi poglavij 2 ali 3 ne nastane v primeru izjemnih in nepredvidljivih okoliščin, na katere stranka, ki skuša uveljavljati te okoliščine, ne more vplivati, posledice takšnih okoliščin pa bi bile kljub vsem nasprotnim prizadevanjem neizogibne, ali v primerih, ko ponudnika plačilnih storitev zavezujejo druge pravne obveznosti, ki jih ureja pravo Unije ali nacionalno pravo.

POGLAVJE 4

Varstvo podatkov

Člen 94

Varstvo podatkov

1. Države članice dovolijo obdelavo osebnih podatkov v plačilnih sistemih in pri ponudnikih plačilnih storitev, ko je to potrebno za preprečevanje, preiskavo in odkrivanje plačilnih goljufij. Obveščanje posameznikov o obdelavi osebnih podatkov in obdelava takšnih osebnih podatkov in kakršna koli druga obdelava osebnih podatkov za namene te direktive se izvaja v skladu z Direktivo 95/46/ES, nacionalnimi predpisi, ki prenašajo Direktivo 95/46/ES, in Uredbo (ES) št. 45/2001.

2. Ponudniki plačilnih storitev dostopajo le do tistih osebnih podatkov, ki so potrebni za opravljanje njihovih plačilnih storitev, ter jih obdelujejo in hranijo z izrecnim soglasjem uporabnika plačilnih storitev.

POGLAVJE 5

Operativna in varnostna tveganja ter avtentikacija

Člen 95

Obvladovanje operativnih in varnostnih tveganj

1. Države članice zagotovijo da ponudniki plačilnih storitev vzpostavijo okvir z ustreznimi ukrepi za zmanjšanje tveganj in nadzornimi mehanizmi za obvladovanje operativnih in varnostnih tveganj, povezanih s plačilnimi storitvami, ki jih opravljajo. Ponudniki plačilnih storitev kot del tega okvira vzpostavijo in vzdržujejo učinkovite postopke za obvladovanje incidentov, tudi za odkrivanje in razvrstitev večjih operativnih in varnostnih incidentov.

2. Države članice zagotovijo, da ponudniki plačilnih storitev pristojnemu organu enkrat letno ali v krajših časovnih presledkih, kot jih določi pristojni organ, predložijo posodobljeno in celovito oceno operativnih in varnostnih tveganj, povezanih s plačilnimi storitvami, ki jih opravljajo, ter oceno ustreznosti ukrepov za zmanjšanje tveganj in nadzornih mehanizmov, ki se izvajajo kot odziv na ta tveganja.

3. EBA do 13. julija 2017 v tesnem sodelovanju z ECB in po posvetovanju z vsemi zadevnimi deležniki, tudi na trgu plačilnih storitev, da bi tako upošteval vse zadevne interese, pripravi smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 o vzpostavitvi, izvajanju in spremljanju varnostnih ukrepov in po potrebi vključno s postopki certificiranja.

EBA v tesnem sodelovanju z ECB redno pregleduje smernice iz prvega pododstavka, in sicer najmanj vsaki dve leti.

4. EBA na zahtevo Komisije, če je ustrezno, pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov o merilih in pogojih za vzpostavlanje in spremljanje varnostnih ukrepov, pri čemer upošteva izkušnje, pridobljene pri uporabi smernic iz odstavka 3.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

5. EBA na področju operativnih in varnostnih tveganj, povezanih s plačilnimi storitvi, spodbuja sodelovanje, tudi izmenjavo informacij, med pristojnimi organi, ECB in, kadar je ustrezno, Agencijo Evropske unije za varnost omrežij in informacij.

Člen 96

Poročila o incidentih

1. V primeru večjega operativnega ali varnostnega incidenta, ponudniki plačilnih storitev brez nepotrebnega odlašanja obvestijo pristojni organ v matični državi članici ponudnika plačilnih storitev.

Kadar incident vpliva ali lahko vpliva na finančne interese njegovih uporabnikov plačilnih storitev, ponudnik plačilnih storitev brez nepotrebnega odlašanja obvesti svoje uporabnike plačilnih storitev o incidentu ter o vseh razpoložljivih ukrepih, ki jih lahko sprejmejo, da bi zmanjšali negativne učinke incidenta.

2. Pristojni organ v matični državi članici po prejemu obvestila iz odstavka 1 brez nepotrebnega odlašanja sporoči EBA in ECB ustrezne podrobnosti o incidentu. Ko pristojni organ oceni pomembnost incidenta za zadevne organe te države članice, te organe ustrezno obvesti.

EBA in ECB v sodelovanju s pristojnim organom matične države članice ocenita pomembnost incidenta za druge zadevne organe Unije in nacionalne organe ter jih ustrezno obvestita. ECB obvesti člane Evropskega sistema centralnih bank o zadevah, pomembnih za plačilni sistem.

Pristojni organi na podlagi obvestila, kadar je ustrezno, sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev neposredne varnosti finančnega sistema.

3. EBA do 13. januarja 2018 v tesnem sodelovanju z ECB in po posvetovanju z vsemi zadevnimi deležniki, tudi s tistimi na trgu plačilnih storitev, da bi tako upošteval vse zadevne interese, izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, ki vključujejo naslednje:

- (a) za ponudnike plačilnih storitev: razvrstitev večjih incidentov iz odstavka 1 ter vsebine, načina, vključno s standardnimi predlogami za obvestitev, in postopkov obvestitve o njih in
- (b) za pristojne organe: merila za ocenjevanje pomembnosti incidentov in podrobnosti poročil o incidentih, ki se posredujejo drugim domačim organom.

4. EBA v tesnem sodelovanju z ECB redno pregleduje smernice iz odstavka 3, in sicer najmanj vsaki dve leti.

5. EBA pri izdajanju in pregledovanju smernic iz odstavka 3 upošteva standarde in/ali specifikacije, ki jih za sektorje, v katerih se opravljajo druge dejavnosti kot plačilne storitve, pripravi in objavi Agencija Evropske unije za varnost omrežij in informacij.

6. Države članice zagotovijo, da ponudniki plačilnih storitev pristojnim organom vsaj enkrat letno predložijo statistične podatke o goljufigah, povezanih z različnimi načini plačila. Ti pristojni organi sporočijo EBA in ECB te podatke v zbirni obliki.

Člen 97

Avtentikacija

1. Države članice zagotovijo, da ponudnik plačilnih storitev opravi močno avtentikacijo stranke, kadar plačnik:
 - (a) dostopa do svojega plačilnega računa prek spleta;
 - (b) odredi elektronsko plačilno transakcijo;
 - (c) opravi kakršno koli dejavnost prek kanala na daljavo, ki lahko pomeni tveganje plačilne goljufije ali drugih zlorab.
2. V primeru odreditve elektronskih plačilnih transakcij iz točke (b) odstavka 1 države članice zagotovijo, da za elektronske plačilne transakcije na daljavo ponudniki plačilnih storitev uporabljajo močno avtentikacijo strank, ki vsebuje elemente za dinamično povezavo transakcije z določenim zneskom in določenim prejemnikom plačila.
3. V primeru iz odstavka 1 države članice zagotovijo, da imajo ponudniki plačilnih storitev na voljo ustrezne varnostne ukrepe, s katerimi zavarujejo zaupnost in celovitost osebnih varnostnih elementov uporabnikov plačilnih storitev.
4. Odstavka 2 in 3 se uporabljata tudi, kadar se plačila odredijo prek ponudnika storitev odreditve plačil. Odstavka 2 in 3 se uporabljata tudi, kadar se informacije zahtevajo prek ponudnika storitev zagotavljanja informacij o računih.
5. Države članice zagotovijo, da ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, omogoča ponudniku storitev odreditve plačil in ponudniku storitev zagotavljanja informacij o računih, da upoštevata postopke avtentikacije, ki jih je v skladu z odstavki 1 in 3 uporabniku plačilnih storitev zagotovil ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, in, kadar je vključen ponudnik storitev odreditve plačil, v skladu z odstavki 1, 2 in 3.

Člen 98

Regulativni tehnični standardi na področju avtentikacije in komunikacije

1. EBA v tesnem sodelovanju z ECB in po posvetovanju z vsemi zadevnimi deležniki, tudi s tistimi na trgu plačilnih storitev, da bi tako upošteval vse zadevne interese, v skladu s členom 10 Uredbe (EU) št. 1093/2010 pripravi osnutek regulativnih tehničnih standardov, naslovljene na ponudnike plačilnih storitev iz člena 1(1) te direktive, v katerih določi:
 - (a) zahteve za močno avtentikacijo strank iz člena 97(1) in (2);
 - (b) izjeme od uporabe člena 97(1), (2) in (3), ki temeljijo na merilih, določenih v odstavku 3 tega člena;
 - (c) zahteve, s katerimi morajo biti skladni varnostni ukrepi v skladu s členom 97(3), da se zaščitita zaupnost in celovitost osebnih varnostnih elementov uporabnika plačilnih storitev, in
 - (d) zahteve za skupne in varne odprte standarde komuniciranja za namen opredelitve, avtentikacije, obvestitve in sporočanja informacij ter za izvajanje varnostnih ukrepov med ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, ponudniki storitev odreditve plačil, ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih, plačniki in prejemniki plačil ter drugimi ponudniki plačilnih storitev.
2. EBA pripravi osnutek regulativnih tehničnih standardov iz odstavka 1 z namenom::
 - (a) zagotoviti ustrezno raven varnosti za uporabnike plačilnih storitev in ponudnike plačilnih storitev s sprejetjem učinkovitih, na tveganju temelječih zahtev;

- (b) zagotoviti varnost sredstev in osebnih podatkov uporabnikov plačilnih storitev;
- (c) zagotoviti in ohraniti pošteno konkurenco med vsemi ponudniki plačilnih storitev;
- (d) zagotoviti tehnološko nevtralnost in nevtralnost poslovnega modela;
- (e) omogočiti razvoj uporabniku prijaznih, dostopnih in inovativnih plačilnih sredstev.

3. Izjeme iz točke (b) odstavka 1 temeljijo na naslednjih merilih:

- (a) raven tveganja, povezanega s plačilno storitvijo, ki se opravlja;
- (b) znesek, ponovitev transakcije ali oboje;
- (c) plačilni kanal, ki se uporablja za izvršitev transakcije.

4. EBA do 13. januarja 2017 predloži Komisiji navedene osnutke regulativnih tehničnih standardov iz odstavka 1.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje navedenih regulativnih tehničnih standardov v skladu členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

5. EBA v skladu s členom 10 Uredbe (EU) št. 1093/2010 redno pregleduje in, če je ustrezno, posodablja regulativne tehnične standarde, da bi tako med drugim upošteval inovacije in tehnološki razvoj.

POGLAVJE 6

Postopki ARS za izvensodno reševanje sporov

Oddelek 1

Pritožbeni postopki

Člen 99

Pritožbe

1. Države članice zagotovijo, da se vzpostavijo postopki, ki uporabnikom plačilnih storitev in drugim zainteresiranim stranem, vključno z združenji potrošnikov, omogočajo vlaganje pritožb pri pristojnih organih v zvezi z domnevnimi kršitvami te direktive s strani ponudnika plačilnih storitev.
2. Po potrebi in brez poseganja v pravico, da vložijo pravno sredstvo na sodišču v skladu z nacionalnim procesnim pravom, pristojni organi v odgovoru obvestijo pritožnika o obstoju postopkov ARS, vzpostavljenih v skladu s členom 102.

Člen 100

Pristojni organi

1. Države članice imenujejo pristojne organe za zagotavljanje in spremljanje dejanskega izpolnjevanja določb te direktive. Navedeni pristojni organi sprejmejo vse ustrezne ukrepe za zagotavljanje takšnega izpolnjevanja.

Ti organi so bodisi:

- (a) pristojni organi v smislu člena 4(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010; ali

- (b) organi, ki jih priznavajo nacionalna zakonodaja ali javni organi, ki so v skladu z nacionalno zakonodajo izrecno pooblaščen za to.

Ti organi niso ponudniki plačilnih storitev, razen nacionalnih centralnih bank.

2. Organi iz odstavka 1 imajo vsa potrebna pooblastila ter ustrezna sredstva za opravljanje svojih nalog. Kadar je za zagotavljanje in spremljanje dejanskega izpolnjevanja določb te direktive pristojnih več organov, države članice zagotovijo, da ti organi tesno sodelujejo in učinkovito opravljajo svoje naloge.

3. Pristojni organi v skladu z nacionalnim pravom pooblastila izvajajo bodisi:

(a) neposredno v okviru lastne odgovornosti ali pod nadzorom sodnih organov; ali

(b) na podlagi zahtevka, naslovljenega na sodišča, ki so pristojna za izdajo potrebne odločbe, po potrebi tudi s pravnim sredstvom, če zahtevku za izdajo potrebne odločbe ni bilo ugodeno.

4. V primeru kršitev ali domnevnih kršitev določb nacionalnega prava, ki prenašajo naslova III in IV, so pristojni organi iz odstavka 1 tega člena tisti iz matične države članice ponudnika plačilnih storitev, razen za zastopnike in podružnice, ustanovljene v skladu s pravico do ustanavljanja, za katere so pristojni organi države članice gostiteljice.

5. Države članice obvestijo Komisijo o imenovanih pristojnih organih iz odstavka 1 čim prej, v vsakem primeru pa do 13. januarja 2018 Komisijo obvestijo o morebitni delitvi nalog med temi organi. O vsaki naknadni spremembi v zvezi z imenovanjem in pristojnostmi navedenih organov takoj obvestijo Komisijo.

6. EBA po posvetovanju z ECB izda smernice za pristojne organe v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 o pritožbenih postopkih, ki jih je treba upoštevati, da se zagotovi skladnost z odstavkom 1 tega člena. Navedene smernice se izdajo do 13. januarja 2018 in se redno posodablja, kadar je potrebno.

Oddelek 2

Postopki ARS in kazni

Člen 101

Reševanje sporov

1. Države članice zagotovijo, da ponudniki plačilnih storitev vzpostavijo in uporabljajo ustrezne in učinkovite postopke za reševanje pritožb za obravnavanje pritožb uporabnikov plačilnih storitev v zvezi s pravicami in obveznostmi, ki izhajajo iz naslovov III in IV te direktive in spremljajo izpolnjevanje te zahteve.

Ti postopki se uporabljajo v vsaki državi članici, v kateri ponudnik plačilnih storitev ponuja plačilne storitve, in so razpoložljivi v uradnem jeziku ali v enem od uradnih jezikov zadevne države članice ali v drugem jeziku, če se o tem dogovorita ponudnik in uporabnik plačilnih storitev.

2. Države članice od ponudnika plačilnih storitev zahtevajo, naj si čim bolj prizadeva, da bi na papirju ali, če se o tem dogovorita ponudnik in uporabnik plačilnih storitev, na drugem trajnem nosilcu podatkov odgovoril na pritožbo uporabnika plačilnih storitev. Tak odgovor obravnava vse zadeve v ustreznem času, najpozneje pa v 15 delovnih dneh od prejema pritožbe. V izjemnih primerih, če odgovora ni mogoče zagotoviti v 15 delovnih dneh iz razlogov, na katere ponudnik plačilnih storitev ne more vplivati, mora ta poslati začasni odgovor, v katerem jasno navede razloge za zamudo pri odgovoru na pritožbo in določi rok, v katerem bo uporabnik plačilnih storitev prejel končni odgovor. Rok za prejem končnega odgovora v nobenem primeru ne sme biti daljši od 35 delovnih dni.

Države članice lahko uvedejo ali ohranijo pravila o postopkih za reševanje sporov, ki so ugodnejša za uporabnika plačilnih storitev kot pravilo iz prvega pododstavka. Kadar jih uvedejo, se uporabljajo ta pravila.

3. Ponudnik plačilnih storitev obvesti uporabnika plačilnih storitev o vsaj enem subjektu ARS, ki je pristojen za obravnavo sporov v zvezi s pravicami in obveznostmi, ki izhajajo iz naslovov III in IV.

4. Informacije iz odstavka 3 morajo biti jasne, razumljive in zlahka dostopne na spletnem mestu ponudnika plačilnih storitev, če ta obstaja, v podružnici, ter navedene v splošnih pogojih pogodbe, sklenjene med ponudnikom in uporabnikom plačilnih storitev. V njih mora biti navedeno, kako je mogoče dobiti več informacij o zadevnem subjektu ARS in pogojih za uporabo subjekta.

Člen 102

Postopki ARS

1. Države članice zagotovijo, da se v skladu z zadevno nacionalno zakonodajo in zakonodajo Unije v skladu z Direktivo 2013/11/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ in ob uporabi obstoječih pristojnih organov, kadar je primerno, vzpostavijo ustrezni, neodvisni, nepristranski, pregledni in učinkoviti postopki ARS med uporabniki in ponudniki plačilnih storitev v zvezi s pravicami in obveznostmi, ki izhajajo iz naslovov III in IV te direktive. Države članice zagotovijo, da se taki postopki uporabljajo za ponudnike plačilnih storitev in da zajemajo tudi dejavnosti imenovanih zastopnikov.

2. Države članice zahtevajo, da organi iz odstavka 1 tega člena učinkovito sodelujejo pri reševanju čezmejnih sporov v zvezi s pravicami in obveznostmi, ki izhajajo iz naslovov III in IV.

Člen 103

Kazni

1. Države članice določijo pravila o kaznih, ki se uporabljajo za kršitve nacionalne zakonodaje, s katero se prenaša ta direktiva, in sprejmejo vse potrebne ukrepe, da zagotovijo njihovo izvajanje. Takšne kazni so učinkovite, sorazmerne in odvračilne.

2. Države članice določijo, da lahko pristojni organ javnosti razkrije vse upravne kazni, ki bodo uvedene zaradi kršenja ukrepov, sprejetih zaradi prenosa te direktive, razen če bi tako razkritje resno ogrozilo finančne trge ali vpletenim stranem povzročilo nesorazmerno škodo.

NASLOV V

DELEGIRANI AKTI IN REGULATIVNI TEHNIČNI STANDARDI

Člen 104

Delegirani akti

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 105 v zvezi s:

(a) prilagoditvijo sklica na Priporočilo 2003/361/ES v točki 36 člena 4 te direktive, kadar se to priporočilo spremeni;

(b) posodobitvijo zneskov iz člena 32(1) in člena 74(1), da se upošteva inflacija.

⁽¹⁾ Direktiva 2013/11/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 o alternativnem reševanju potrošniških sporov ter spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 in Direktive 2009/22/ES (UL L 165, 18.6.2013, str. 63).

Člen 105

Izvajanje pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 104 se prenese na Komisijo za nedoločen čas od 12. januarja 2016.
3. Prenos pooblastila iz člena 104 lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
4. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem istočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
5. Delegirani akt, sprejet na podlagi člena 104, začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku treh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu, ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za tri mesece.

Člen 106

Obveznost obveščanja potrošnikov o njihovih pravicah

1. Komisija do 13. januarja 2018 pripravi uporabnikom prijazno elektronsko brošuro, v kateri so jasno in lahko razumljivo navedene pravice potrošnikov v skladu s to direktivo in z njo povezano pravo Unije.
2. Komisija države članice, evropska združenja ponudnikov plačilnih storitev in evropska združenja potrošnikov obvesti o objavi brošure iz odstavka 1.

Komisija, EBA in pristojni organi poskrbijo, da je brošura zlahka dostopna na njihovih spletnih mestih.

3. Ponudniki plačilnih storitev zagotovijo, da je brošura zlahka dostopna na njihovih spletnih mestih, če obstajajo, ter na papirju v njihovih podružnicah, pri zastopnikih in zunanjih izvajalcih.
4. Ponudniki plačilnih storitev svojim strankam ne zaračunajo dajanja informacij na voljo v skladu s tem členom.
5. Za invalidne osebe se določbe tega člena uporabljajo z ustreznimi drugimi sredstvi, s katerimi se omogoči, da so informacije na voljo v dostopni obliki.

NASLOV VI

KONČNE DOLOČBE

Člen 107

Popolna harmonizacija

1. Brez poseganja v člen 2, člen 8(3), člen 32, člen 38(2), člen 42(2), člen 55(6), člen 57(3), člen 58(3), člen 61(2) in (3), člen 62(5), člen 63(2) in (3), drugi pododstavek člena 74(1) in člen 86, če ta direktiva vsebuje harmonizirane določbe, države članice ne ohranijo ali uvedejo drugih določb, razen tistih, določenih v tej direktivi.

2. Kadar država članica uporabi katero od možnosti iz odstavka 1, o tem in o vseh naknadnih spremembah obvesti Komisijo. Komisija objavi informacije na spletnem mestu ali na drug, lahko dostopen način.

3. Države članice zagotovijo, da ponudniki plačilnih storitev na škodo uporabnikov plačilnih storitev ne odstopajo od določb nacionalnega prava, ki prenašajo to direktivo, razen kadar je to v direktivi izrecno določeno.

Vendar se lahko ponudniki plačilnih storitev odločijo, da bodo uporabnikom plačilnih storitev odobrili ugodnejše pogoje.

Člen 108

Klavzula o pregledu

Komisija do 13. januarja 2021 Evropskemu parlamentu, Svetu, ECB in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o izvajanju in učinku te direktive ter zlasti o:

- (a) ustreznosti in učinku pravil v zvezi z nadomestili, določenimi v členu 62(3), (4) in (5);
- (b) uporabi člena 2(3) in (4), vključno z oceno vprašanja, ali je mogoče, kadar je to tehnično izvedljivo, naslova III in IV v celoti uporabiti za plačilne transakcije iz teh odstavkov;
- (c) dostopu do plačilnih sistemov, zlasti ob upoštevanju ravni konkurence;
- (d) ustreznosti in učinku mejnih zneskov za plačilne transakcije iz člena 3(l);
- (e) ustreznosti in učinku mejne vrednosti za izjeme iz točke (a) člena 32(1);
- (f) vprašanju, ali bi bilo glede na razvoj zaželeno, da se kot dopolnilo določbam iz člena 75 o plačilnih transakcijah, pri katerih znesek ni vnaprej znan in se sredstva blokirajo, uvedejo najvišje mejne vrednosti za zneske, ki se v takšnih primerih smejo blokirati na plačilnem računu plačnika.

Komisija, če je ustrezno, skupaj s poročilom predloži zakonodajni predlog.

Člen 109

Prehodna določba

1. Države članice plačilnim institucijam, ki so do 13. januarja 2018 začele opravljati dejavnosti v skladu z nacionalnim pravom, ki prenašajo Direktivo 2007/64/ES, dovolijo, da še naprej opravljajo navedene dejavnosti v skladu z zahtevami iz Direktive 2007/64/ES, ne da bi morale zaprositi za dovoljenje v skladu s členom 5 te direktive ali spoštovati druge določbe iz naslova II te direktive ali določbe, na katere se sklicuje v naslovu II te direktive do 13. julija 2018.

Države članice od navedenih plačilnih institucij zahtevajo, da pristojnim organom predložijo vse ustrezne informacije in jim tako omogočijo, da do 13. julija 2018 presodijo, ali navedene plačilne institucije izpolnjujejo zahteve iz naslova II, in če jih ne, katere ukrepe je treba sprejeti, da se zagotovi izpolnjevanje zahtev, oziroma ali je navedenim plačilnim institucijam primerno odvzeti dovoljenje.

Plačilnim institucijam, ki ob preveritvi s strani pristojnih organov izpolnjujejo zahteve iz naslova II, se izda dovoljenje in se jih vpiše v registre iz členov 14 in 15. Kadar navedene plačilne institucije ne izpolnijo zahtev iz naslova II do 13. julija 2018 se jim v skladu s členom 37 te direktive prepove opravljanje plačilnih storitev.

2. Države članice lahko določijo, da se plačilnim institucijam iz odstavka 1 tega člena samodejno izda dovoljenje in se jih vpiše v registre iz členov 14 in 15, če pristojni organi že imajo dokazila, da so izpolnjene zahteve iz členov 5 in 11. Pristojni organi pred izdajo dovoljenja o tem obvestijo zadevne plačilne institucije.

3. Ta odstavek se uporablja za fizične ali pravne osebe, ki so koristile upravičenje na podlagi člena 26 Direktive 2007/64/ES pred 13. januarjem 2018 in so opravljale dejavnosti plačilnih storitev v smislu Direktive 2007/64/ES.

Države članice tem osebam dovolijo, da opravljajo navedene dejavnosti v zadevnih državah članicah v skladu z Direktivo 2007/64/ES do 13. januarja 2019, ne da bi morale pridobiti dovoljenje v skladu s členom 5 te direktive ali zaprositi za izjemo na podlagi člena 32 te direktive ali izpolnjevati druge določbe iz naslova II te direktive ali določbe, na katere se sklicuje v naslovu II te direktive.

Vsem osebam iz prvega pododstavka, ki jim do 13. januarja 2019 ni bilo izdano dovoljenje ali jim ni bila dovoljena izjema na podlagi te direktive, je prepovedano opravljati plačilne storitve v skladu s členom 37 te direktive.

4. Države članice lahko fizičnim in pravnim osebam ki jim je bila odobrena izjema iz odstavka 3 tega člena dovolijo, da se samodejno štejejo kot fizične in pravne osebe z odobreno izjemo in se vpišejo v registre iz členov 14 in 15, kadar pristojni organi že imajo dokazila, da so izpolnjene zahteve iz člena 32. Pristojni organi o tem obvestijo zadevne plačilne institucije.

5. Ne glede na odstavek 1 tega člena plačilne institucije, ki jim je bilo izdano dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev iz točke (7) Priloge k Direktivi 2007/64/ES, ohranijo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, ki veljajo za plačilne storitve iz točke (3) Priloge I k tej direktivi, kadar imajo pristojni organi do 13. januarja 2020 dokazila, da so izpolnjene zahteve iz točke (c) člena 7 in iz člena 9 te direktive.

Člen 110

Spremembe Direktive 2002/65/ES

V členu 4 Direktive 2002/65/ES se odstavek 5 nadomesti z naslednjim:

„5. Kadar se uporablja tudi Direktiva (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta (*), se določbe glede informacij iz člena 3(1) te direktive, razen pododstavkov (2)(c) do (g), (3)(a), (d) in (e) ter (4)(b), nadomestijo s členi 44, 45, 51 in 52 Direktive (EU) 2015/2366.

(*) Direktiva (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL L 337, 23.12.2015, str. 35).“.

Člen 111

Spremembe Direktive 2009/110/ES

Direktiva 2009/110/ES se spremeni

(1) člen 3 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Brez poseganja v to direktivo se člen 5, členi 11 do 17, člen 19(5) in (6) in členi 20 do 31 Direktive (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta (*), vključno z delegiranimi akti sprejetimi na podlagi členov 15(4), 28(5) in 29(7) navedene direktive, smiselno uporabljajo za institucije za izdajo elektronskega denarja.

(*) Direktiva (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL L 337, 23.12.2015, str. 35)“;

(b) odstavka 4 in 5 se nadomestita z naslednjim:

„4. Države članice dovolijo institucijam za izdajo elektronskega denarja, da distribuirajo in unovčujejo elektronski denar prek fizičnih ali pravnih oseb, ki nastopajo v njihovem imenu. Kadar institucija za izdajo elektronskega denarja distribuira elektronski denar v drugi državi članici s sodelovanjem takšnih fizičnih ali pravnih oseb, se za to institucijo za izdajo elektronskega denarja smiselno uporabljajo členi 27 do 31, z izjemo člena 29(4) in (5) Direktive (EU) 2015/2366, vključno z delegiranimi akti, sprejetimi v skladu s členoma 28(5) in 29(7).

5. Ne glede na odstavek 4 tega člena institucije za izdajo elektronskega denarja ne izdajajo elektronskega denarja prek agentov. Institucije za izdajo elektronskega denarja lahko opravljajo plačilne storitve iz točke (a) člena 6(1) te direktive prek agentov, če so izpolnjeni pogoji iz člena 19 Direktive (EU) 2015/2366.“;

(2) v členu 18 se doda naslednji odstavek:

„4. Države članice institucijam za izdajo elektronskega denarja, ki so pred 13. januarjem 2018 začele opravljati dejavnosti v skladu s to direktivo in Direktivo 2007/64/ES v državi članici, v kateri deluje glavni sedež, dovolijo, da še naprej opravljajo navedene dejavnosti v navedeni državi članici ali v drugi državi članici, ne da bi morale zaprositi za dovoljenje v skladu s členom 3 te direktive ali izpolnjevati druge zahteve iz naslova II te direktive ali zahteve, na katere se sklicuje v naslovu II te direktive do 13. julija 2018.

Države članice od institucij za izdajo elektronskega denarja iz prvega pododstavka zahtevajo, da predložijo vse ustrezne informacije pristojnim organom in jim tako omogočijo, da do 13. julija 2018 presodijo, ali navedene institucije za izdajo elektronskega denarja izpolnjujejo zahteve iz naslova II te direktive, in če jih ne, katere ukrepe je treba sprejeti, da se zagotovi izpolnjevanje zahtev, oziroma ali je navedenim pravnim osebam primerno odvzeti dovoljenje.

Institucijam za izdajo elektronskega denarja iz prvega pododstavka, ki ob preveritvi s strani pristojnih organov izpolnjujejo zahteve iz naslova II, se izda dovoljenje in se jih vpiše v register. Če navedene institucije za izdajo elektronskega denarja ne izpolnijo zahtev iz naslova II do 13. julija 2018, se jim prepove izdaja elektronskega denarja.“.

Člen 112

Spremembe Uredbe (EU) št. 1093/2010

Uredba (EU) št. 1093/2010 se spremeni:

(1) v členu 1 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Organ deluje v okviru pooblastil, podeljenih s to uredbo, ter v okviru področja uporabe Direktive 2002/87/ES, Direktive 2009/110/ES, Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (*), Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta (**), Direktive 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta (***), Uredbe (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta (****), Direktive (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta (*****), in, kadar se ti akti uporabljajo za kreditne in finančne institucije ter pristojne organe, ki jih nadzorujejo, v okviru ustreznih delov Direktive 2002/65/ES in Direktive (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta (*****), vključno z vsemi direktivami, uredbami in sklepi, ki temeljijo na teh aktih, ter v okviru vsakega drugega pravno zavezujočega akta Unije, ki na Organ prenaša naloge. Organ deluje tudi v skladu z Uredbo Sveta (EU) št. 1024/2013 (*****).“

(*) Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Besedilo velja za EGP (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

(**) Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES Besedilo velja za EGP (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

(***) Direktiva 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (UL L 173, 12.6.2014, str. 149).

(****) Uredba (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o informacijah, ki spremljajo prenose sredstev, in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1781/2006 (UL L 141, 5.6.2015, str. 1).

(*****) Direktiva (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL L 337, 23.12.2015, str. 35)

(******) Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (UL L 141, 5.6.2015, str. 73).

(******) Uredba Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL L 287, 29.10.2013, str. 63).“;

(2) člen 4(1) se nadomesti z naslednjim:

„(1) ‚finančne institucije‘ so kreditne institucije, kakor so opredeljene v točki (1) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, investicijska podjetja, kakor so opredeljena v točki (2) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, finančni konglomerati, kakor so opredeljeni v členu 2(14) Direktive 2002/87/ES, ponudniki plačilnih storitev, kakor so opredeljeni v točki (11) člena 4 Direktive (EU) 2015/2366 ter institucije za izdajo elektronskega denarja, kakor so opredeljene v točki 1 člena 2 Direktive 2009/110/ES, s tem, da po Direktivi (EU) 2015/849 finančne institucije pomeni kreditne in finančne institucije, kakor so opredeljene v točkah 1 in 2 člena 3 Direktive (EU) 2015/849;“.

Člen 113

Sprememba Direktive 2013/36/EU

V Prilogi I k Direktivi 2013/36/EU se točka 4 nadomesti z naslednjim:

„(4) Plačilne storitve, kakor so opredeljene v točki (3) člena 4 Direktive (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta (*);“

(*) Direktiva (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL L 337, 23.12.2015, str. 35).“

Člen 114**Razveljavitev**

Direktiva 2007/64/ES se razveljavi z učinkom od 13. januarja 2018.

Vsako sklicevanje na razveljavljeno direktivo se šteje za sklicevanje na to direktivo in se bere v skladu s korelacijsko tabelo v Prilogi II k tej direktivi.

Člen 115**Prenos**

1. Države članice sprejmejo in objavijo predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, pred 13. januarjem 2018. O tem takoj obvestijo Komisijo.

2. Države članice te predpise uporabljajo od 13. januarja 2018.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

3. Države članice sporočijo Komisiji besedila temeljnih določb predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

4. Z odstopanjem od odstavka 2 države članice zagotovijo uporabo varnostnih ukrepov iz členov 65, 66, 67 in 97 18 mesecev od datuma začetka veljavnosti regulativnih tehničnih standardov iz člena 98.

5. Države članice pravnim osebam, ki so pred 12. januarjem 2016 na svojem ozemlju opravljale dejavnosti ponudnikov storitev odreditve plačil in ponudnikov storitev zagotavljanja informacij o računih v smislu te direktive, ne smejo prepovedati, da na svojem ozemlju v prehodnem obdobju iz odstavkov 2 in 4 opravljajo iste dejavnosti v skladu s trenutno veljavnim regulativnim okvirom.

6. Države članice zagotovijo, da posamezni ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, dokler niso skladni z regulativnimi tehničnimi standardi iz odstavka 4, ne smejo zlorabljati svoje neskladnosti za blokiranje ali oviranje uporabe storitev odreditve plačil in storitev zagotavljanja informacij o računih za račune, ki jih vodijo.

Člen 116**Začetek veljavnosti**

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 117**Naslovniki**

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourg, 25. novembra 2015

Za Evropski parlament
Predsednik
M. SCHULZ

Za Svet
Predsednik
N. SCHMIT

PRILOGA I

PLAČILNE STORITVE

(iz točke (3) člena 4)

1. Storitve, ki omogočajo polog gotovine na plačilni račun, in vse dejavnosti, ki so potrebne za upravljanje plačilnega računa.
 2. Storitve, ki omogočajo dvig gotovine s plačilnega računa, in vse dejavnosti, ki so potrebne za upravljanje plačilnega računa.
 3. Izvrševanje plačilnih transakcij, vključno s prenosom sredstev na plačilnem računu pri ponudniku plačilnih storitev uporabnika ali pri drugem ponudniku plačilnih storitev:
 - (a) izvrševanje direktnih obremenitev, vključno z enkratnimi direktnimi obremenitvami;
 - (b) izvrševanje plačilnih transakcij s plačilno kartico ali podobno napravo;
 - (c) izvrševanje kreditnih plačil, vključno s trajnimi nalogi.
 4. Izvrševanje plačilnih transakcij, pri katerih so sredstva krita z odobritvijo kreditne linije uporabniku plačilnih storitev:
 - (a) izvrševanje direktnih obremenitev, vključno z enkratnimi direktnimi obremenitvami;
 - (b) izvrševanje plačilnih transakcij s plačilno kartico ali podobno napravo;
 - (c) izvrševanje kreditnih plačil, vključno s trajnimi nalogi.
 5. Izdajanje plačilnih instrumentov in/ali pridobivanje plačilnih transakcij.
 6. Denarna nakazila.
 7. Storitve odreditve plačil.
 8. Storitve zagotavljanja informacij o računih.
-

PRILOGA II

KORELACIJSKA TABELA

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 1(1)	Člen 1(1)
Člen 1(2)	Člen 1(2)
Člen 2(1)	Člen 2(1)
Člen 2(2)	
Člen 2(3)	
Člen 2(4)	
Člen 2(5)	Člen 2(3)
Člen 3	Člen 3
Člen 4:	Člen 4:
točke 1, 2, 3, 4, 5 in 10	točke 1, 2, 3, 4, 5 in 10
točka 7	točka 6
točka 8	točka 7
točka 9	točka 8
točka 11	točka 9
točka 12	točka 14
točka 13	točka 16
točka 14	točka 23
točke 20, 21, 22	točke 11, 12, 13
točka 23	točka 28
točka 25	točka 15
točki 26, 27	točki 17, 18
točka 28	točka 20
točka 29	točka 19
točka 33	točka 21
točke 34, 35, 36, 37	točke 24, 25, 26, 27
točka 38	točka 22
točki 39, 40	točki 29, 30
točke 6, 15-19, 24, 30-32, 41-48	—
Člen 5(1)	Člen 5
Člen 5(2)	—
Člen 5(3)	—
Člen 5(4)	—

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 5(5)	—
Člen 5(6)	—
Člen 5(7)	—
Člen 6(1)	—
Člen 6(2)	—
Člen 6(3)	—
Člen 6(4)	—
Člen 7	Člen 6
Člen 8(1)	Člen 7(1)
Člen 8(2)	Člen 7(2)
Člen 8(3)	Člen 7(3)
Člen 9(1)	Člen 8(1)
Člen 9(2)	Člen 8(2)
Člen 9(3)	Člen 8(3)
Člen 10(1)	Člen 9(1)
Člen 10(2)	Člen 9(2)
—	Člen 9(3) in (4)
Člen 11(1)	Člen 10(1)
Člen 11(2)	Člen 10(2)
Člen 11(3)	Člen 10(3)
Člen 11(4)	Člen 10(4)
Člen 11(5)	Člen 10(5)
Člen 11(6)	Člen 10(6)
Člen 11(7)	Člen 10(7)
Člen 11(8)	Člen 10(8)
Člen 11(9)	Člen 10(9)
Člen 12	Člen 11
Člen 13(1)	Člen 12(1)
Člen 13(2)	Člen 12(2)
Člen 13(3)	Člen 12(3)
Člen 14(1)	Člen 13
Člen 14(2)	Člen 13
Člen 14(3)	
Člen 14(4)	
Člen 15(1)	

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 15(2)	
Člen 15(3)	
Člen 15(4)	
Člen 15(5)	
Člen 16	Člen 14
Člen 17(1)	Člen 15(1)
Člen 17(2)	Člen 15(2)
Člen 17(3)	Člen 15(3)
Člen 17(4)	Člen 15(4)
Člen 18(1)	Člen 16(1)
Člen 18(2)	Člen 16(2)
Člen 18(3)	Člen 16(2)
Člen 18(4)	Člen 16(3)
Člen 18(5)	Člen 16(4)
Člen 18(6)	Člen 16(5)
Člen 19(1)	Člen 17(1)
Člen 19(2)	Člen 17(2)
Člen 19(3)	Člen 17(3)
Člen 19(4)	Člen 17(4)
Člen 19(5)	Člen 17(5)
Člen 19(6)	Člen 17(7)
Člen 19(7)	Člen 17(8)
Člen 19(8)	—
Člen 20(1)	Člen 18(1)
Člen 20(2)	Člen 18(2)
Člen 21	Člen 19
Člen 22(1)	Člen 20(1)
Člen 22(2)	Člen 20(2)
Člen 22(3)	Člen 20(3)
Člen 22(4)	Člen 20(4)
Člen 22(5)	Člen 20(5)
Člen 23(1)	Člen 21(1)
Člen 23(2)	Člen 21(2)
Člen 23(3)	Člen 21(3)
Člen 24(1)	Člen 22(1)

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 24(2)	Člen 22(2)
Člen 24(3)	Člen 22(3)
Člen 25(1)	Člen 23(1)
Člen 25(2)	Člen 23(2)
Člen 26(1)	Člen 24(1)
Člen 26(2)	Člen 24(2)
Člen 27(1)	—
Člen 27(2)	—
Člen 28(1)	Člen 25(1)
Člen 28(2)	—
Člen 28(3)	—
Člen 28(4)	—
Člen 28(5)	—
Člen 29(1)	Člen 25(2) in (3)
Člen 29(2)	—
Člen 29(3)	Člen 25(4)
Člen 29(4)	—
Člen 29(5)	—
Člen 29(6)	—
Člen 30(1)	—
Člen 30(2)	—
Člen 30(3)	—
Člen 30(4)	—
Člen 31(1)	—
Člen 31(2)	Člen 25(4)
Člen 32(1)	Člen 26(1)
Člen 32(2)	Člen 26(2)
Člen 32(3)	Člen 26(3)
Člen 32(4)	Člen 26(4)
Člen 32(5)	Člen 26(5)
Člen 32(6)	Člen 26(6)
Člen 33(1)	—
Člen 33(2)	—
Člen 34	Člen 27
Člen 35(1)	Člen 28(1)

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 35(2)	Člen 28(2)
Člen 36	—
Člen 37(1)	Člen 29
Člen 37(2)	—
Člen 37(3)	—
Člen 37(4)	—
Člen 37(5)	—
Člen 38(1)	Člen 30(1)
Člen 38(2)	Člen 30(2)
Člen 38(3)	Člen 30(3)
Člen 39	Člen 31
Člen 40(1)	Člen 32(1)
Člen 40(2)	Člen 32(2)
Člen 40(3)	Člen 32(3)
Člen 41	Člen 33
Člen 42(1)	Člen 34(1)
Člen 42(2)	Člen 34(2)
Člen 43(1)	Člen 35(1)
Člen 43(2)	Člen 35(2)
Člen 44(1)	Člen 36(1)
Člen 44(2)	Člen 36(2)
Člen 44(3)	Člen 36(3)
Člen 45(1)	Člen 37(1)
Člen 45(2)	—
Člen 45(3)	Člen 37(2)
Člen 46	—
Člen 47	—
Člen 48	Člen 38
Člen 49	Člen 39
Člen 50	Člen 40
Člen 51(1)	Člen 41(1)
Člen 51(2)	Člen 41(2)
Člen 51(3)	Člen 41(3)
Člen 52(1)	Člen 42(1)
Člen 52(2)	Člen 42(2)

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 52(3)	Člen 42(3)
Člen 52(4)	Člen 42(4)
Člen 52(5)	Člen 42(5)
Člen 52(6)	Člen 42(6)
Člen 52(7)	Člen 42(7)
Člen 53	Člen 43
Člen 54(1)	Člen 44(1)
Člen 54(2)	Člen 44(2)
Člen 54(3)	Člen 44(3)
Člen 55(1)	Člen 45(1)
Člen 55(2)	Člen 45(2)
Člen 55(3)	Člen 45(3)
Člen 55(4)	Člen 45(4)
Člen 55(5)	Člen 45(5)
Člen 55(6)	Člen 45(6)
Člen 56	Člen 46
Člen 57(1)	Člen 47(1)
Člen 57(2)	Člen 47(2)
Člen 57(3)	Člen 47(3)
Člen 58(1)	Člen 48(1)
Člen 58(2)	Člen 48(2)
Člen 58(3)	Člen 48(3)
Člen 59(1)	Člen 49(1)
Člen 59(2)	Člen 49(2)
Člen 60(1)	Člen 50(1)
Člen 60(2)	Člen 50(2)
Člen 60(3)	—
Člen 61(1)	Člen 51(1)
Člen 61(2)	Člen 51(2)
Člen 61(3)	Člen 51(3)
Člen 61(4)	Člen 51(4)
Člen 62(1)	Člen 52(1)
Člen 62(2)	Člen 52(2)
Člen 62(3)	Člen 52(3)
Člen 62(4)	—

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 62(5)	—
Člen 63(1)	Člen 53(1)
Člen 63(2)	Člen 53(2)
Člen 63(3)	Člen 53(3)
Člen 64(1)	Člen 54(1)
Člen 64(2)	Člen 54(2)
Člen 64(3)	Člen 54(3)
Člen 64(4)	Člen 54(4)
Člen 65(1)	—
Člen 65(2)	—
Člen 65(3)	—
Člen 65(4)	—
Člen 65(5)	—
Člen 65(6)	—
Člen 66(1)	—
Člen 66(2)	—
Člen 66(3)	—
Člen 66(4)	—
Člen 66(5)	—
Člen 67(1)	—
Člen 67(2)	—
Člen 67(3)	—
Člen 67(4)	—
Člen 68(1)	Člen 55(1)
Člen 68(2)	Člen 55(2)
Člen 68(3)	Člen 55(3)
Člen 68(4)	Člen 55(4)
Člen 69(1)	Člen 56(1)
Člen 69(2)	Člen 56(2)
Člen 70(1)	Člen 57(1)
Člen 70(2)	Člen 57(2)
Člen 71(1)	Člen 58
Člen 71(2)	—
Člen 72(1)	Člen 59(1)
Člen 72(2)	Člen 59(2)

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 73(1)	Člen 60(1)
Člen 73(2)	—
Člen 73(3)	Člen 60(2)
Člen 74(1)	Člen 61(1), (2) in (3)
Člen 74(2)	—
Člen 74(3)	Člen 61(4) in (5)
Člen 75(1)	—
Člen 75(2)	—
Člen 76(1)	Člen 62(1)
Člen 76(2)	Člen 62(2)
Člen 76(3)	Člen 62(3)
Člen 76(4)	—
Člen 77(1)	Člen 63(1)
Člen 77(2)	Člen 63(2)
Člen 78(1)	Člen 64(1)
Člen 78(2)	Člen 64(2)
Člen 79(1)	Člen 65(1)
Člen 79(2)	Člen 65(2)
Člen 79(3)	Člen 65(3)
Člen 80(1)	Člen 66(1)
Člen 80(2)	Člen 66(2)
Člen 80(3)	Člen 66(3)
Člen 80(4)	Člen 66(4)
Člen 80(5)	Člen 66(5)
Člen 81(1)	Člen 67(1)
Člen 81(2)	Člen 67(2)
Člen 81(3)	Člen 67(3)
Člen 82(1)	Člen 68(1)
Člen 82(2)	Člen 68(2)
Člen 83(1)	Člen 69(1)
Člen 83(2)	Člen 69(2)
Člen 83(3)	Člen 69(3)
Člen 84	Člen 70
Člen 85	Člen 71
Člen 86	Člen 72

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 87(1)	Člen 73(1)
Člen 87(2)	Člen 73(1)
Člen 87(3)	Člen 73(2)
Člen 88(1)	Člen 74(1)
Člen 88(2)	Člen 74(2)
Člen 88(3)	Člen 74(2)
Člen 88(4)	Člen 74(2)
Člen 88(5)	Člen 74(3)
Člen 89(1)	Člen 75(1)
Člen 89(2)	Člen 75(2)
Člen 89(3)	Člen 75(3)
Člen 90(1)	—
Člen 90(2)	—
Člen 91	Člen 76
Člen 92(1)	Člen 77(1)
Člen 92(2)	Člen 77(2)
Člen 93	Člen 78
Člen 94(1)	Člen 79(1)
Člen 94(2)	—
Člen 95(1)	—
Člen 95(2)	—
Člen 95(3)	—
Člen 95(4)	—
Člen 95(5)	—
Člen 96(1)	—
Člen 96(2)	—
Člen 96(3)	—
Člen 96(4)	—
Člen 96(5)	—
Člen 96(6)	—
Člen 97(1)	—
Člen 97(2)	—
Člen 97(3)	—
Člen 97(4)	—
Člen 97(5)	—

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 98(1)	—
Člen 98(2)	—
Člen 98(3)	—
Člen 98(4)	—
Člen 98(5)	—
Člen 99(1)	Člen 80(1)
Člen 99(2)	Člen 80(2)
Člen 100(1)	—
Člen 100(2)	—
Člen 100(3)	—
Člen 100(4)	Člen 82(2)
Člen 100(5)	—
Člen 100(6)	—
Člen 101(1)	—
Člen 101(2)	—
Člen 101(3)	—
Člen 101(4)	—
Člen 102(1)	Člen 83(1)
Člen 102(2)	Člen 83(2)
Člen 103(1)	Člen 81(1)
Člen 103(2)	—
Člen 104	—
Člen 105(1)	—
Člen 105(2)	—
Člen 105(3)	—
Člen 105(4)	—
Člen 105(5)	—
Člen 106(1)	—
Člen 106(2)	—
Člen 106(3)	—
Člen 106(4)	—
Člen 106(5)	—
Člen 107(1)	Člen 86(1)
Člen 107(2)	Člen 86(2)
Člen 107(3)	Člen 86(3)

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 108	Člen 87
Člen 109(1)	Člen 88(1)
Člen 109(2)	Člen 88(3)
Člen 109(3)	Člen 88(2) in (4)
Člen 109(4)	—
Člen 109(5)	—
Člen 110	Člen 90
Člen 111(1)	—
Člen 111(2)	—
Člen 112(1)	—
Člen 112(2)	—
Člen 113	Člen 92
Člen 114	Člen 93
Člen 115(1)	Člen 94(1)
Člen 115(2)	Člen 94(2)
Člen 115(3)	—
Člen 115(4)	—
Člen 115(5)	—
Člen 116	Člen 95
Člen 117	Člen 96
Priloga I	Priloga